

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS
16 SEPTEMBER 1932 - No. 16

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

GEILLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D

ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

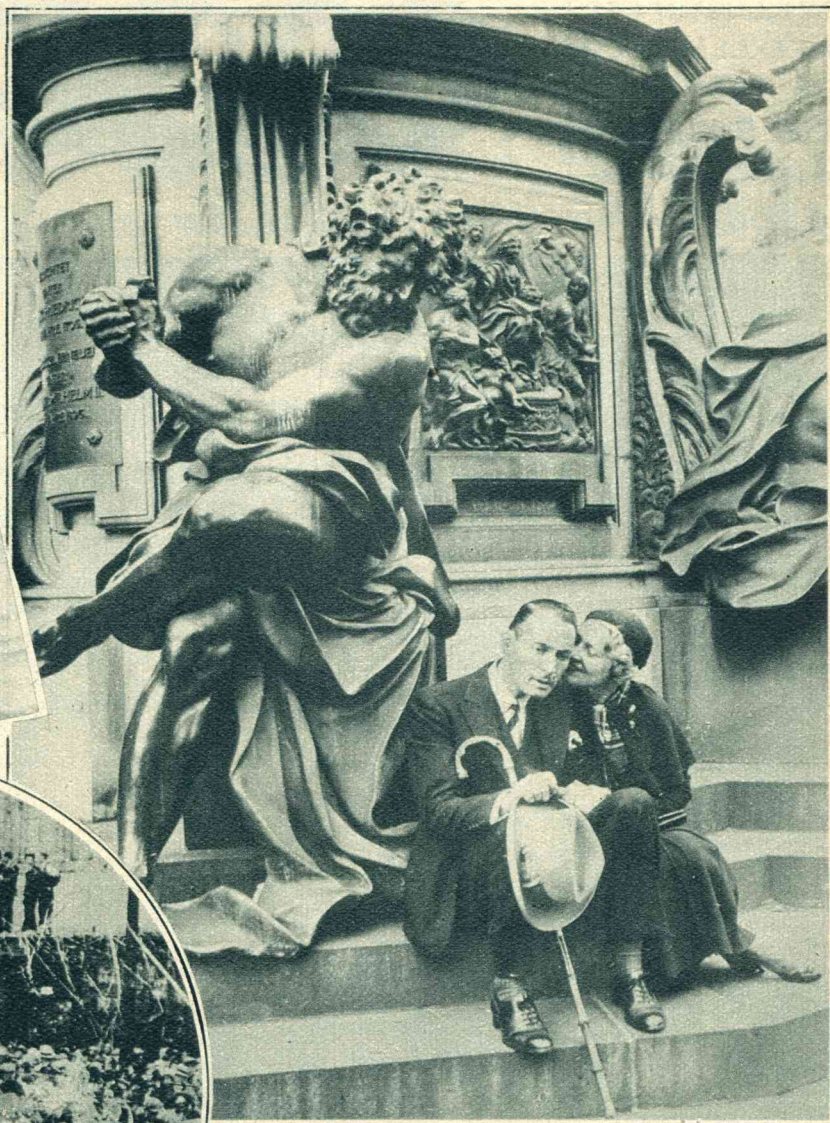
DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

AAN DEN ZEEDIJK
TE ST. PHILIPSLAND

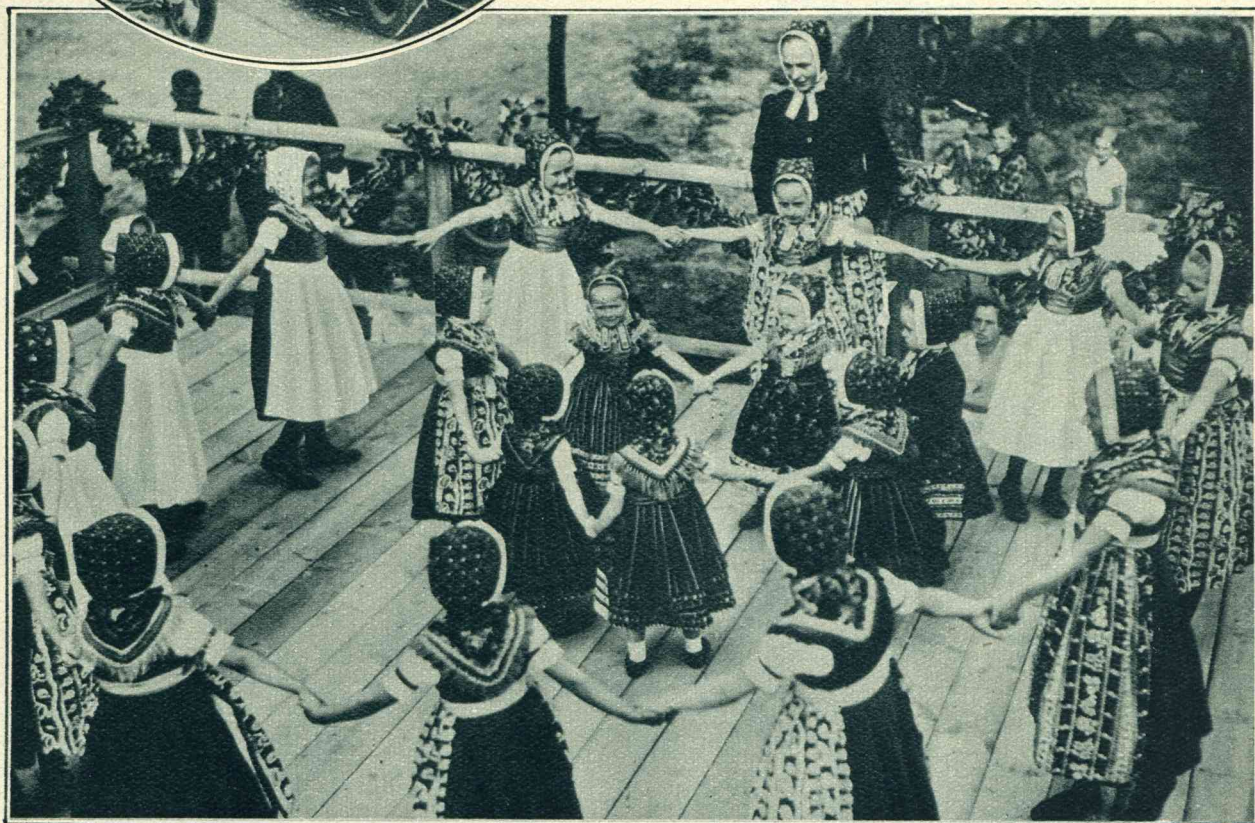
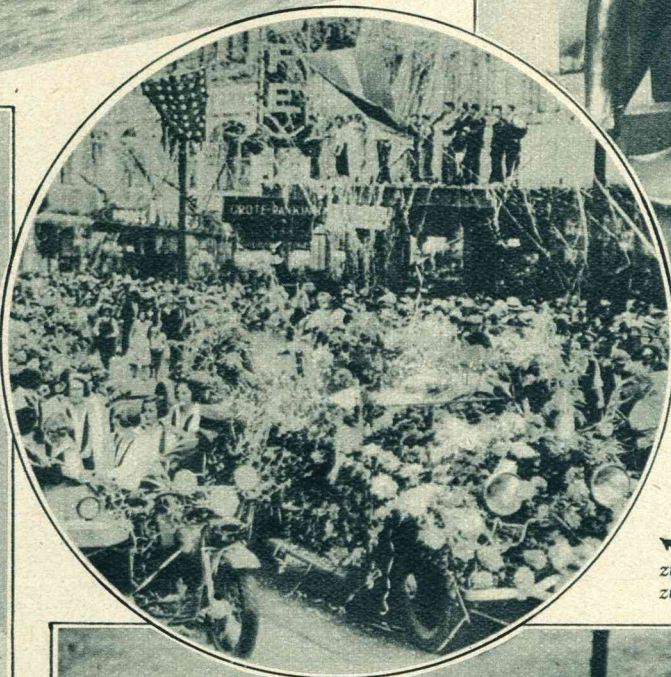
ALLERHANDE

Een duizelig baantje is dat van den uitkijk in de straat van Messina, waar op zwaardvisschen wordt gevischt; de man staat op 'n 20 M. hoogen mast in 'n klein scheepje, om uit te kijken naar de visschen, waarop men met 'n harpoen vischt.

Een zoekplaatje; zoek de Amerikaanse zwemster Helene Madison, die volkomen onder bloemen en serpentines bedekt wordt bij haar intocht in Seattle. Ter verklaring diene, dat zij dezen triomftocht verdiende, omdat zij bij de Olympische Spelen vlugger zwom dan de andere deelnemers.

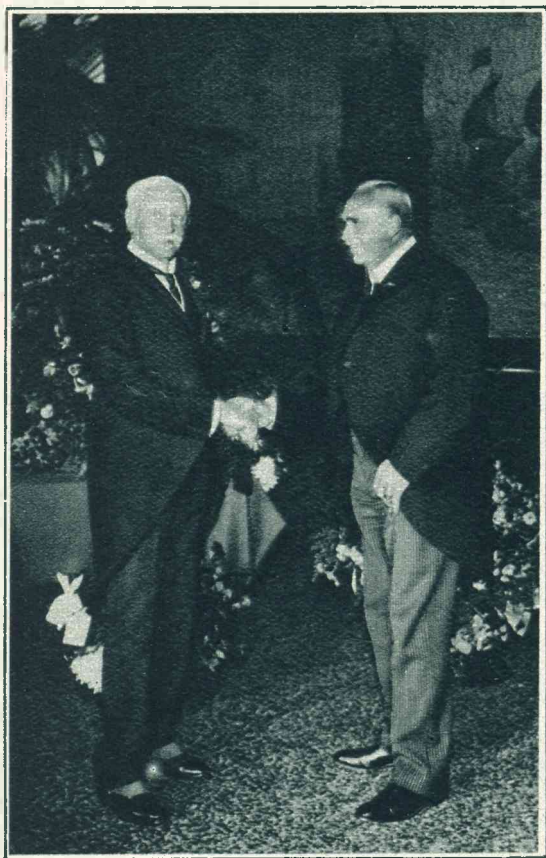
Een vertrouwelijk onderhoud van een Berlijnsch paartje snapte de fotograaf aan den voet van een standbeeld. Het geval is te aardiger door de houding van een beeld, dat over 't geval nogal verbaasd en 'n beetje geërgerd is.

Dit is de hoed van de nieuwste mode, als men het tenminste een hoed wil noemen. Het is een klein kapje, dat ongeveer de helft van het hoofd bedekt.

Boerenbruiloft in Trebendorf (Saksen); de kinderen der gasten, allen in de bonte kleederdracht van de streek, voeren een rondedans uit ter eere van het bruidspaar.

BINNEN DE GRENZEN

De oud-burgemeester van Haarlem, jhr. mr. J. W. G. Boreel van Hogelanden, vierde aldaar zijn 80sten verjaardag onder groote belangstelling. — Burgemeester Maarschalk kwam hem gelukwenschen.

Te Den Helder werden negentien zee-officieren beëdigd. De nieuwe officieren in het gelid.

Te Muiden werden belangrijke Roode-Kruis oefeningen gehouden in tegenwoordigheid van Prins Hendrik. Z.K.H. complimenteert de verpleegsters.

BRETONSCH WORSTELLEN

De autobuschauffeur en zijn vrouw volgen een tweegevecht met belangstelling.

Niet iedereen moge de worstelsport al goedgezinnd zijn, want het op elkaar toeren, beetpakken, langs elkander glijden en neersmijten van twee vleeschmassa's is niet bepaald een weldaad voor het oog, men zal haar de eer niet kunnen onthouden te behoren tot de oudste lichaams-oefeningen, die in de geschiedenis bekend zijn.

De oude Chinezen kenden deze sport en bij de Grieken en Romeinen stond zij in hooge eere. Nu nog spreekt men, bij wijze van soortaan-duiding, van Grieksch of Romeinsch worstelen. En in de middeleeuwen gingen aan de tornooien van ridders en baanderheeren worstelwedstrijden tusschen de burgers vooraf.

Als volkssport is het worstelen intusschen vrijwel uitgestorven; slechts in het oude Bretagne, waarvan de bewoners van de Kelten afstammen, wordt het nog als zoodanig beoefend.

Een Bretonsch worstelfeest, dat de vreemdeling, ook al speurt hij nog zoo ijverig naar zeden en gebruiken, slechts zelden te zien krijgt, is een feest voor het heele land. Uit alle gebieden, uit Morbihan, Hennebont, Finistère, komt men naar één gemeente samengestroomd om de wedstrijden om het kampioenschap van Bretagne bij te wonen. De autobussen zitten vol met mannen en vrouwen in hun schilderachtige (en trouw in eere gehouden) kleedij. Op het dorpsplein loopen burgemeester en secretarissen, niet zooals bij ons met den onvermijdelijken „hoogen zijden” op, maar met breede zwarte hoeden getooid heen en weer.

Zij immers hebben de regelingen meestal in handen en terwijl zij heen en weer draven zitten hun „onderhoorigen”, mannen en vrouwen, in en buiten de cafeetjes hun appelwijn te drinken. Een uur voor den aanvang van den grooten kamp trekken muzikanten met trommels en doedelzakken door het dorp, om zoo dat nog noodig mocht zijn — bekend te maken, dat er worstelwedstrijden zullen worden gehouden en dat iedereen welkom zal zijn.

De beoefenaars van het worstelen zijn in hoofdzaak de Bretonsche boeren, en niet de visschers

van dat land. De wijze waarop de sport wordt beoefend verschilt niet van die waarop eeuwen terug de ruige Kelten hun krachten maten. Men onderscheidt: zwaar gewicht, midden, licht en vedergewicht — al naar kracht en lichaamsbouw der vechters.

Meestal houdt men „vechtpartijen” tusschen dorpen onderling of ook wel streek tegen streek.

In tegenstelling met het Grieksch-Romeinsch worstelen pakken de tegenstanders elkaar niet op het bloote lijf, maar bij het hemd vast. Dikwijls genoeg wordt het tijdens het gevecht in stukken gescheurd — zeer ten genoegen van de talrijke toeschouwers. Komt de man met het gescheurde hemd zegevierend uit den strijd, dan krijgt hij voor de volgende ronde een nieuw kledingstuk van het organiserende comité.

Vrijwel alle grepen en trucs met handen en voeten zijn geoorloofd; overwonnen is hij, die met

De kampvechters, voorafgegaan door muzikanten, betreden het sportterrein.

Een beenenduel.

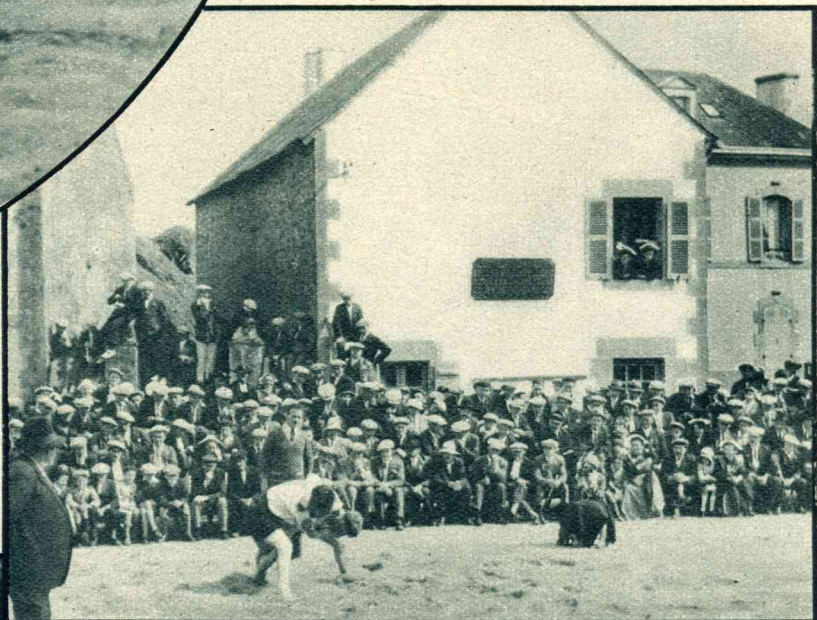
Twee oudjes, die altijd nog kijken gaan.

beide schouders tegelijk op den grond komt te liggen. De deelnemers zijn barrevoets, dragen meestal een korte broek — een enkele maal vecht ook een boer in zijn lange Zondagsche pantalon, wat een vrij potsierlijk gezicht is — en een hemd uit sterk linnen vervaardigd, met halve mouwen. Om het middel wordt bovendien nog een lendedoek geknoopt.

Het is merkwaardig te vermelden, dat na hun binnenkomst in de arena de

Als er één omvalt, volgt de tweede bijna altijd.

Midden in het dorp, vaak op de markt, die dik met zand bestrooid is, vinden de wedstrijden plaats.

Het schoone geslacht is sterk vertegenwoordigd onder de toeschouwers.

Het wisselen van den vriendschapskus voor den aanvang.

De tegenstanders drinken onder de pauze een fleschje appelwijn om op krachten te komen.

sportbroeders de volgende belofte doen :

„Wij beloven, eerlijk en zonder list of ruwheid te vechten. Tot onze eigen eer en die van het vaderland. Gelijk onze voorouders deden, reiken wij onzen tegenstanders de hand en bieden hun de wang tot den vriendschapskus.”

Als die is gewisseld staan de worstelaars tegenover elkander, bukken zich als stieren gereed tot den tweekamp.... één schijnbeweging.... en zij stormen op elkander af.

DE BIOSKOPE

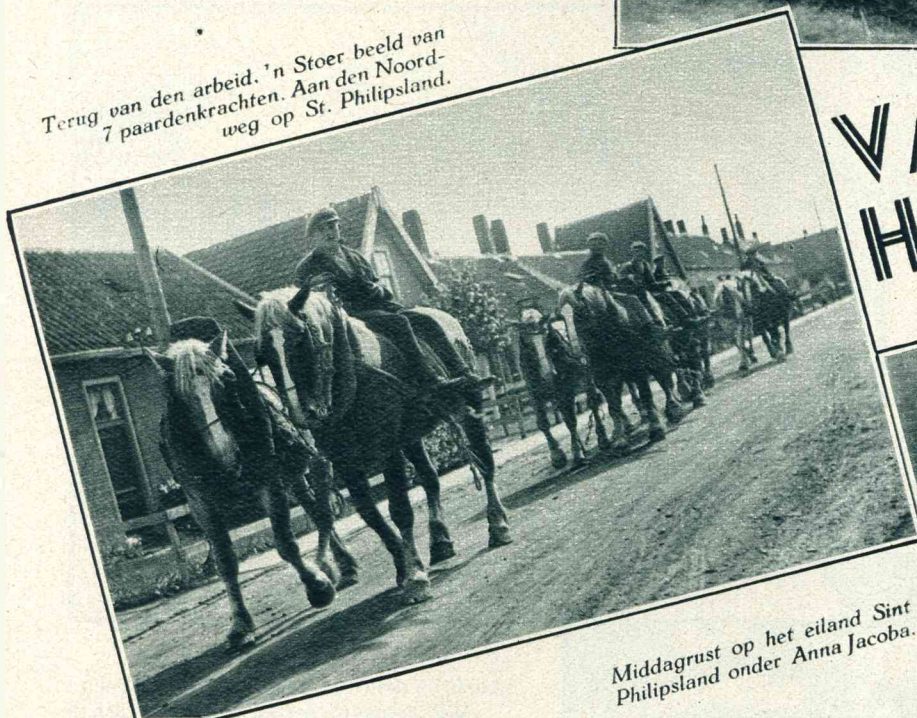
(Wā Moei Lena d'r van zee)

'k Zitte wè is — 'k wil 't wè wete, —
gaerne in de bioskoop;
och, ik bin à gauw verslete,
en ik zie d'r nog een 'oop;
Allegaere aorig'eden,
wae je anders nie van 'oort;
'k zegge tegen Jan: m'n 'eden,
'ei jie dae wè's van 'oord,
dà d'r echte menscheneters
noe nog bin in Affrika?
'k dochte altied: dat is mae klespraet,
en ik praetten 't ienkel nae
om de guus benauwd te maeken....
E, mae Moei toch, zee toen Jan,
zukken aokeligen diengen,
foei, dae wor je duzig van;
Dae mò jie glad nie nae kieke;
'Oor is 'ier, zee ik toen wee,
't zou toch nerregest op lieke
à 'k m'n oagen dichtdoe dee!
Ik betael m'n centen zeker
om m'n oagen toe te doe;
Neent, m'n joengsje, 'k kieke, à vratte
ze je d'r bie, en weet je 't noe?
O mae!

Landelijke rust en schoon-
heid te Hoek. (Mauritsfort)

Terug van den arbeid. 'n Stoer beeld van
7 paardenkrachten. Aan den Noord-
weg op St. Philipsland.

Middagrust op het eiland Sint
Philipsland onder Anna Jacoba.

VAN HIER EN DAAR UIT 'T ZEEUWSCHE LAND

DE BIOSKOPE

(Wā Jan d'r van zee)

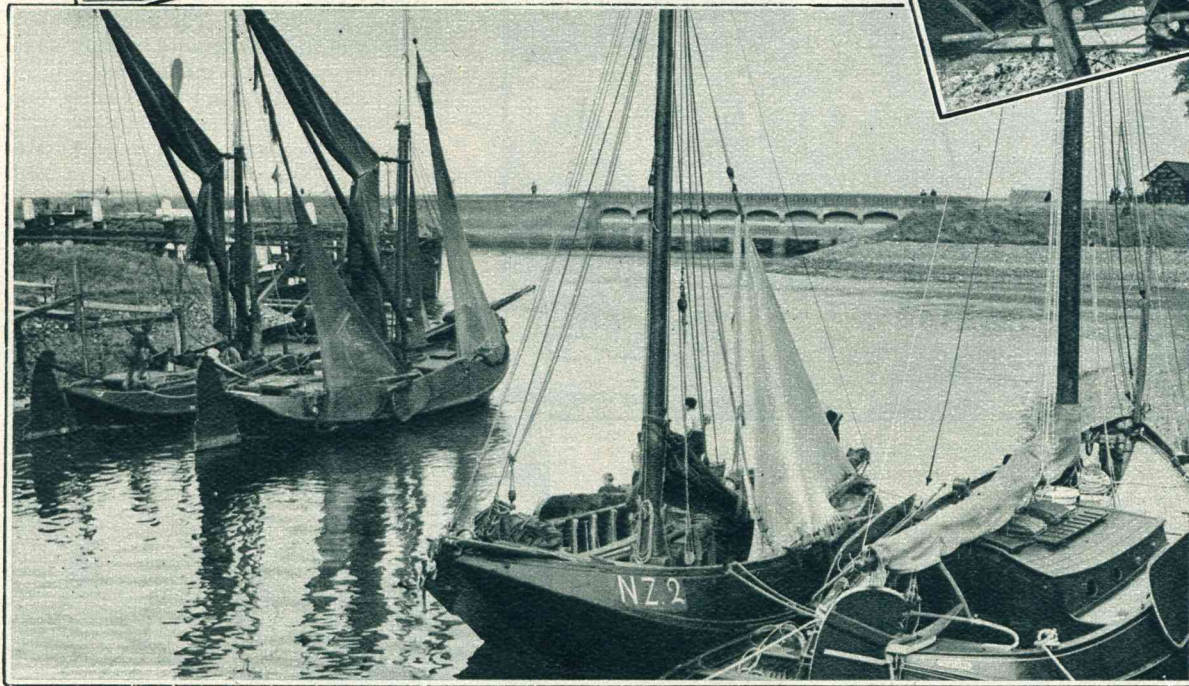
Zaeterdags, 'et kan nie misse,
gae 'k mie Plo d'r vast op uut,
eest een endje om, mae weetje,
't is toch zòvee'n rugetuut.

Daevoe zeg ik altied: Plona,
ons gae nae de bieskoop,
Je zit er lekker in den doenker
en je ziet er nog een 'oap.

Plona 'ou wè van den doenker,
mae nie van de film, bè nee;
A 't 'eel erg wor, zee ze: Jan toch,
't wor zò ieslijk, gae toch mee!

'k Wete wè wā dà beteekent,
'k Dienke: draoie julder maer,
en m'n kieke dan alleenig
(in den doenker) nae mekaer....

As 't 'et uutgaet, kieke m'even
nae de prentjes an de muur;
'k mò toch wete wazze geve,
aers bin 'k bie Moei Lena zuur....

Een deel van de Terneuzensche visschersvloot levert
een schilderachtig gezichtje in een der havens.

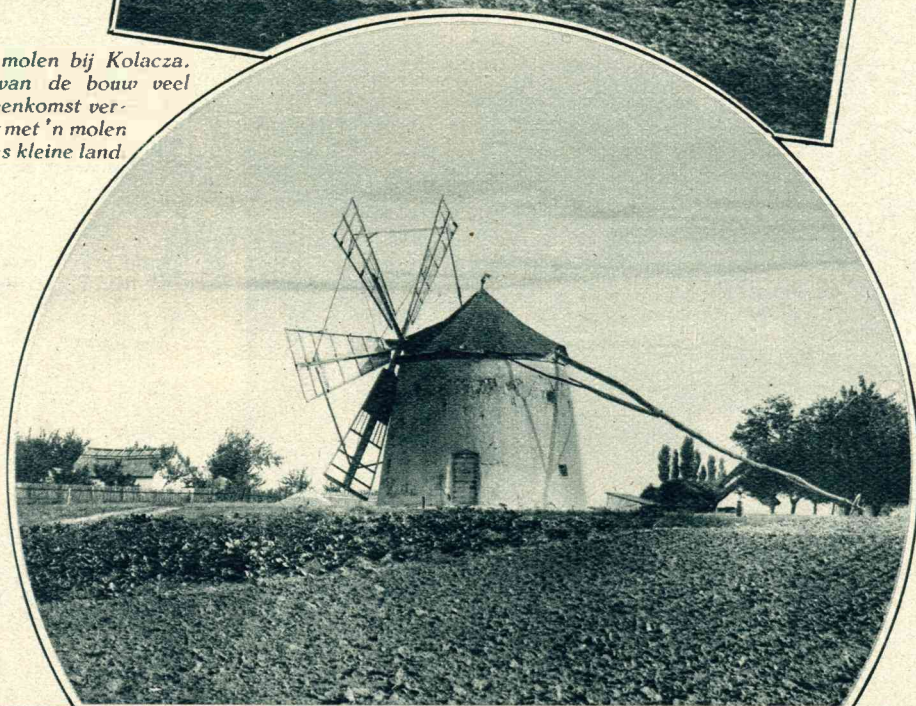
Holland of niet?

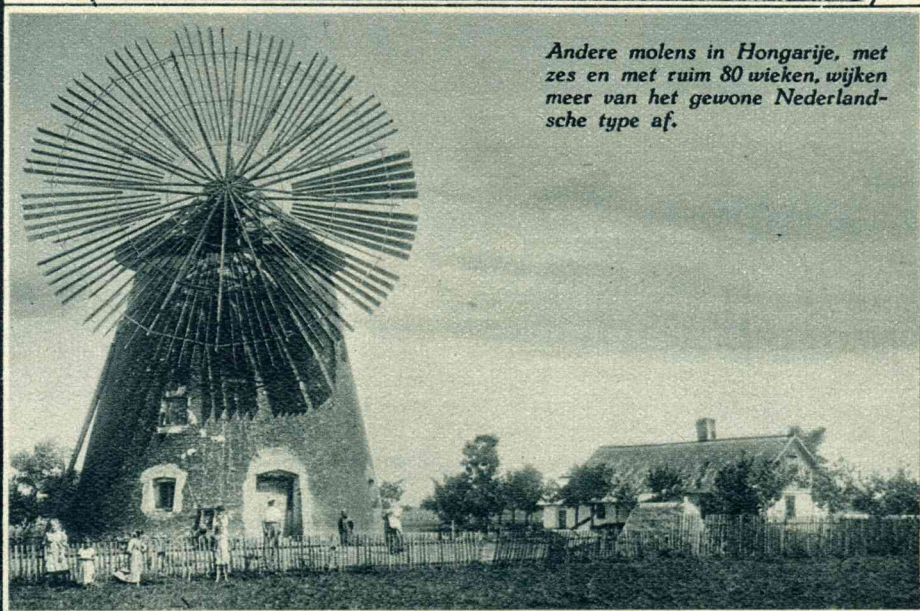
Wie dit plaatje beziet, of wie de plaats, waar deze foto genomen werd, bezoekt, zou stijf en strak volhouden dat het een Hollandsch plaatje en een Hollandsch plekje is, een plaatje zooals men dat in het heele land kan maken; want Nederland staat vol met molens, al worden er helaas ook afgebroken. Toch is het geen Nederlandsch landschap; de foto werd genomen in Hongarije. Bij nauwkeurige beschouwing zal men misschien verschil in bouw zien, maar het lijkt toch wel zoo sterk op onze molens en het is wel zoo curieus, dat wij onzen lezers op deze pagina een indruk van dit Nederland in Hongarije willen geven.

Een molen bij Kolacza, waarvan de bouw veel overeenkomst vertoont met 'n molen in ons kleine land.

Andere molens in Hongarije, met zes en met ruim 80 wieken, wijken meer van het gewone Nederlandsche type af.

Ter vergelijking: een echt Hollandsch landschap met echte Hollandsche molens.

*De boomgaard lokt met goud en groen
om inbreuk op de wet te doen.
(Biervliet)*

*Al zijn de prijzen ook gedrukt,
het fruit wordt daarom toch geplukt.
(Driewegen)*

*Daarna wordt het te kijk gezet,
in schaal op tafel of buffet.
en dan : verhuist het naar de maag,
door tanden, vlug en scherp en graag.*

*De veiling geeft het scherpste beeld
van waar men met zijn tijd niet speelt ;
Hier wordt gewerkt, gezwoegd, geslaafd,
men pakt, men sjouwt, men weegt, men draaft,
De arbeid heerscht hier bij dag en nacht.
het fruit verdraagt niet, dat men wacht.*

*Het gaat ter veiling, uitgezocht,
verpakt, verzonden en verkocht.*

'T LIED VAN DE APPELKENS

De appel was van 't eerst begin
Eva's verlangen, Adam's zin,
en zie : nog wordt de jeugd bekoord
door fruit dat haar niet toebehoort !
De boomgaard lokt met goud en groen
om inbreuk op de wet te doen . . .

Al zijn de prijzen ook gedrukt,
het fruit wordt daarom toch geplukt,
bij emmers, manden, gesorteerd,
verkocht en weer geëxposeerd.
Het ligt daar zwaar en goud en rood
te wachten op den tandendood !

Het gaat ter veiling,
uitgezocht,
verpakt, verzonden en
verkocht.

Het prijkt achter de
vensterruit,
(men zoekt voor zieken
graag wat uit)
in wingerdbladeren, 't
teere rood
nog meer tot spoedig
koopen noot.

*Hier wordt gewerkt, gezwogd, geslaafd,
men past, men sjouwt, men weegt, men draaft.
(Kapelle)*

*Zie in die kistjes, mooi gerijd,
blozen de vruchten van jolijt.
(Kapelle)*

*Maar wij voor ons,
wij prefereeren,
Hollandsche namen,
juttepeeren.
(Biezelinge)*

Zie in die kistjes, mooi gerijd
blozen de vruchten van jolijt;
De weelde die u tegenlacht
is uit het mooiste saamgebracht.
Malaise kent geen kwaliteit;
Een goede appel smaakt altijd!

Maar, vrienden, zie de lijsten niet,
ze brengen ergernis, verdriet,
een mondvul klanken, onbekend,
namen, waaraan men nimmer went.

Waarom toch draagt zoo menige vrucht
een naam met een uitheemsche lucht?
Lord Suffield, lees ik, Transparant,
en Frankenthalers, Alicant,
ga zoo maar door, een vreemde tooi
schijnt mooier nog te zijn dan mooi,
Mag 't fruit in onze boogerds staan,
de naam geeft nog meer glans er aan.

Maar wij voor ons, we prefereeren
Hollandsche namen, jutteperen,
janbazen, pronkers, polmanperen,
Men pronke met zijn eigen veeren!

Maar 't zijn alleen de appels niet,
de peren, al de groote vruchten
die groeien onder Hollands luchten,
Wee hem, die 't kleinere niet ziet!

Karmijnen glans van de tomaten,
die nederliggen, heel gelaten
in kist na kist en mand na mand;
Het roodste goedje in het land!

Dan druiven, edel en vol zwier,
wel de voornaamste gasten hier,
aristocratisch saamgetrost,
sappige lekkerbekkenkost.

En perziken, van zacht fluweel,
een brandend bosje op het geel
der teere, zachtbedonsde huid,
verstild en lief, een jonge bruid....

Ja, zulke beelden kwamen mij
in 't hoofd, een zoete droomerij
door schat van boomgaard en van hof,
die mij met felle vreugde trof.
Misschien raak ik ze morgen kwijt
door nuchtere realiteit:
een appeltje bij mijn ontbijt....

*Dan druiven, edel en vol zwier,
wel de voornaamste gasten hier*

*Ja, zulke beelden kwamen mij
in 't hoofd, een zoete droomerij...
(Biezelinge)*

VREEMDE WERELD

Een levende thermometer. Als men het aantal keeren, dat een krekelt in een minuut tjirpt, vermindert met 40, de uitkomst door 4 deelt, en bij het daardoor verkregen getal 50 optelt, weet men de temperatuur in graden Fahrenheit, zonder den thermometer te hoeven raadplegen.

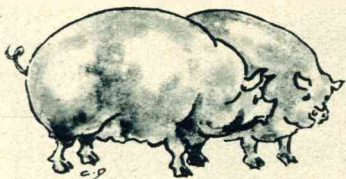
Beknpte woning. Een zekere Jim Ryan woont nabij Dyerville, in Californië, in een hollen boom.

Zonderlinge huwelijkszedes hebben de Namba's, inboorlingen van Malekula, één der Kleine Hebriden.

De koning bezit volgens de jongste telling 104 vrouwen, die alle een koninginneleven leiden. Zijne majesteit verzamelt vrouwen, zooals sommige andere mannen postzegels. Hij heeft reizigers die de omliggende eilanden rondtrekken, om vrouwen uit te zoeken, die groot en knap genoeg zijn. De koning is een absolute autocraat. Tot heden hebben nog maar twee blanken hem gezien. De Namba's wonen op de bergen, en dulden geen vreemdeling.

Als een man daar trouwt, slaat hij zijn bruid twee voortanden uit. Dit is het kenteken der getrouwde vrouw. De koning heeft voor dat uitslaan van tanden een aparte beambte.

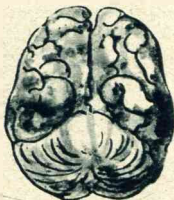
Varkens zijn voor de Namba's, wat geld voor de blanken is. Iedere bruijom moet een aantal zwijnen betalen aan den vader van zijn bruid. Hoe meer zwijnen de vader heeft, des te deftiger is hij, en des te meer varkens moet de aspirant-schoonzoon kunnen bijdragen. Om een goede partij te kunnen doen, verzamelen de heeren derhalve — langs eerlijke en oneerlijke wegen — zooveel mogelijk varkens.

Steenen als lokaas. De visschers van Nieuw-Engeland, bedenkend, dat kreeften dol zijn op alles wat olieachtig reikt, leggen baksteen 24 uur in olie, en daarna als lokaas in de kreeftenval. De poreuze steenen houden de olielucht dagen lang vast. Er komen in die vallen met steenen meer kreeften dan in andere met gewoon lokaas.

Een klok met dertien wijzers is door Sam Cosentino te Ohama (V.S.) gemaakt uit deelen van afgedankte oude klokken. De 12 uurwijzers en de ééne minutenwijzer geven den tijd aan voor 27 verschillende plaatsen op aarde. Bovendien staan er in de groote wijzerplaat (doorsnee bijna 4 M.) nog vier kleine wijzerplaatjes, waarop men zien kan, hoe laat het tegelijkertijd is in Zweden, Indië, Bombay en Nederland. De vervaardiger, een horlogemaker, heeft dit stuk in zijn etalage.

Vreemd legaat. Het nieuwe Instituut voor Hersenonderzoek der Weense Universiteit heeft aan zeer begaafde Oostenrijkers verzocht, hun hersens bij testament aan het instituut te willen vermaken, zoodat die organen wetenschappelijk onderzocht kunnen worden, gelijk met de hersens van Lenin gebeurd is. Tal van Weense geleerden, o.a. de beroemde physioloog prof. Wagner-Jauregg, hebben hun testament reeds volgens dit verzoek ingericht.

Een insect, dat tabak keuren kan, beter dan de beste rooker, is de tabakskever, die in voorraden tabak voorkomt. Het dier toont in zijn voorkeur voor de ééne tabaksoort boven de andere denzelfden smaak, als de meest ervaren rooker. Als het diertje de keuze krijgt tusschen tabakken van dezelfde soort, maar van verschillende ouderdom, verkiest het de meer belegen tabak boven de jongere, evenals de fijnproevers onder de rookers.

Het is gezond, neger te zijn! Ziektekiemen hebben namelijk meer moeite, om door een negerhuid heen

te komen, dan door de dunnere en zachtere

lichaamsbedekking van den blanke. Verschillende huidziekten, benevens roos, mazelen en pokken, komen onder negers veel minder voor dan onder blanken. Ook zijn negers minder ontvankelijk voor ziekten als diphtheritis, roodvonk en infecties van neus- en mondholten.

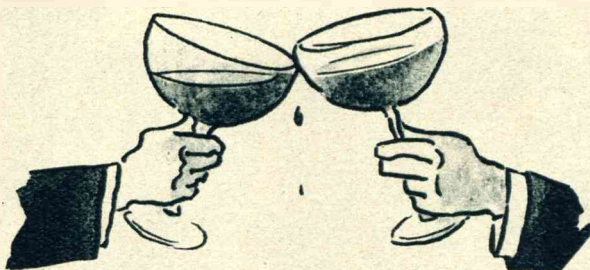

Linnen is geld in een streek, Air geheeten, die aan drie zijden begrensd wordt door de Sahara, en aan de vierde door de rotsvlakte van Centraal Soedan. Daar woont een wilde bastaardstam, die zich uit vrees bukt voor het Fransche protectoraat, waartegen het tijdens den wereldoorlog in bloedigen opstand kwam.

In plaats van geld gebruiken zij lappen linnen, geweven door de vrouwen van 't hof van hun stamhoofd. Dit linnen is zeer moeilijk na te maken. Voor een stuk zoo groot als een zakdoek kan men een paar sandalen koopen, en verder naar verhouding. Op namaak staat de doodstraf.

Het klinken vóór het drinken hebben wij overgenomen van de Romeinsche zwaardvechters. Die dronken, voor zij den strijd in de arena begonnen, een glas wijn, door vrienden verstrekt. Voorzichtigheidshalve moesten de tegenstanders hun wijn vermengen, door van 't eene glas een gedeelte in 't andere over te gieten. Zoo kon niemand vergif in dien wijn mengen, om een vriend aan de overwinning te helpen.

Den wijn op die wijze te mengen bleef nog lang als teken van vriendschap in gebruik. Toen men niet meer bang was voor vergiftigden wijn, stiet men alleen de glazen met de randen tegen elkaar, en dat gebeurt nu nog.

Een handige dief. Een groep jonge Engelsche officieren, die in de Indische heuvelen dienst hadden, spraken over de gebreken hunner inlandsche bedienden; speciaal over hun liefhebberij en handigheid in 't stelen.

„Dat ventje van mij,” zei er een, „is zoo handig, dat hij de laken van je bed zou halen, terwijl je slaapt en er mee weg zou komen ook.”

Een nieuweling beweerde, dat die nikker het dan maar eens met zijn lakens probeeren moest! Het werd een weddenschap. De nieuweling zou alleen niet mogen weten, waar en wanneer het feit gebeuren zou.

Eenige dagen later kwam de nieuweling van een toer terug, doodmoe, en hij ging liggen, om eens flink uit te slapen. De bediende, wiens steelvaardigheid zoo geroemd was, werd geroepen. Hij zou 't wel redden, zei hij.

Hij haalde een veer, en door zacht te kieuwelen bracht hij den slapende er toe, zich te verrollen naar den rand van z'n bed. Geleidelijk vouwde de bruine onderwilt de lakens op. Toen lokte hij den officier op dezelfde wijze naar den tegenovergestelden kant — en hij had de lakens.

De handige dief ging den volgenden morgen zelf het verloren geld halen, tegen teruggave van de lakens.

Zijn eigen doodkist laten maken, is niet zoo'n groote

zeldzaamheid, maar een unicum is waarschijnlijk bedoeld meubel, zooals een inwoner van Michigan zichzelf aanschafte. Hij wenschte na zijn dood niet te liggen, en liet dus een doodkist maken met een knik, waarin hij in zittende houding zal kunnen verblijven.

Snoepgoed schaadt de tanden niet, volgens nieuwe onderzoekingen. Een geleerde liet zijn honden acht jaar lang niets dan zoetigheid eten, en 't bleek geen invloed op de tanden der dieren te hebben. Dat snoepers slechte tanden krijgen, komt, doordat zij met snoepen hun eetlust voor groenten, melk, boter, eieren enz. bederven, zoodat er in hun voedsel niet genoeg vitamines voorkomen.

Als het kaarten niet gauw genoeg gaat naar uw zin, door dat vervelende geven telkens, kunt u in Amerika (bij C. B. Ripley, Portland) een geefmachinette koopen. Het bevat twee spelen kaarten, en werpt telkens een spel naar vier kanten uit, voor elk der spelers dertien. Terwijl een spel wordt uitgespeeld, kan er vast gegeven worden voor het volgende spel. Het dingetje werkt op een stopcontact.

Een sigaar van 1 M. lengte, is in 1925 opgerookt door een zekeren Pancho, Manilla, zonder dat de sigaar één keer uitging.

Een radio-toestel op een speldekknop is geconstrueerd door Rufus P. Turner, te Washington.

Nergens warmer dan op de Zuidpool. Op 22 December ontvangt de Zuidpool meer hitte van de zon dan eenige andere plek op aarde op welker dag van het jaar ook.

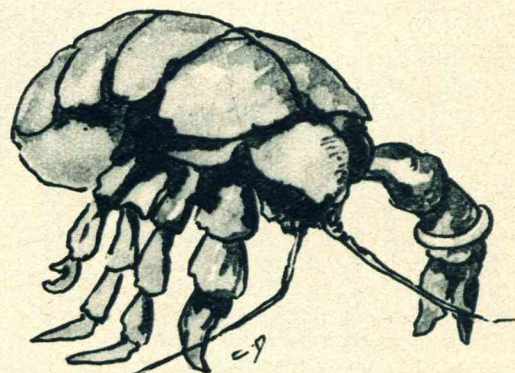
Llanfairpwllgwyngyllgogerychwyrndrobwlltysiliogogoch is de naam van een dorpje op het eiland Anglesey, Noord-Wales. In de wandeling wordt het gemakshalve Llanfair genoemd. Volgens een hoogleeraar in de Walesche taal betekent de naam: „Maria-kerk van den Poel der Witte Hazelaars, nabij den vluggen maalstroom der kerk van Tysilio van de Rode Grot.” Het dorp is vrij gezocht als vacantie-oord.

Twee kanten tegelijk op. Toen Byrd over de Zuidpool vloog, reisde zijn vliegtuig in twee richtingen tegelijk. Het voorste gedeelte van zijn machine ging naar het noorden, terwijl de staart zich nog naar het zuiden bewoog!

Zeldzame redding. In President-street te Brooklyn, New York, viel een kind uit het raam. Juist passeerde de brievenbesteller Frank Druckman. Die deed snel zijn tasch open en ving er het kind juist in op.

The Southern Cross, de machine, die rondom de wereld vloog, is gebouwd uit het materiaal van twee afgedankte vliegtuigen.

De eerlijke krab. George H. Gudebrod te Huntington (V. S.) vond een krab, die den trouwring van zijn vrouw droeg. Een jaar tevoren had de dame dien ring verloren.

DE PLAS (OVEZANDE, ZEELAND)

DE KUS VAN DE LELIE

door
LOUISE KINGSTON

Het gezicht van den Engelschman klaarde op.

„Zoo is 't beter,” zei hij. „Nu kunnen we tenminste praten als menschen!”

Yang O liet de handen langzaam neerdalen langs zijn zijden.

„Wie is die man?” vroeg hij met ingehouden stem.

„Ik ben dokter Harvey, meneer Yang,” zei Wilfred kalm. „Ik heb uw dochter een paar weken geleden leeren kennen. Ik heb haar toen bij een kleine onwelheid behandeld. Ik heb haar lief. Ik vraag u pardon als man tegen man, als de eene heer tegenover den anderen, voor het achterbaksche gedoe, zooals het in uw oogen wel moet schijnen. Ik had dadelijk naar u toe moeten komen, om u te vertellen, dat ik uw dochter bijna op het eerste gezicht heb lief gekregen, zooals ik nog nooit van mijn leven iemand heb liefgehad — en dat... dat zij mij liefheeft!”

„Ah!” De groote mond ging heel even open en dicht.

„Ik had naar u toe moeten komen. Ik vraag u excuus, dat ik dat niet gedaan heb, en verder kan ik niet anders zeggen, dan dat ik... dat ik met Perzikbloesem wensch te trouwen... ik wil haar tot mijn vrouw maken. Geen andere vrouw zal ooit haar plaats in mijn hart innemen!”

Yang O stak een hand op, als wilde hij te kennen geven, dat hij genoeg had gehoord.

„Uw vrouw!” zei hij.

„Natuurlijk!”

De oude Chinees knikte driemaal met het hoofd, toen liet hij een eigenaardig keelgeluid hooren.

„Het heeft niet veel gescheeld,” begon hij, „een paar minuten geleden, of ik had u gedood, dokter Harvey. Ik weet niet, of het in uw land de gewoonte is, dat vreemden in eens anders huis een kind bevelen, op te staan van zijn knieën, als het in schaamte neerknielt voor een ouder, maar op dat oogenblik bent u uw dood heel nabij geweest. En misschien deed ik wijs, als ik u nu toch nog doodde. U bent als een slang achter mijn rug om in mijn huis gekomen. U hebt natuurlijk mijn bedienden omgekocht?”

„Dat heb ik niet!”

Yang O trok de wenkbrauwen op.

„O zoo... Enfin, ik zal wel achter de waarheid komen; en ik zal voor mijn eigen bedienden weten te zorgen. Weten te beloonen en” — hij scheen te genieten van het woord — „te straffen. U hebt dit durven doen — en toch zal ik om één reden, en om niet meer dan één reden, uw leven sparen.”

Wilfred bleef Yang O strak aankijken, toen deze zweeg; maar hij zei niets.

„U hebt zoeven gezegd, dat u mijn dochter tot uw vrouw wenschte te maken. Als ik nu in de oogen van mijn dochter keek en er oneer in zag; als ik haar niet kende, en als ik de wereld niet zoo goed kende, dokter Harvey, dat ik u tenminste respecteer voor de eer, die u haar hebt bewezen, dan zou ik u doden. Maar nu kunt u gaan!”

Hij hief de hand op en wees naar de deur. Het meisje liet een zwakken kreet hooren. Wilfred stak de hand naar haar uit.

„Gaan — gaan!” riep hij uit. „Maar u begrijpt 't niet. Wij hebben elkaar lief. Hoort u eens, meneer Yang; wij zullen eens goed met elkaar moeten spreken. Ik — ik weet...”

Hij brak zijn zin af, toen hij de uitdrukking van duivelsche woede in het oude Chineesche gezicht zag.

„Wat weet u, meneer Harvey?”

„Dat — dat u de vader van Perzikbloesem niet bent — dat zij een blank meisje is!”

Er volgde een oogenblik van ontzettende stilte.

„Tongen, die babbelen, kunnen afgesneden worden met een scherp mes,” siste Yang O, en hij kwam een stap dichterbij. „Met deze handen van mij, dokter Harvey, zou ik u 't leven kunnen afnemen, dat u nu nog in uw lichaam hebt. Maar omdat ik nu naar dit meisje kijk, dat mij liever is dan het leven zelf, zeg ik — ga. Ik spaar uw leven, omdat ik zie en weet, dat uw liefde een eerlijke liefde is geweest. Maar ga — voor ik van besluit verander. Wat u vraagt, is onmogelijk. En wat dat andere betreft, dat u beweert te weten — als u verstandig bent, zult u daar nooit meer over spreken, tegenover niemands ooren!”

Harvey lachte zacht.

„O, uw macht ken ik wel!” zei hij.

De oude Chinees stak dreigend het hoofd iets naar voren.

„Gà dan — zoolang er nog tijd is!”

Harvey keek naar Perzikbloesem. Zij kwam naar hem toe. Zij raakte hem niet aan, maar zij stond heel dicht bij hem en keek in zijn oogen.

„Ga, mijn liefste, ga!” zei ze. „Wees in ieder geval van dit ééne zeker: er zal mij niets overkomen, want hij houdt van me en hij is altijd goed voor mij geweest. Maar ga nu, liefste mijn, want al wat erger is dan de dood, zou mijn lot zijn, als er jou door mij iets overkwam!”

Harvey klemde de handen in elkaar.

„Maar wat... hoe...” Wanhopig keerde hij zich naar den ouden Chinees. „Yang, luister dan toch in vredesnaam! Ik ben goed bemiddeld, ik ben van goede familie, wat kunt u tegen mij hebben? Ik vraag uw dochter, jufvrouw Yang, tot vrouw. Meer kan een man toch niet doen! Wees menschelijk! U hebt toch altijd kunnen weten, dat zij vroeg of laat trouwen zou!”

Yang hief de hand op.

„De seconden der eeuwigheid gaan langzaam voorbij,” zei hij. „De uren van een menschelijke kans verschieten als de bliksem!” No. 6

Nog een oogenblik draalde Wilfred. Nog eens keek hij wanhopig naar het meisje. Toen greep hij opeens haar hand, en hoewel er van Yang een korte snik van woede kwam, bracht hij die hand naar zijn lippen.

Toen ging hij de kamer uit.

Buiten, in een hoek van het portaal, lag een slapende bundel, die Min Li moest zijn! Naar haar zonderlinge houding te oordeelen had een voet haar nog maar kort te voren in die houding gebracht. Hij ging naar beneden, het restaurant door.

Er zaten daar een paar Chineezers te rooken, en zij keken naar hem met een zekere goedmoedige verbazing, toen hij voorbijging. De één, een koopman, wiens vrouw hij eens behandeld had, groette hem met een stillen glimlach.

Toen hij op straat kwam, struikelde hij over het lichaam van een man, die in de goot lag. Hij bukte zich, en zag, dat het Hung No was. Snel nam hij het tengere, jongensachtige lichaam op, nam het over zijn schouder, en vlug liep hij weg.

VIII.

„Het past niet, dat mijn heer zorg draagt over zijn dienaar,” sprak Hung No, een paar dagen later, toen Wilfred Harvey zich over hem heen boog om zijn wonden te verzorgen.

Wilfred liet een knorrend geluid hooren.

„Het past volkomen, dat ik je een beetje oplap, jonge man,” zei hij. „Weet je wel, dat je er leelijk aan toe bent geweest?”

Het was de eerste dag, dat er werkelijk bewustzijn kwam in den armen mishandelden Hung No. Er waren oogenblikken geweest, sinds dien avond waarop Wilfred hem naar zijn eigen kamers had gebracht en te bed had gelegd, dat Hung de oogen geopend had en met een matten glimlach getoond had te beseffen, waar hij was, en wie hem zoo hartelijk oppaste — maar nu was het de eerste keer, dat hij tot zijn weldoener had kunnen spreken met verstand en begrip.

„Perzikbloesem?” zei hij zacht een oogenblik later, en hij keek den dokter na, die zich zacht door de kamer bewoog.

Wilfred bleef staan en keerde zich om.

„Ik heb niets van haar gehoord, Hung No,” antwoordde hij. „Ze... ze zou morgen op reis gaan naar Amerika!”

„Morgen!” hijgde Hung No, en er kwam een ontzettende vrees over zijn gezicht.

Wilfred gaf een grimmig knikje.

„Ik heb nog niets gedaan, Hung No,” zei hij. „Ik heb me gevoeld als een man in een donkere kamer, met de handen gebonden achter zijn rug. Ik... ik heb niets gedaan. Ik weet niet, wat ik doen moet. Ik heb van Yang O geen taal of teken gekregen. Zou... je „zuster” weten, dat je hier bent, bij mij? Niemand heeft gezien, dat ik je hier bracht; niemand heeft je gezien, zoolang je hier bent.”

„Yang O weet het!”

Maar hoe zeker Hung dit ook beweerde te weten, Wilfred twijfelde of de oude man wel wist, dat zijn bediende daar was, want hij kon niet gelooven, dat hij zoo met rust gelaten zou zijn, als dit het geval was geweest.

„Wat moet ik doen?” vroeg Wilfred bezorgd.

Hung No bleef zwijgen. Hij wist wel, wat hij gedaan zou hebben. Maar zooiets hoefde hij Wilfred Harvey niet voor te stellen. Die blanken hadden zulke vreemde, verwijfde begrippen over het vernietigen van menschelijk leven. Hung No wist zeer goed, wat de jonge dokter waarschijnlijk doen zou: de politie te hulp roepen — en Hung No kreunde inwendig bij de gedachte, hoeveel baat Wilfred Harvey en Perzikbloesem daarbij zouden vinden!

„In ieder geval,” zei Wilfred een oogenblik later, „moet ik haar weerzien. Ik ben niet van plan, haar op te geven; en misschien is Yang O zich wat gerust gaan voelen, juist omdat ik in bijna een week tijds niets gedaan heb!”

Nog bleef Hung No zwijgen. Het idee, dat Yang O zich zou kunnen wiegen in een waan van gerustheid, leek hem zoo onuitsprekelijk kinderlijk, dat hij er zelfs geen woord over uiten wou. Hij voelde een groote toewijding voor dien jongen blanke, maar bijna alle blanken waren dwazen.

Intusschen bewoog Wilfred zich onrustig heen en weer door de kamer. De halfgesloten oogen bleven op hem letten. Hij ging naar een la van zijn waschtafel, en haalde er een kleine revolver uit. Hung No keek even verschrikt, maar zei niets; en een oogenblik later zag hij Wilfred het wapen schouderophalend weer wegleggen.

Harvey keerde zich om en ontmoette den blik van Hung No.

„Ik moet nu even uit,” zei hij, „maar je kunt gerust blijven liggen tot ik terugkom. Als je je maar niet beweegt. Die wonden van je mogen niet weer opengaan, Hung No!”

„Hooren is gehoorzamen, mijnheer!” zei Hung; en toen veroorloofde hij zich de vraag:

„U gaat naar... naar Perzikbloesem?”

„Ja!”

Er kwam een uitdrukking van schrik op het gele gezicht.

„Dat is niet wijs, mijnheer; het kan geen goed doen. Ik smee u, wacht tot ik weer sterk ben. Dan zullen wij samen naar Frisco reizen, mijnheer, en dan zullen wij langs voorzichtige en rustige wegen...”

„Neen, Hung No — ik wil nog éénmaal probeeren, of ik den ouden heer niet tot rede kan brengen. Alles bij elkaar heb ik toch nog een zeker respect voor hem. Ik twijfel er geen oogenblik aan, of hij is de grootste schurk van heel China, die eigenlijk de heele rest van zijn leven in de gevangenis moest doorbrengen; maar... enfin, ik vind de manier nogal aardig, waarop hij me dien dag heeft laten loopen, toen hij me den hals had kunnen afsnijden, zonder dat er een haan naar kraaide.”

En voor Hung No verder kon protesteeren, voor hij Wilfred Harvey erop had kunnen wijzen, dat het geduld van Yang O geen grond was, om er zoo'n gebouw van hoop op te bouwen, was de dokter vertrokken.

Hung No kreunde.

Hij kreunde van de pijn, die nog steeds zijn lichaam folterde, en van de pijn, die knaagde aan zijn ziel. Dat hij ook op een oogenblik als dit niets méér was dan een klomp lijdend vleesch en bloed! Dit uitgelezen oogenblik, waarop misschien zijn hand, en de zijne alleen, met den laatsten gooi van den dobbelsteen kon beslissen over het lot van Yang O!

Het gelukte hem, zijn bed uit te komen. Het kostte hem ontzaglijke moeite. Hij was één en al verband en pijn. Hij bleef een paar seconden op den vloer liggen. Er stond een flesch op de washtafel van den dokter. Hij greep er naar, en dronk gretig en lang.

Toen stond hij op zijn voeten; maar zijn lippen werden koud van de pijn, die het hem gaf, en zijn arme verscheurde spieren en zijn gewonde pezen kraakten en kreunden, toen zijn inspanning ze wong en strekte. Maar er kwam een tintje rood op zijn bleeke wangen. Zijn oogen schitterden, en een oogenblik kwamen zijn tanden bloot. Toen, stukje voor stukje, vond hij zijn kleeren, nog modderig en met bloed bevestigd, en hij begon zich aan te kleeden.

Het restaurant van Yang O was verre van leeg, toen Wilfred Harvey daar een goed kwartier later kwam, maar de eigenaar was nergens te zien.

Toen hij den Chineeschen kellner, die naar hem toekwam, naar Yang O vroeg, werd hem meegedeeld, dat de oude Chinees uit was en nog wel een poosje weg zou blijven.

„Goed,” zei Wilfred. „Ik ben de dokter. Ik ben geroepen voor juffrouw Yang. Ik weet den weg — ga je gang maar!”

De jongen stond hem in den weg, niet goed begrijpend, maar voelend dat er iets heelmaal niet in den haak was. Wilfred echter drong langs hem heen, en ging naar de privé-vertrekken van den ouden Chinees.

Op het portaal zag hij Min Li, die over een open koffer gebogen stond — met zorg legde zij er zijden kleedingstukken in van ongeloofelijke zachtheid en schoonheid... zij pakte in voor Perzikkbloesem.

De amah keek op, en toen zij hem zag, opende zij haar leelijke ouden mond en gaf een geluid als een booze en verschrikte klokken — 'n angstigen strijdkreet. Toen sprong zij op hem toe.

Er waren oogenblikken, dat Wilfred Harvey over groote kracht beschikte. Hij had rugby gespeeld in de nationale ploeg, en het boksen had hij op moeten geven, omdat hij in zijn amateurs-dagen uitstekende menschen pijn deed met de kracht van zijn slagen.

Nu gebruikte hij zijn kracht.

Niet op een grove manier, omdat hij een blanke was en een dokter — en het was een oude vrouw, die hij tegenover zich had. Maar hij gebruikte zijn kracht om haar opzij te zetten — en het verbaasde hem, na het allereerste oogenblik, toen zij haar nagels en haar tanden in zijn vleesch groef, dat hij zóoveel kracht gebruiken moest.

Maar na een korten, fellen strijd legde hij de hijgende, woedende, spartelende, vloekende en scheldende vrouw op een lagen divan, die aan het eene einde van het portaal stond, en klopte toen aan Perzikkbloesem's deur.

Zij kwam aanstonds open doen.

„O, Wilfred!” fluisterde ze, en hij zag in haar gezicht alle spanning en onrust, die zij doorstaan had, sinds hij haar het laatst had gesproken, „ben je daar — ben je er dan toch? Ik wist, dat je komen zou, en toch heb ik gehoopt, dat je 't niet zou doen!”

Voor hij het meisje antwoord kon geven, was Min Li er in geslaagd, over-eind te krabbelen van de plaats, waar hij haar had neergelegd, en hijgend kwam zij op hem toe, en zij greep hem weer vast, terwijl zij tegen Perzikkbloesem begon te schreeuwen in een taaltje, waar de jonge man niets van verstond.

Perzikkbloesem keek met booze oogen naar haar amah. Het was de eerste keer, dat Wilfred den toorn zag in die donkere oogen, en al had zijn beroep hem geleerd, dat juist de zachtzinnigste naturen in oogenblikken van heftige emotie hun woede het minst kunnen beheerschen, toch verbaasde het hem, dat die zachte oogen zoo gebiedend konden flitsen, zoo vlammen konden van boosheid.

„Er gebeuren de grootste ongelukken, Min Li,” zei Perzikkbloesem in het Chineesch, „als je je niet stil houdt; ga uitkijken, of mijn vader er aankomt; en zorg, dat je me waarschuwt, als hij nog ver van de trap is.”

Wilfred begreep de woorden natuurlijk niet, maar de uitingen van liefde en ontroering zijn overal dezelfde, in de zeven talen van China en in de duizend talen van de wereld; en hij begreep, wat er voorviel. Min Li stond roerloos, zwijgend, verschrikt, bang. Perzikkbloesem vatte hem bij de hand en trok hem de kamer in.

„Waarom ben je gekomen?” fluisterde zij.

Op reis door ons land.

DE STATIGE REUZEN OP HET LANDGOED VAN JHR. E. BOSCH TE LOCHEM, DAT BIJ BESCHIKKING VAN DEN MINISTER IS ERKEND ALS LANDGOED IN DEN ZIN VAN ARTIKEL 1 DER NATUURWET EN VOOR HET PUBLIEK IS OPENGESTELD.

SCHOONHEID EN CHARME

Duizenden vrouwen, waarvan velen beroemd door hun schoonheid, constateeren dagelijks dat beide Ponds Creams haar charme en schoonheid onderhouden en verhoogen.

TER KENNISMAKING

ontlaagt U 2 monstertubefjes Ponds Cold- en Vanishing Cream na inzending van 10 cent porto aan Ponds Extract Co., Afd. 16, Amsterdam

Ponds Vanishing & Cold Creams

Bestrijdt en verjaagt
griep, kou, influenza,
pijnen van allerlei aard
en koorts met
INFLUËN
NEDERLANDSCH FABRIKAAT
AC. ACETO-SAL
IN HANDIG DOOSJE 17½ ct
VERKRIJGBAAR BIJ APOTH. EN DROGISTEN

Bekend maken wat ge
hebt aan te bieden,
is omzet vergrooten

STARK:

JUIST NU!

DE WETENSCHAPPELIJK BEREIDE
Stark's
TANDPASTA
verzekert het behoud van uw gebit

DOOSJES 15-20-25 ct.
TUBES 25-35 ct.

GRIJPT UW KANS!

GROOTE VERLOTING

ten bate
Tentoonstelling

MOEDER EN KIND

BESTUUR:

PROF. DR. A. H. M. J. VAN ROOY,
Hoogleraar aan de Gemeentelijke
Universiteit te Amsterdam

DR. M. DE HARTOGH,
Lid van den Gemeenteraad van
Amsterdam

DR. JOH. G. SALOMONSON,
Vrouwenarts

DR. F. V. D. ZANDE,
Kinderarts

DR. L. HEIJERMANS,
Directeur van den Gemeentelijken
Geneeskundigen- en Gezondheids-
dienst

A. ANDRIESSE

ROSA MANUS

MEVR. W. C. B. POTHUIS-SMIT,
Lid van de Eerste Kamer der
Staten-Generaal

P. J. M. VERSCHURE,
Lid van Gedeputeerde Staten van
Noord-Holland

PROF. DR. W. VOGELSANG,
Hoogleraar in de Kunstgeschiedenis
aan de Universiteit te Utrecht

Loten overal verkrijgbaar
bij H. H. Debitanten en op
het kantoor der Tentoon-
stelling „Moeder en Kind”:
N.Z. VOORBURGWAL 276
AMSTERDAM C.
Telefoon 30297 en 40287

- Een landhuis voor een gulden!
Een auto voor een gulden!
Een ameublement voor een gulden!
Een radio, een fiets, een gramfoon,
een gulden!

Zag Nederland ooit zooiets? NEEN!

Verlangde U er niet altijd naar, in
Uw eigen, ruime villa te trekken?
Hier is Uw kans! Een schitterend
landhuis, ter waarde van f 7000.—,
wacht U voor EEN GULDEN!

Verlangde U er niet altijd naar,
achter het stuur van Uw eigen
wagen door de bocht te snorren?
Hier is Uw kans! Koop nu de kans
op een gloednieuwe Fiat, een
wagen van f 2500.—, voor EEN
GULDEN!

Verlangde Uw vrouw er niet altijd
naar, haar vriendinnen in een nieuw-
gemeubeld huis te ontvangen!
Betaal nu de kans op een rijk,
brillant ameublement van f 800.—
met EEN GULDEN!

Een landhuis, een Fiat, een ame-
ublement — ziedaar drie van de
5000 kansen, die de groote loterij
ten bate van MOEDER EN KIND
U biedt!

WOON straks in Uw eigen villa
voor één gulden!

RIJD straks in Uw eigen auto
voor één gulden!

MEUBEL Uw woning straks
voor één gulden!

Waar is de loterij, die U voor
één gulden

VIJF DUIZEND PRACHTKANSEN

biedt? Die U

OP ELKE TIEN LOTENEENPRIJS

presenteert? Is er een andere
loterij, die U naast de drie hoofd-
prijzen tal van super-moderne
radio-installaties, heeren- en dames-
fietsen van vermaard merk, gram-
foons van eerste fabrikaat, en
ontelbare andere kostbare prijzen
voor één gulden ter beschikking
stelt? Er is er geen. Er was er
nooit een. Wellicht komt een loterij
van zoo grootschen opzet, van zoo
zekeren kans op een prijs, niet
meer terug.

GRIJPT UW KANS!

Juist in deze tijden worden STARK's lage prijzen dubbel gewaardeerd. Getuige STARK's steeds stijgende omzetten. Maar nooit was een lage prijs alléén voldoende, om een artikel populair te maken. Ook kwaliteit spreekt veel! STARK, zoo goedkoop als hij is, wordt zelfs niet door de kostbaarste buitenlandsche tandpasta overtroffen. Dat verklaart het steeds toenemend aantal STARK-enthousiasten!

● MET
BONS
VOOR
CADEAUX

Stark's TANDPASTA
IS GOED
EN TOCH GOEDKOOP

NEDERLANDSCH FABRIKAAT • SINDS 1830

Kon zelf zijn boord niet omdoen. Zwak na reumatiek.

Er is maar één juiste manier om
reumatiek te bestrijden. U moet
zich niet tevreden stellen met de
reumatiek uit het lichaam te ver-
wijderen, neen, U moet zorgen,
dat ze eruit gehouden wordt.
Tien jaar lang is deze man nu al vrij
van reumatiek. Ziet eens wat hij
ons schreef:

„Door een ernstigen aanval van
reumatische koorts, nu tien jaar
geleden, moest ik vier maanden te
bed blijven. Toen ik weer aan het
werk wilde gaan, kon ik mijn rech-
terarm niet zoover optillen om mijn
boord van achteren dicht te maken.
Maar ik moet werken om aan den
kost te komen en ik maakte me ernstig
ongerust, omdat mijn arm zoo zwak
was. Daarom begon ik direct Kru-
schen Salts te nemen bij kleine hoe-
velheden, en sindsdien ben ik het
steeds door blijven nemen. Ik kan
nu met genoegen verklaren, dat ik
gedurende dien tijd in het geheel
geen last van reumatiek gehad heb.
Hoewel ik 61 jaar ben, voel ik me nog

honderd procent geschikt voor mijn
werk.” J. E. M.

Kruschen lost de naaldscherpe
kristallen van urinezuur op, welke
de reumatische pijnen veroor-
zaken. Daarna zal het deze opge-
loste kristallen volkomen uit Uw
organisme verwijderen. Wanneer U
dan trouw blijft aan „de kleine
dagelijksche dosis” is het onmog-
lijk, dat de kwaadaardige urinezuur-
kristallen zich opnieuw kunnen
vormen.

**Kruschen
Salts**

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle
apothekers en drogisten à f 0.90
en f 1.60 per flacon.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij.,
Heerengracht 209, Amsterdam-C.

ADVERTEERT IN DIT BLAD

LIJDERS AAN MAAGPIJN

maagkramp, zuur, hartwater
en slechte spijsvertering zullen
baat vinden bij het gebruik
van het reeds meer dan
40 jaren in den handel zijnde

Maagpoeder Boom

Alleen echt zoo de verpakking is
voorzien van bijstaand fabrieksmerk.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken
en Drogistwinkels à f 1.25 per doos.

U kunt ook eenvoudig
het geld storten op giro-
rekening 43635, met dui-
delijke vermelding van
Uw adres, waarheen Uw
lot of Uw loten franco ge-
zonden moeten worden!

Hij nam haar in zijn armen.

„Lieve!ing, ik kon niet anders,” zei hij. „Je hebt . . . toch niet gedacht, dat ik je in den steek zou laten?”

„Nee, nee,” gaf ze toe. „Ik wist, dat je op het eind zeker zou komen. Maar Wilfred, het is hopeloos . . . Ik ben blij, dat ik je gezien heb. Mijn hart is geweest als een leege, droge vijver. Maar het is dwaas . . .”

Hij bracht haar met een opgewonden uitroep tot zwijgen.

„Ik ga nog eens met Yang O praten,” antwoordde hij toen. „Hij moet naar reden luisteren, lieveling — anders zal het hem berouwen. Groote hemel, een man kan zulke kunsten zóó maar niet uithalen! We zijn in de twintigste eeuw!”

Weer schudde zij het hoofd.

„In China,” zei ze, „bestaan er geen eeuwen; daar is alleen tijd, en de tijd heeft gehoorzaamheid geleerd.”

„Dat kan wel zijn, maar toch zal ik hem spreken!”

Morgenstond en Middagrust

(foto's genomen in het Kinderhuis „Bernenoct” bij Zeist)

„Dat zal niets helpen. Hij zou je vermoorden, denk ik. Luister — morgen gaan we naar Amerika. Maar de tijd gaat verder. Mijn vader is nu al een oud man. Wij moeten wachten.”

Maar Harvey gaf niet toe.

„Nee liefste,” sprak hij haar tegen, „daar kan ik me niet mee tevreden stellen. Hij is een oud man, maar hij is sterk. Ik heb hem gezien; en ik heb ook gezien, waartoe zijn spieren nog in staat zijn. Hij kan nog wel tien, twintig jaar leven. Onkruid vergaat niet. Daar kan ik niet in berusten. En bovendien, liefste, er zijn nog zoo'n massa dingen, die jij niet begrijpen kunt, omdat je bent opgevoed, alsof je een Chineesch meisje was; maar 't is volgens onze Engelsche inzichten te verschrikkelijk, om over na te denken — jij, een blank meisje, hier, in zoo'n omgeving. Nee, zooals jij zei kan het niet gaan, lieveling. Hoe weet je bijvoorbeeld, als hij je eenmaal mee heeft gekregen naar San Francisco, dat hij je niet ineens zal willen laten trouwen met den eersten den besten Chinees?”

Zij huiverde; maar trots richtte zij zich op.

„Dat zal hij nooit doen,” zei ze stellig. „Ik heb een middel, om hem dat te beletten. Hij kan door alles heen blijven weigeren, om me aan jou te geven. Maar hij zal me nooit dwingen, hem te verlaten. Hij zal me nooit van zich weg durven sturen zonder mijn toestemming, en ook niet willen riskeeren, dat ik hem verlaat. Hij moet mij bij zich hebben.” En den arm opheffend toonde zij hem den Kus van de Lelie.

Even bleef hij zwijgen.

„In ieder geval wil ik hem spreken. Ik . . .”

Verder kwam hij niet. Zij hoorden stemmen op het portaal. Zijn hand ging naar zijn zak, en toen herinnerde hij zich, dat hij zijn revolver thuis had

gelaten. En opeens was hij daar blij om. Hij was een blanke, een gentleman, en het doel van zijn komst was geen moord, maar liefde.

Kalm keerde hij zich om en keek naar de deur.

De deur ging open, en Hung No kwam binnen gestrompeld, pijnlijk hijgend.

„Hung!” riep de dokter uit.

Hung No stond duizelend op den drempel, een beetje zwaaiend van zwakte. Hij kon niet dan met moeite ademen, en bevend drukte hij de hand tegen de zijde.

„Ga — ga weg,” sprak hij zacht; „ga weg, voor het te laat is. U had niet moeten komen. Yang O kan ieder oogenblik terug komen, en dan . . .” hij ging met de hand langs de keel, — „te laat!”

Wilfred Harvey bleef stokstijf staan.

„Als je in je bed was gebleven, Hung No,” zei hij driftig, „had je zelf tenminste kans gehad, om niet in je doodkist terecht te komen!”

Hung No glimlachte.

„Perzikkbloesem,” begon hij toen smeekend, „laat hem weggaan. Hij is een goed man. Hij heeft je lief. Eéns . . . 'Frisco . . . Hung No komen, dokter Harvey komen — alles in orde . . . Ga nu — voor Yang O komt. Ik vermoord Min Li als zij praat. Ga!”

Perzikkbloesem knikte, en in haar opwinding en dringenden ernst schudde zij Wilfred bij den arm.

„O Wilfred,” pleitte ze, „hij heeft gelijk! Je kunt niet blijven. Je begrijpt het niet. Het was een wonder, dat mijn vader je den vorigen keer niet gedood heeft. Nog nooit is er zooiets gebeurd in het huis van Yang O, en nog nooit is er in hem zooveel geduld geweest. En nu, als hij komt, begrijp je dan niet, dat hij je zeker vermoorden zal, en mij waarschijnlijk ook?”

Hung No maakte een dof bevestigend geluid.

„En mij vermoordt hij heel zeker!” voegde hij er luchtig aan toe.

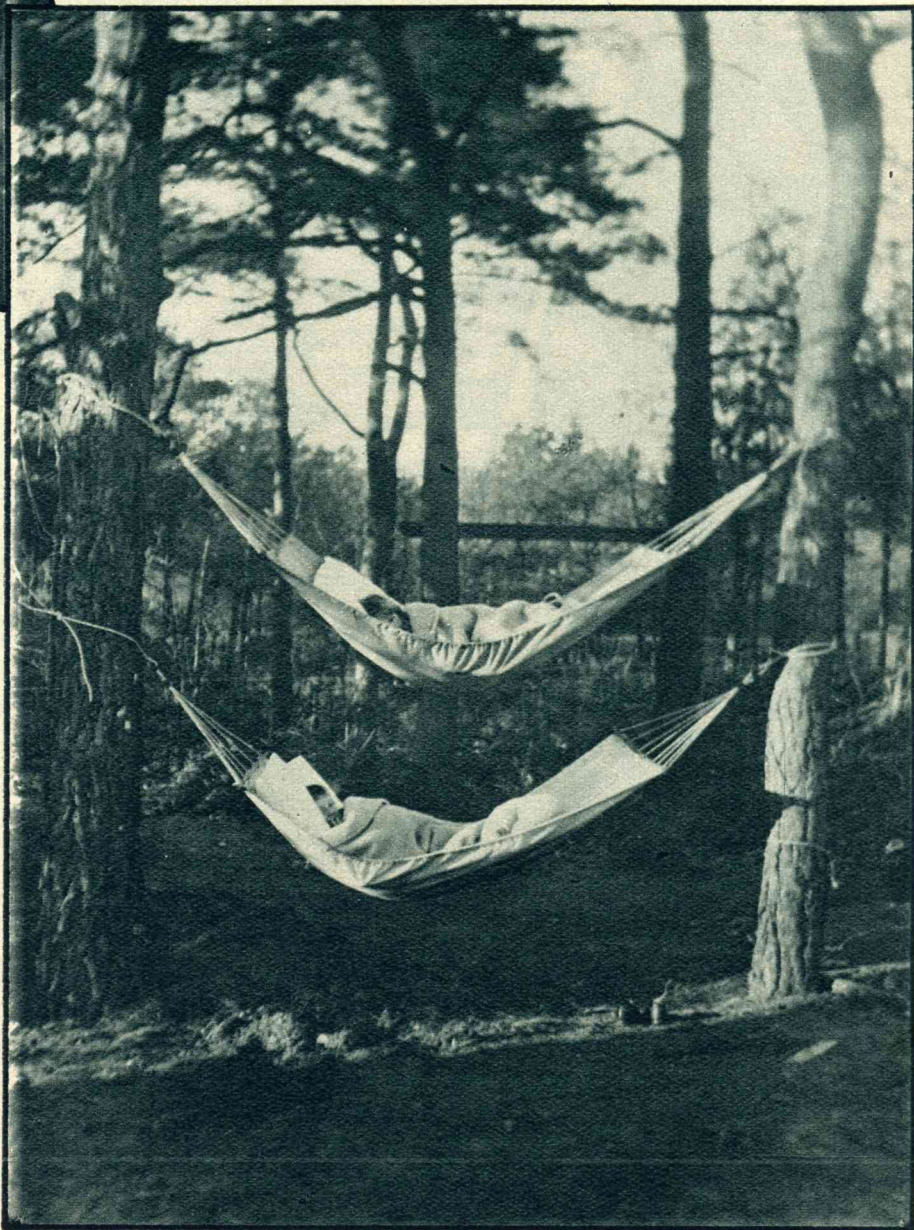
Wilfred moest even glimlachen — zooals het een mensch meer gebeurt in een uiterst pijnlijk oogenblik.

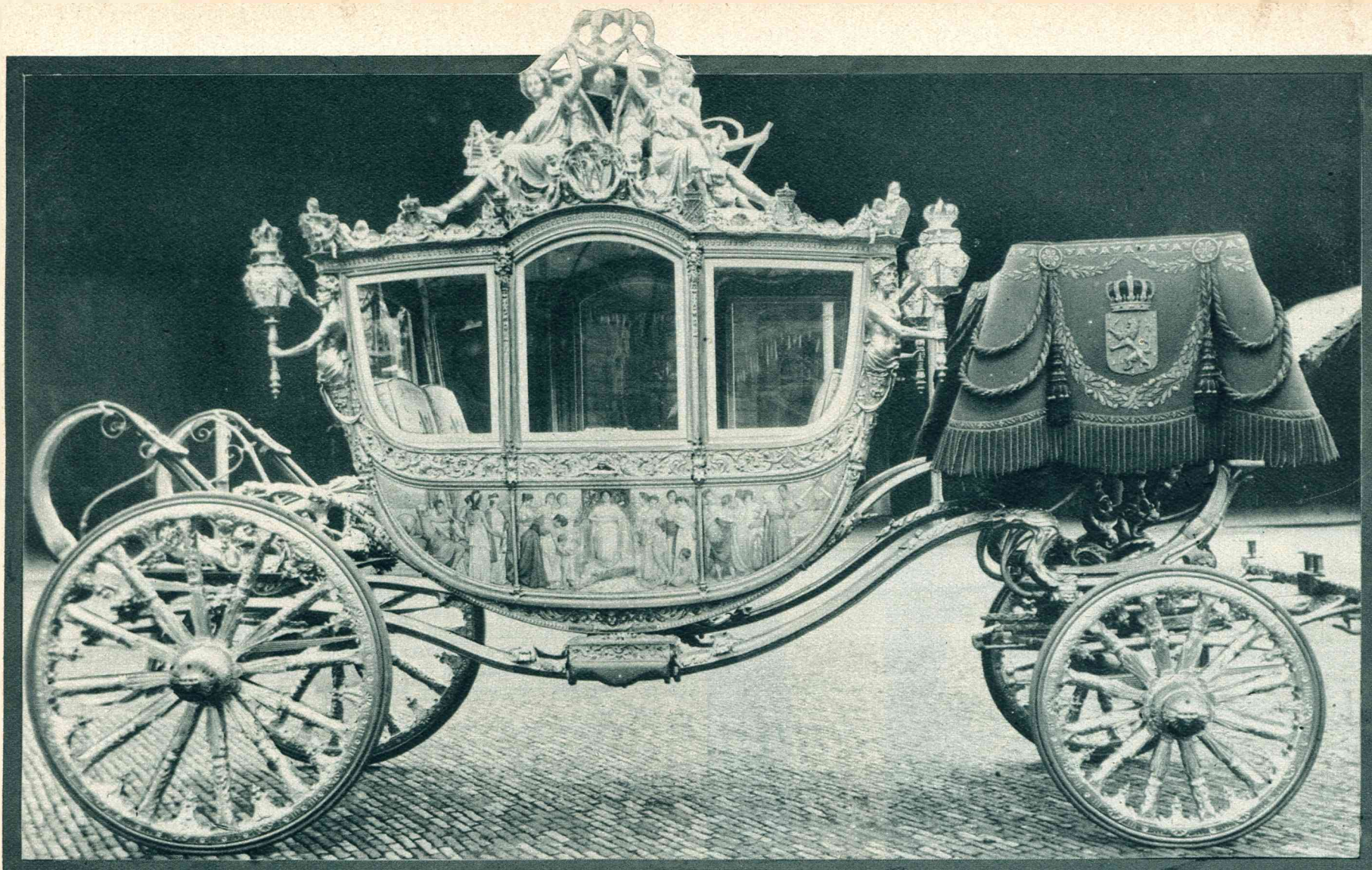
Toen zei hij ernstig: „Ik zou haast liever willen, dat hij je maar vermoordde, Perzikkbloesem, dan dat je bij hem bleef!”

Het meisje hield scherp den adem in, maar haar oogen schitterden om wat zij hoorde, en goedkeurde. De woorden van haar geliefde klonken haar in het oor als een stem van China. Zulk een doodvonnis leek haar rechtvaardig en redelijk, en zij zou het gewillig ondergaan hebben. Zij begreep niet, dat het niet de stem van China was, die sprak uit den mond van Wilfred Harvey, maar de stem van den man, die zijn vrouw verdedigt — haar vrouwelijkheid verdedigt met het laatste, wanhopige, ontzettende verdedigingsmiddel.

„Uw wil is mijn wet, mijn heer,” zei ze teeder, hem glimlachend aanziende.

(Wordt voortgezet)

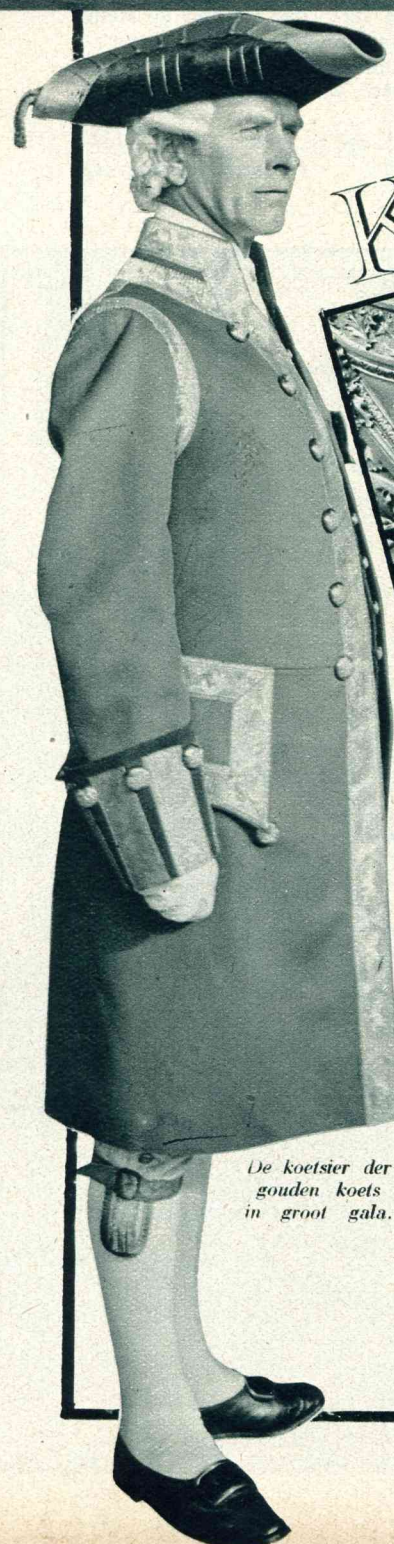

De gouden koets, geschenk van de koning, wordt als voornaamste statiekoets gebruikt. De ornamentering is in een voorstelling van Lanaboum, bestaande uit de koninklijke kroon, de koninklijke wapen, de koninklijke initiaal en kinderfiguren. Voorts de elf atlanthen, die de koets rust op vier atlanthen, die tevens de koets dragen.

De lengte van den voorgedraaiden koets bedraagt 67 M., de breedte 55 M., waarachter de koets geplaatst is. In het voorgedraaiden koets is een stalpersoneel geplaatst, hoewel daar bij den bouw geen rekening is, eischen thans omzorg. Verder zijn er in de koets waarin keurig netjes alle stalpersoneel met de bijbehorende hooft-equipementen. Want heel gewone dienst stellen bijzononderdeel vormen van het koetsier nooit den bekenden onder behoort de priuk te zijn.

STAL

In de KONINKLIJKE

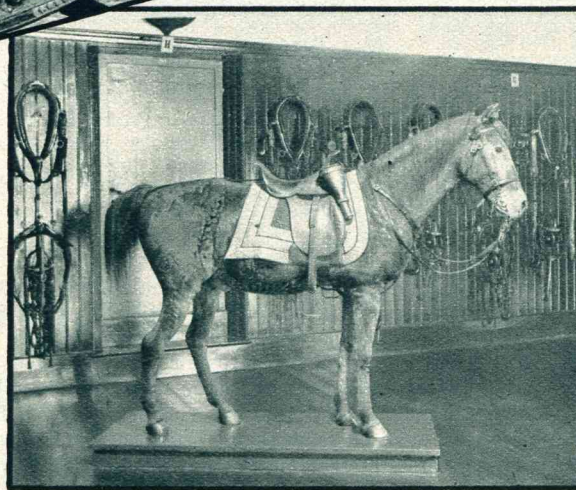

Reeds nadert weer de derde Dinsdag van September, de Prinsjesdag, zooals de Haagsche volksmond hem noemt, waarop ons staatshoofd met feestelijken stoet uittrekt om een nieuw jaar van werkzaamheid voor ons parlement in te luiden met de troonrede. Van jaar tot jaar neemt de belangstelling toe voor deze ceremonie, waarvan de statie een der laatste overblijfselen is van de traditioneele praal, waarmede de hoven zich eertijds omringden.

In de Koninklijke stallen is dan ook de Prinsjesdag een der weinige dagen, die nog de oude drukte en groot vertier brengen voor den uittocht met den langen stoet, waarvan de gouden koets, het kroningsgeschenk der Amsterdamsche bevolking, de laatste jaren immer den clou vormt.

Wie ooit de Residentie bezocht, merkte aan den Hoogewal den massalen gevel op met de groote inrijdeuren, waarboven een coquet torentje uitsteekt. Maar niet velen hebben ooit iets van het interieur gezien, dat wij bij deze gelegenheid eens met onzen fotograaf mochten bezoeken, minzaam rondgeleid door den Eersten Stalmeester, baron Bentinck.

Reeds lang had zich gedurende de vorige eeuw aan het Hof de noodzakelijkheid doen gevoelen nieuwe

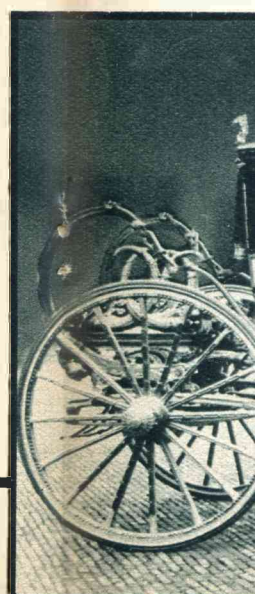

Bras, toen het Koning Willem II, den toenmaligen Prins van Oranje, ten strijde voerde.

stallen voor de paarden en koetsen te bouwen, omdat de stallen op verschillende plaatsen in de stad waren en wel op Blijenburgh, achter het paleis op het Noordeinde en in het Valkenhuis. Nadat een plan van particulieren, die grond wilden ruilen en daarvoor stallen bouwen, bij het bestuur der domeinen geen willig oor had gevonden, besloot dit zelf den bouw ter hand te nemen en het droeg het maken van teekeningen op aan de architecten Ebersson en Vogel. Op 15 Maart 1879 waren de stallen voltooid, maar het zou nog bijna een jaar duren voordat de beesten zowel als hun verzorgers hun intrek in de stallen en woningen zouden nemen.

Vexy, het rijpaard, dat doodelijk gewond werd in den slag van Quatre-Bras.

De koetsier der gouden koets in groot gala.

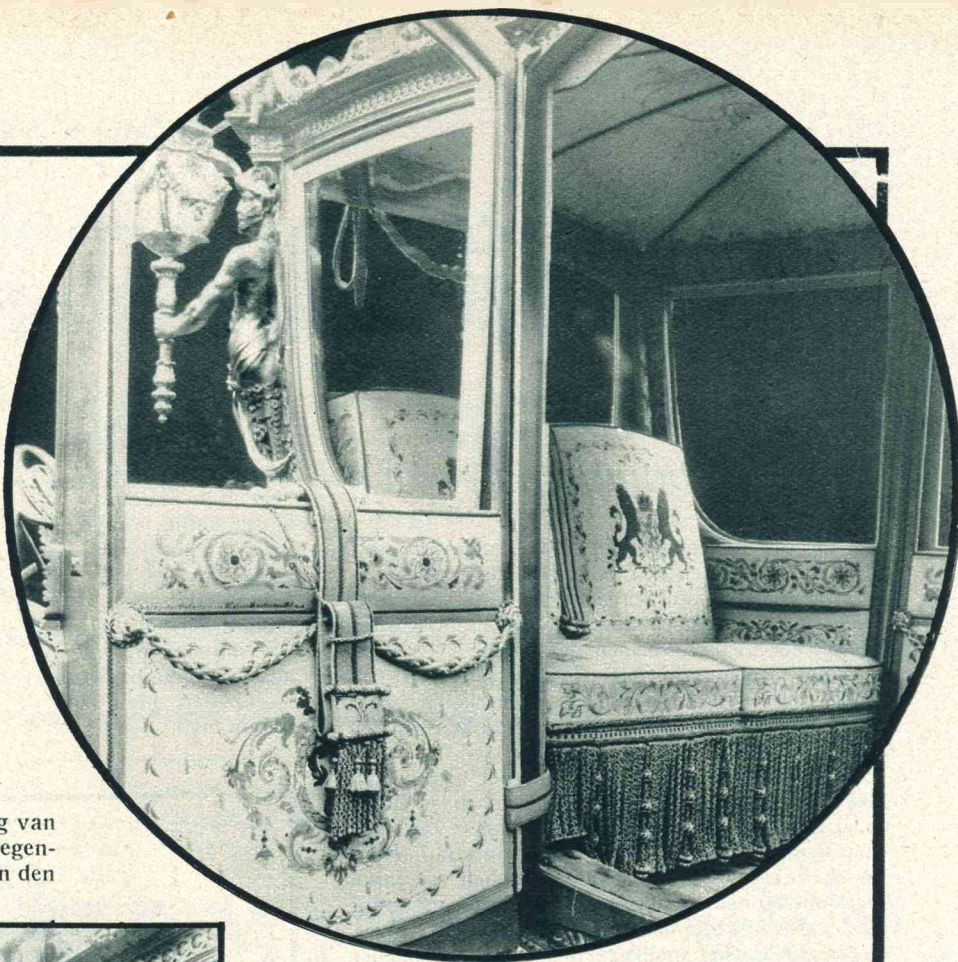
De gouden koets, geschenk van de Amsterdamsche burgerij aan H. M. de Koningin bij haar inhuldiging, wordt als voornaamste statiekoets gebezigd. De gouden koets is bestemd om met acht paarden te worden bespannen. De ornamentatie is in Hollandschen Renaissance-stijl. De vier beelden der bovengroep vormen eene voorstelling van Landbouw, Handel, Nijverheid en Scheepvaart als de vier hoofdtakken van volksbestaan welke de koninklijke kroon en waardigheidssteekenen verheffen. De versiering op de kroonlijst bevat boven de deuren de Koninklijke initialen en op de hoeken de Koninklijke wapens, omleuwerd door cherubijntjes en kinderfiguren. Voorts de elf wapens der Provinciën en het wapen van Amsterdam. De kroonlijst rust op vier atlanten, die tevens dragers zijn van de vier lantaarns.

De lengte van den voorgevel is 106 M., terwijl de diepte 400½ M. bedraagt. De binnenplaats is 67 bij 55 M., waarachter een ruime manege is gelegen. In het voorgebouw zijn een aantal woningen voor het stalpersoneel en chauffeurs, want hoewel daar bij den bouw natuurlijk niet op gerekend is, eischen thans ook de auto's hun bijzondere zorg. Verder zijn er een aantal vertrekken, waarin keurig netjes alle statie-uniformen hangen met de bijbehorende hoofddeksels en andere equipementen. Want heel gala, half gala en de gewone dienst stellen bijzondere eischen, die een onderdeel vormen van het protocol. Zoo zal de koetsier nooit den bekenden steek dragen of daaronder behoort de pruik te zitten. Bij heel gala zijn

de tuigen der paarden versierd met het Koninklijke wapen en wordt 'n witte pluchen broek gedragen; bij half gala een blauwe broek en dan zijn de tuigen slechts versierd met een kroon. En zoo is er meer.

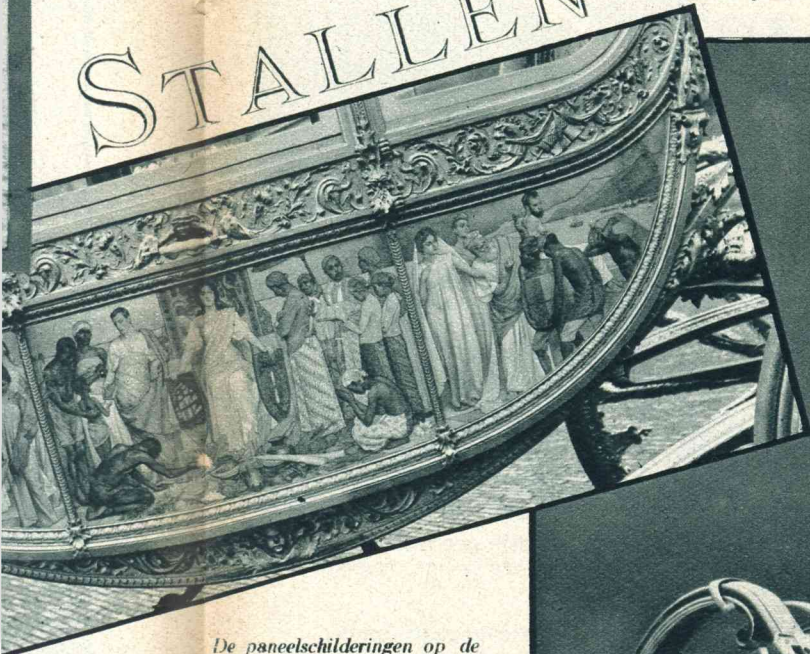
Het behoeft wel geen betoog, dat aan de paarden in de ruime stallen de grootst mogelijke zorg wordt besteed. Ieder dier heeft zijn eigen verzorgers.

Behalve deze bewaarkamers is er op de eerste verdieping nog een museum, waarin tal van merkwaardigheden bewaard worden. Beneden in de groote ruimten aan de straat staan de verschillende koetsen, rijtuig en auto's. O.a. is daar nog te zien de open calèche, waarin Koningin Emma met Prinses Wilhelmina gezeten was op den verjaardag van den Koning op 19 Februari 1887, bij welke gelegenheid de paarden op hol sloegen. De koetsier van den

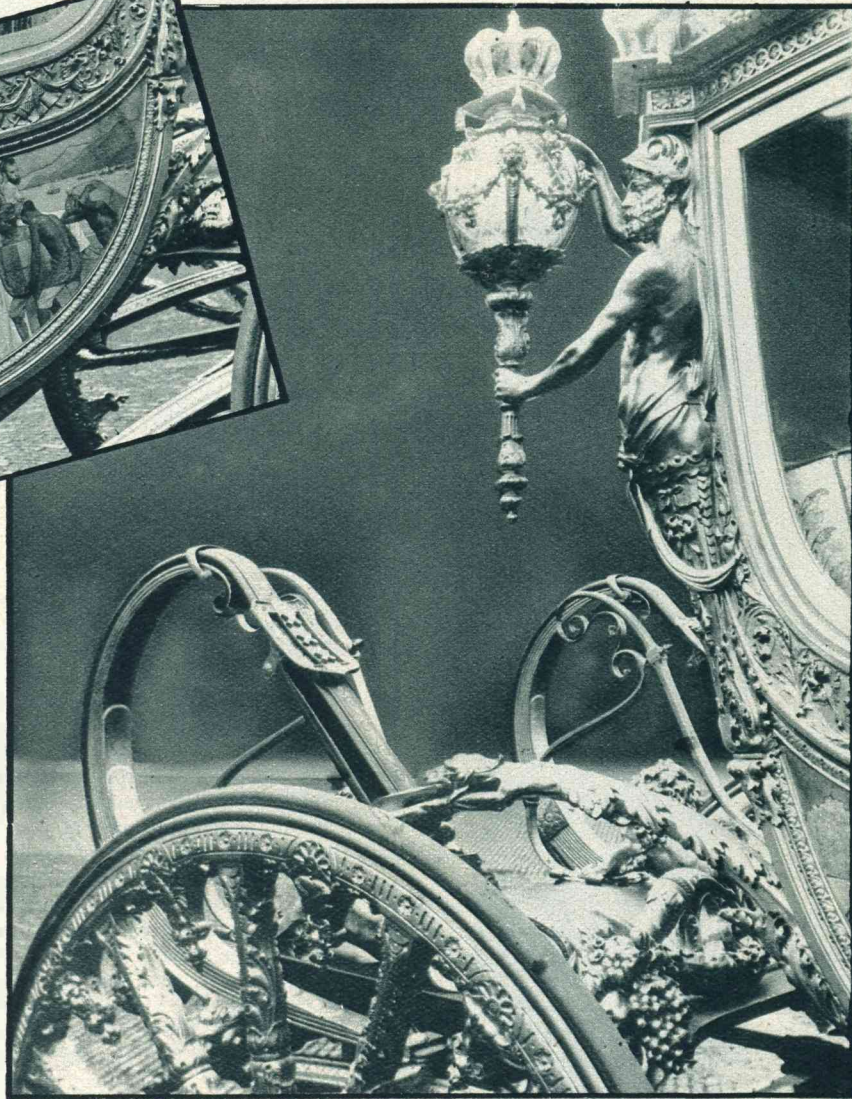

De bekleding van de gouden koets is in petit point naaldwerk als gobelin geheel in zijde uitgevoerd door de Amsterdamsche Kunstnaaldverkschool, in het Burger-Weeshuis, het Maagdenhuis, Tesselschade, Arbeid Adelt en door verschillende particuliere dames. Vijftien miljoen steken zijn voor de uitvoering noodig geweest.

STALLEN

De paneelschilderingen op de gouden koets zijn van de hand Prof. van der Waay, destijds hoogleraar aan de Academie van Beeldende Kunsten te Amsterdam. Het paneel verbeeldt eene Hulde van Nederland, in het een figuur, voorstellende Nederland, aan welker jong Holland leliën en rozen strooit. Ter rechterzijde, Onderwijs, Geloof, Landbouw, Veeteelt, Handel, Nijverheid. Ter linkerzijde Muziek, Dichtkunst, Wetenschap, Beeldende Kunsten, Recht, Wijsheid, Leger, Tucht. De beschrijving van het linkerpaneel stelt voor de der Koloniën: In het midden de Nederlandsche met de wapens van Oost- en West-Indië. Aan hare schatten en voortbrengselen uit de Koloniën. Ter zijde een Indisch vorst met gevolg eerbiedig hulde en Zonen des lands die geschenken aanbieden. Bescherming en Vrijmaking van den Inlander, het leger en de Marine. Op den achtergrond een groep Oost-Indië. Rechts van de Nederlandsche Maagd figuren voorstellende het brengen van beschaving en keling aan den Inlander. Verderop Inboorlingen renselen uit West-Indië aandragsende. Op den achtergrond West-Indië in het verschiet.

Een van de atlanten, die den hemel van den gouden koets torsen en de lantaarns dragen.

bekenden dokter Stein, Anton Kabelaar, zag het geval gebeuren, sprong van zijn bok en bracht de paarden tot staan. Natuurlijk werd hij goed beloond en Kabelaar is steeds een populaire figuur in de Residentie gebleven.

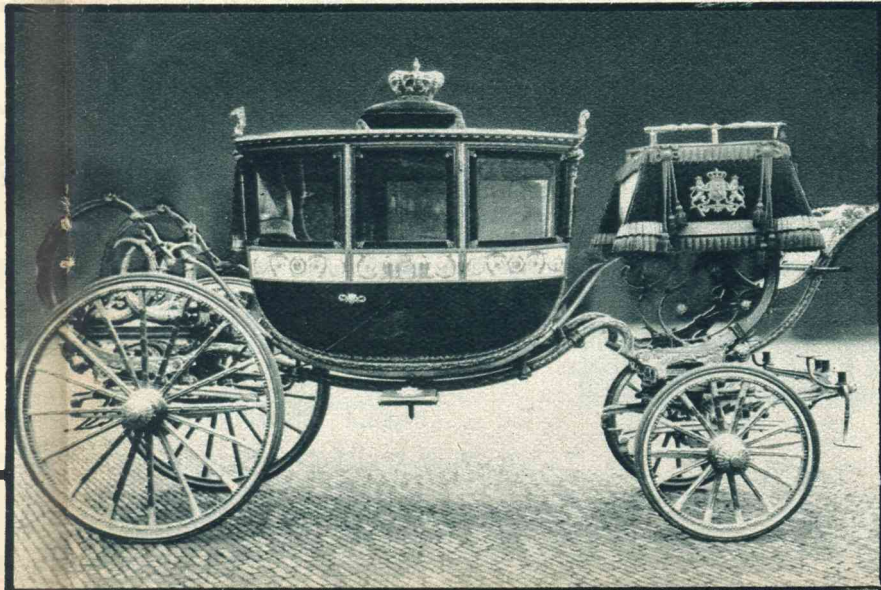
Tot de galakoetsen die hier staan, behoort in de eerste plaats de z.g. gouden koets, waarin de Koningin in den regel de Staten-Generaal opent. Deze koets is een geschenk geweest van de Amsterdamsche burgerij bij de inhuldiging van H. M. in 1898. Dan staat er de z.g. glazen koets, die meer dan 100 jaar oud is en nog uit de nalatenschap van Koning Willem I afkomstig. Vroeger werd in deze koets door de Koningin en Koningin-Moeder plaats genomen, wanneer zij naar de Staten-Generaal reden. Van bijzondere fijnheid is de witte calèche, die de Koningin-Moeder aan haar Dochter schonk bij de inhuldiging en waarin de Koninginnen den intocht in Amsterdam en in Den Haag deden. Verder zijn er een aantal galarijtuigen met den rooden bok, waarin gezanten naar het paleis gebracht en gehaald worden en waarin de Koningin vroeger ook wel ter kerke ging. De automobiel heeft echter veel van den ouden glans, die van deze koetsen, paardentuigen en lakeien afstraalt, verdrongen.

De tijden veranderen en de gemakken der techniek veranderen het heele leven.

Eén dag in 't jaar nog wijkt de nieuwe zakelijkheid voor de romantiek van het oude, en voor den luister en de pracht, die een vorige generatie als onafscheidelijk symbool beschouwde van het gezag. En de tallozen die den derden Dinsdag van September naar de Residentie tijgen om den feestelijken stoet gade te slaan, bewijzen, dat deze romantiek voor velen nog de oude bekoring behouden heeft.

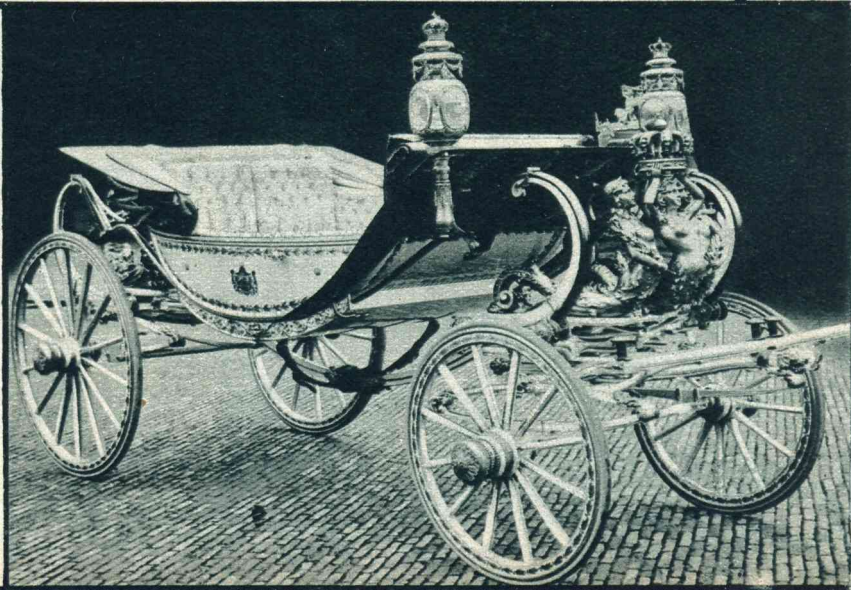
et rijpaard,
ddelijk ge-
erd in den
n Quatre-
jde voerde.

illen op
achter
plan
ouwen,
vonden,
maken
5 Maart
r duren
stallen

Links: De glazen koets, die tot voor een vijftiental jaren nog in afwisseling met de gouden koets gebruikt werd bij de opening der Kamers.

Rechts: Van een bijzondere fijnheid is ook de witte calèche, waarin H.M. de Koningin naast haar Moeder was gezeten, toen zij in 1898 bij de inhuldiging haar intocht in Amsterdam deed. Slechts zeer zelden is deze witte calèche gebruikt. De schilder Otto Eerelman bracht haar in beeld in zijn schilderij, voorstellende den intochtsstoet op 't Frederiksplein te Amsterdam.

Vrouwenleven

Nieuwe bontgarneeringen

Er is op modegebied altijd wat nieuws. Oude modes herhalen zich weliswaar, maar ze worden dan toch in een eenigszins anderen vorm gegoten en naast de herhalingen van de oude worden steeds weer nieuwe vormen gevonden.

In het komende herfst- en winterseizoen zullen vooral de bontgarneeringen opmerkelijk zijn, garneeringen, die soms al heel ver afwijken van den gewonen bontkraag en dito manchetten.

Natuurlijk krijgen we ook voor het nieuwe seizoen weer mantels met bontkragen, maar daarnaast zijn er allerlei andere garneeringen van bont voor mantels en vooral ook van manteljaponnen. En als we nog overschotjes bont hebben van jaren her, dan kunnen we die nu te pas brengen, want voor verschillende der origineele nieuwe garneeringen zijn slechts smalle reepjes bont noodig voor het omzoomen van kraag en manchetten, van schouderepauletten of pelerine. Een smalle reep bont kan ook als 'n collier den hals omgeven en met een neerhangende lus door een groot knoopsgat in de japon gehaald worden. Of 'n iets bredere bontreep hangt neer tot op de taille en wordt door 'n paar kruiselings over elkaar gaande banden op de japon vastgehouden.

'n Andere garneering voor 'n donkere japon met lange nauwsluitende mouwen vormen 'n paar korte pofmouwjtjes van lichtkleurig bont met 'n daarbij behoorend rond mofje. Een donkere wollen of fluweelen wandeljapon kan ook gegarneerd worden met 'n paar kleine epauletten van bont en een dito vest, dat onder de over elkaar geknoopte voorpan-

den even te zien komt in een driehoekje aan den hals en 'n vierkant bij de taille.

Er is vooral veel werk gemaakt van de manteljaponnen. Heel praktisch lijken mij de japonnen met 'n kleine pelerine — al dan niet omzoomd met bont —

Namiddagjapon van zwart met wit gemoesd crêpe, waarbij de hoge taillelijn nog wordt gemarkeerd door 'n ceintuur van zwart moiré lint. Losjes omgeslagen cape.

Japon en kleine cape met bontgarneering voor de eerste herfstdagen.

Zwart vilthoedje gegarneerd met een rosette van zwart ripslint.

welke van voren kruiswys over elkaar gaat. Zonder die kleine cape is de japon ook voor in huis geschikt, terwijl dit fichu-achtige bijvoegsel er 'n keurig wandeltoilet van maakt.

Vaak hebben de nieuwe manteljaponnen en ook de herfstmantels 'n bolero, al wordt er soms ook enkel door opgenaaiden biais die vorm aan gegeven. Jean Patou ontwierp zulk een japon met een van voren over elkaar vallende en op den linker schouder met 'n paar knopen sluitende bolero, die meteen 'n kleine schouder-pelerine vormt. En dan is er een model met twee evengroote revers op elkaar aan den kant van de knoopsgaten. De onderste revers, in de stof van den mantel, blijft omgeslagen.

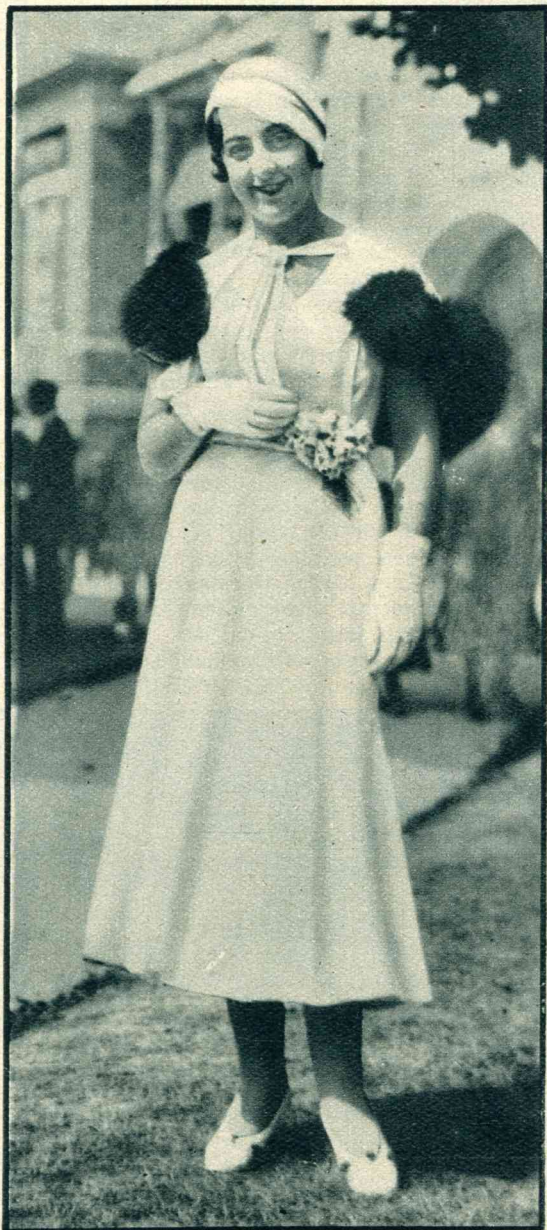
De nieuwe mantels zijn eenvoudig van lijn; de voorpanden vallen 'n flink eind over elkaar. De mouwen hebben vaak een garneering bij den elleboog, ofwel de een of andere schoudergarneering. Ook bij mantels wordt hier en daar 'n bolero gemarkeerd. De kragen hebben soms de bontgarneering enkel aan den binnenkant, zoodat ze zich aan den volke vertoont, wanneer de kraag is neergeslagen, maar waarvan letterlijk niets te zien is, wanneer de mantel geheel is dichtgeknoopt.

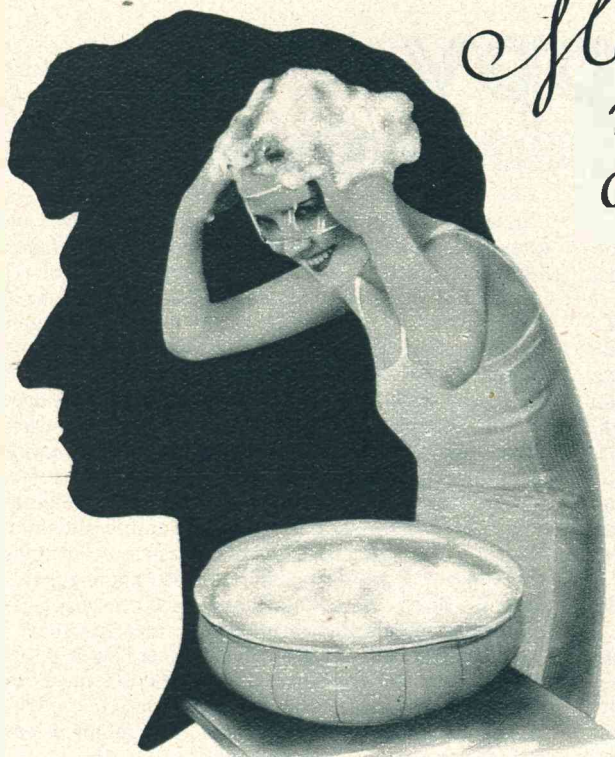
Onze eerste Parijsche foto toont een zomerjapon met kleine pelerine omzoomd met bont — een toiletje, bestemd voor zonnige herfstdagen.

De tweede afbeelding van een fraai namiddagtoilet geeft een voorbeeld van de hoge taillelijn, welke door verschillende mode-ontwerpers wordt gelanceerd. Dit elegante toilet van zwarte crêpe met witte moesjes heeft een losjes omgeslagen cape en een ceintuur van zwart moiré lint.

Het aardige herfsthoedje, dat hierbij wordt afgebeeld, werd ontworpen door Juliette Bretagne. Dit zwart vilten hoedje heeft als eenige garneering een rosette van zwart ripslint.

PAULA DEROSE.

*Jlen wascht
nu gaarne het haar
dank zij den schuimbril.*

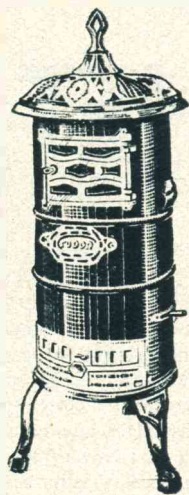
Met geopende oogen is het haarwasschen een genoegen geworden. Geen tasten in den blinde naar handdoek of kraan. De practische Schuimbril maakt het haarwasschen met Zwartkop-Shampooon aangenaam en gemakkelijk. De toevoeging van Zwartkop-Haarglans is eenig als gezondheids- en schoonheidsmiddel voor het haar. Haarglans versterkt het haar na de hoofdwassching (adstringeert het) en reinigt het van alkali (neutraliseert het). Haarglans bevordert de houdbaarheid der ondulatie en geeft het haar natuurlijke glans.

Wanneer U haast hebt: in 3 minuten geeft
Zwartkop-Droogshampooon U mooi haar.

ZWARTKOP-SHAMPOON

met Haarglans en Schuimbril

Voor Nederland: Fa. C. F. van Dijk & Zoon, Dordrecht.

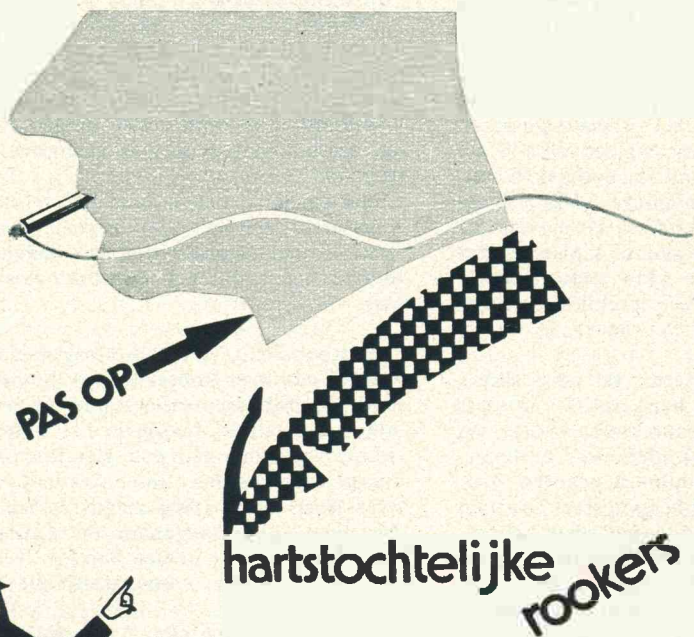
**Echt handig
zoo'n kookkachel!**

Vooral de „TUDOR“ modellen zijn erg populair. Gepolijste of emalle romp met fraaie nikkelen kop. Zeer sierlijke modellen. Prijzen vanaf f 15.75

**C. VAN
ZWOL**

N. Markt 19-20, R'dam
Rotterdamse Dijk 247
Schiedam

ADVERTEERT IN DIT BLAD

*hartstochtelijke
rookers*

moeten hun keel beschermen tegen het gevaar van ontsteking en hoest. Wrigley's kauwen werkt antiseptisch, bevordert de speekselafscheiding, zoodat de keel niet droog wordt. Wrigley's houdt de tanden en mond schoon, zuivert de adem en is goed voor maag en spijsvertering. Bovendien „na een stukje Wrigley's smaakt de volgende sigaar of sigaret des te beter.“

Twee soorten: P.K. (zuivere pepermuntsmak) en Spearmint (pittige kruisemuntsmak) 5 cent per pakje. HM-1

WRIGLEY

Zijt gij reeds abonné van
dit blad?... Zoo niet,
abonneert U nog heden!

**VAN RIJN'S
Utrecht De Beste MOSTERD**

*Uw kind
is gekwetst!*

Maar, dat is snel verholpen, als U direct elastische Hansaplast bij de hand heeft. Men legt eenvoudig een stuk in de gewenschte grootte op de wond en drukt dit op de huid vast. Elastische Hansaplast ziet er altijd zindelijk uit, verschuift niet en kan zelfs eventueel een bad verdragen. Het antiseptische gaaskussentje beschermt de wond en werkt tegelijkertijd bloedstelpend.

Verkrijgbaar bij
apotheken en dro-
gisten, vanaf 10 cts.

Pebeco Mij.
Amsterdam-C.

Het snelverband „Elastische Hansaplast“ is op elk lichaamsdeel plooi- loos aan te brengen en staat ook elke beweging toe, zonder dat het trekt of ergens in belemmert.

„Elastische Hansaplast“ behoort eigenlijk altijd bij de hand te zijn; in de huisapothek, op de werkplaats, bij tochten en bij sport of spel.

Hansaplast elastisch

HET IDEALE SNELVERBAND

HET MEISJE VAN TAPPY

Door George Townsend.

Opggeruimd keek Robert Horner naar de deur, waardoor zijn vader, Sir Walter Horner, zooeven verdwenen was. De oude notaris, die er, voor het eerst in acht jaar tijds, toe gekomen was met een maand vacantie naar Zuid-Frankrijk te gaan, had zijn zoon, die hem tijdens zijn afwezigheid zou vervangen, zoo veel instructies gegeven, dat het Robert moeite gekost had een beweging van ongeduld te onderdrukken. „Denk er dus om,” had de oude heer tenslotte gezegd: „geen enkele belangrijke stap, zonder mij eerst te waarschuwen. Doe vooral niets in haast. Stuur me copie van alle in- en uitgaande correspondentie en iederen avond een kort verslag van den heelen dag. Zoo gauw ik in Nice ben, zal ik je telephonen. Tot zoolang dus treed je volkomen zelfstandig op. En nog eens, doe vooral niets in haast.”

Met een gevoel van vrijheid en in het besef van zijn verantwoordelijkheid had Robert Horner zich juist gemakkelijk in zijn bureaustoel gezet, toen de jongste bediende een visitekaartje bracht.

„Een dame om Sir Walter te spreken,” kondigde hij aan. De jonge mr. Horner nam het kaartje. Hij trachtte een gewichtige frons in zijn voorhoofd te trekken. „Vraag de dame binnen te komen.”

Robert verwachtte een dier oude dames, die de beste cliënten van zijn vader waren, oude dames, wier voornaamste levensgenoeven was, af en toe een clause aan hun testament toe te voegen. Maar inplaats van een dergelijke oude matrone zag de verbaasde Robert een meisje van hoogstens twintig jaar voor zich; een van die jonge meisjes, welke in staat waren, 'n jongen notaris onmiddellijk mufte wetboeken en instructies van ervaren vaders te doen vergeten.

„Oh... miss Bradley?” zei hij, opstaande en haar kaartje nog eens lezend.

„Ja. Maar... ik zou graag Sir Walter spreken, alstublieft.”

„Het spijt me, maar Sir Walter — mijn vader — is juist naar Zuid-Frankrijk vertrokken met vacantie. Ik ben zijn zoon, en neem zijn zaken waar, gedurende zijn afwezigheid. Kan ik u ergens mee van dienst zijn?” Aarzelend ging zij op den stoel zitten, welken Robert bij schoof. Eenigszins onderzoekend keek zij den jongen man aan, die voor haar stond.

„Komt Sir Walter gauw terug?” vroeg ze.

„Precies over een maand,” antwoordde hij.

„Ik weet niet,” begon ze na een kleine pauze van aarzeling, „of u mijn grootmoeder kent, mrs. Nathalie Bradley...”

Robert kende haar maar al te goed; ze was een geregelde bezoekerster, onmetelijk rijk, met een scherpe tong en een slecht humeur.

„Zeker, zeker,” antwoordde Robert. „En u is haar kleindochter Mary, nietwaar? Vader heeft wel eens over u gesproken en... dat u zoo veel zonnenschijn in 't huis van uw grootmoeder brengt.”

Het meisje begon onwillekeurig te glimlachen. „Van dien zonnenschijn ben ik niet zoo erg zeker,” zei ze. „Ik ben bang, dat ik op 't oogenblik meer schaduw vertegenwoordig. Weet u,” ging ze iets vrijmoediger door, „grootmoeder is nog al streng. Gisterenmorgen is ze naar New-York vertrokken, voor haar gewone jaarlijksche reis. Gewoonlijk neemt ze mij mee; maar dit jaar deed ze dat niet. Ik zal wel iets gedaan hebben, dat haar niet beviel. Ze zei, dat ik thuis moest blijven, en als ze na haar terugkomst geen goed rapport hoorde...”

„Rapport?” vroeg de jonge Horner, zich afvragende wat dit aardige meisje kon gedaan hebben, dat haar grootmoeder niet beviel. „Maar wie zou er over u rapporteren?”

„De meiden, denk ik,” zuchtte Mary. „We hebben er drie, die al langer bij grootmoeder zijn, dan ik me kan herinneren.”

„Ik kan me niet voorstellen, dat ze veel te rapporteren hebben,” zei Robert galant. Het aardige gezichtje tegenover hem betrok plotseling.

„Daar ben ik niet zoo zeker van,” zei ze kleintjes.

„U bedoelt,” onderbrak hij haar, het advies van zijn vader betreffende haast totaal negeerend, „dat er iets is gebeurd...”

„Oh, het is afschuwelijk,” barstte het meisje plotseling uit. De tranen in haar oogen waren onmiskenbaar, maar Robert deed of hij niets zag. „Afschuwelijk: 't is gewoon een nachtmerrie.”

„Vertelt u kalm, wat er gebeurd is,” moedigde Robert haar aan. „Hier, drinkt u eerst eens even.”

„Gisteravond,” vertelde ze, iets kalmer nu, „begon de narigheid al. Toen grootmoeder nog geen dag weg was. Ik ging uit — alleen — naar het Wellington Theater. Alleen maar om eens van mijn vrijheid te genieten. 't Was een lang stuk; 't was al over elf toen de schouwburg uitging, en omdat het zoo'n mooie avond was, wou ik naar huis wandelen. We wonen in South Kensington — dus dat is meer dan een half uur.”

„Met andere woorden,” onderbrak hij begrijpend, „'t was laat toen u thuiskwam.”

„Kwart voor twaalf,” bekende ze. „Ik had een sleutel bij me, maar Anna — een van de meiden — was nog op en kwam in de hall. U had haar gezicht eens moeten zien. Maar dat was niet het ergste. Vanmorgen om negen uur werd ik opgebeld door dokter Martin. Ik dacht eerst, dat er wat met grootmoeder gebeurd was, maar het was heel iets anders. „Wel beste kind,” hoorde ik, „dat je een beetje van je vrijheid geniet, nu je grootmoeder weg is, vind ik zoo erg niet. Maar als oud huisvriend mag ik je toch wel een goeden raad geven, nietwaar? Ik zou, als ik jou was, daar niet meer heen gaan!”

Ik dacht natuurlijk, dat hij den schouwburg bedoelde. Daarom zei ik: „Ik heb u er niet gezien!”

„Nee,” zei hij, „je was nog al opgewonden en uitgelaten, toen ik binnenkwam. Je had juist een flesch naar den paukenist gegooit.”

„Hè, wat!” De jonge mr. Horner staarde het kleurende meisje verbluft aan. „Zei hij — ik bedoel — had u een flesch naar het orkest gegooit?”

„Ik wist heelemaal niet, wat hij bedoelde!” zei ze ernstig. „En ik stond, geloof ik, nog gek te kijken, toen de dokter verder ging: „Mary, volg mijn raad en blijf daar vandaan. Ik weet wel, dat het tegenwoordig mode is, 's avonds laat naar dat mondaine café van Tappy te gaan, maar heusch, lieve kind, dat is voor jou geen geschikte gelegenheid, en als je grootmoeder het hoort — nu, je weet er alles van!”

Ik stond gewoon verbijsd. Ik ging direct naar dokter Martin toe en zei hem, dat ik van niets wist, maar hij glimlachte maar zoo'n beetje, en vroeg, of ik me misschien ook niet meer herinnerde, dat ik water in de saxofoon gegoten had. „Nu, je hebt zeker een dubbelgangster,” zei hij tenslotte, maar ik kon aan zijn woorden hooren, dat hij maar wat zei. Ik kon hem niet overtuigen, dat ik er niet geweest was. Maar in elk geval wist ik het adres van Tappy van hem te krijgen — en toen ging ik naar huis, niet goed wetend, wat ik doen zou. Onderweg,” ging het meisje verder, „kwam ik een jongeman tegen, dien ik oppervlakkig ken. Hij stak quasi-waarschuwend zijn vinger tegen me op, en de dame, die bij hem was, hoorde ik zeggen: „Is dat niet het meisje, dat we gisteravond zoo bij Tappy te keer zagen gaan?” Toen werd ik toch wel een beetje angstig; en opeens schoof me te binnen, dat ik misschien wel het best naar Sir Walter kon gaan. Daar gaat grootmoeder ook altijd heen als ze moeilijkheden heeft. Hij zou me kunnen zeggen wat ik doen moet en daarom ben ik hier gekomen.”

Mr. Robert Horner ging recht op zijn stoel zitten. De frons in zijn voorhoofd was weer verschenen, maar ditmaal geheel onwillekeurig. „Ik hoop u te kunnen bewijzen, miss Bradley,” zei hij, „dat ik u ook kan helpen. Dat zal me zelfs een zeer groot genoegen zijn,” voegde hij er bij op niet zeer officieel toon. „De verklaring is natuurlijk, dat iemand die veel op u lijkt...”

„Precies, wat ik dokter Martin ook al zei!”

„De momentele zwakte van uw positie,” vervolgde de jonge man, geheel en al man der wet nu, „is deze: dat u geen betrouwbare getuige heeft, die zweren kan, waar u zich bevond op het moment van deze fleschaffaire —”

„Ja?” zei Mary ademloos.

„De kwestie is nu, u en de dubbelgangster, zoo deze bestaat, samen te brengen, zoodat geen twijfel meer overblijft.”

„Maar ik weet zelfs geen naam of adres van haar,” zei Mary.

„Zeker,” antwoordde de jonge mr. Horner: „maar we weten tenminste, dat ze gisteravond bij Tappy was, en uit wat u mij vertelt, concludeer ik, dat zij daar tamelijk bekend is en er wel meer zal komen. 't Beste is dus, dat u Tappy bezoekt, in gezelschap van een getuige.”

„Oh, dat is een prachtidée,” riep Mary opgetogen. „Wat knap van u, om daar aan te denken. Maar,” vervolgde zij twijfelachtig, „wie zal getuige zijn? Weet u, grootmoeder kan soms zoo eigenaardig zijn, dat ze de verklaring van een getuige niet zal gelooven, als die getuige haar niet bevalt.”

„Maar mij zal uw grootmoeder toch wel gelooven?” zei Robert, nu niet heelemaal meer de rechtsgeleerde.

„J-ja,” mompelde Mary. „Ja... dat geloof ik ook wel.”

„Kijk eens,” ontvouwde Robert met groeiend enthousiasme zijn plan. „U komt mijn vader raadplegen over deze belachelijke en toch gevaarlijke geschiedenis. Mijn vader is uit, en ik, als zijn plaatsvervanger, neem deze zaak in behandeling. Wij gaan daarom samen naar Tappy om de dubbelgangster te vinden. Lukt dat, dan kan ik mrs. Bradley bij haar terugkeer een juist en volledig verslag uitbrengen.”

„Een prachtidée,” herhaalde Mary opgetogen. „En wanneer denkt u...?”

„Vanavond,” zei hij prompt, het vaderlijk advies betreffende haast nog eens totaal vergetend. „Hoe eerder, hoe beter. De beste tijd zal zijn na sluiting der theaters. Veronderstel dus, dat wij vanavond eerst eens samen gingen eten, om daarna, als het laat genoeg is geworden, naar Tappy te gaan.”

Mary's hart begon vlugger te slaan. „Als u zeker weet, dat het niet te veel moeite is...”

Mr. Robert Horner wist het meisje gemakkelijk te overtuigen, dat het hem heelemaal geen moeite was.

Met popelend hart ging Mary dienzelfden avond om elf uur met Robert Tappy binnen. Het ultramoderne etablissement bestond uit eenige in elkaar loopende zaaltjes, terwijl in het midden een dansruimte vrij gehouden was. Een kellner schoot naar voren toen beiden binnentraden, maar Robert wees hem terug. „Wij zoeken vrienden,” zei hij. Zij wandelden langzaam de zaaltjes door, om tenslotte plaats te nemen aan een leeg tafeltje, nabij den dansvloer, vanwaar zij alle binnentredenden konden zien.

„Zooover ik kan zien,” zei Robert, naar haar overtuigend, „is hier niemand die op u lijkt.”

„Nog niet,” fluisterde Mary, „maar ik moet u wat vertellen. Toen we dien kellner passeerden, schudde hij zijn hoofd, alsof hij me ergens voor wilde waarschuwen. En toen we voorbij het orkest liepen, glimlachten een paar musici tegen me, terwijl één net deed of hij zich achter de Turksche trom wilde verbergen.”

„Dan zal onze theorie over die dubbelgangster wel juist zijn,” zei Robert. Terwijl zij iets dronken, — gezien de prijzen begon Robert te veronderstellen dat er goud in de dranken was opgelost, — keken zij aandachtig de ruimte door, die zich meer en meer begon te vullen. Vooral voor Mary, die nog nooit een dergelijke gelegenheid bezocht had, was het een interessant schouwspel. Nieuwsgierig bekeek ze de verschillende typen, die zich hier vertoonden; daar bij die deur...

„Kijkt u eens voorzichtig naar dien man naast die deur, daar,” fluisterde Mary opeens, „die denkt geloof ik, dat hij me kent.” Toen Robert voorzichtig in de aangeduide richting keek, zag hij een donkeren man, met een vuil-geel gezicht en een litteken dwars over een van zijn wangen. Het was duidelijk dat hij met een blik van herkenning naar Mary keek.

„Waarschijnlijk een vriend van uw dubbelgang-

ster," meende Robert; „bepaald gunstig ziet hij er niet uit — wat dunkt u," zei hij een oogenblik later, toen het orkest de muziek inzette, „zullen we dansen?"

Zij dansten, en wel zóó aangenaam, dat zij het doel van hun bezoek feitelijk vergaten. De dansmuziek was voortreffelijk, en Mary danste zóó uitstekend dat zelfs een jong rechtsgeleerde er gevoelig voor was. Inderdaad, Robert voelde zijn hart onstuimiger kloppen, terwijl hij het bekoorlijke jonge meisje in zijn armen hield. Een paar keer gebeurde het zelfs dat ze elkander even in de oogen keken, om daarna beiden plotseling een anderen kant uit te zien, en even uit den pas te raken.

Zij gingen eerst terug naar hun tafel, toen het orkest even pauzeerde. Beiden hadden nog maar even plaats genomen, en keken juist rond of zij de fameuze dubbelgangster konden ontwaren, toen een kellner zich naar Robert boog „pardon, sir," mompelde hij, „maar wilt u misschien even naar de garderobe komen, 'n oogenblik maar — een of ander misverstand over een hoed," verklaarde hij; — „alstublieft, dezen kant op."

Hij ging den eenigszins verbaasden jongeman voor naar een deur aan de andere zijde der zaal, opende die, liep een korte gang door en opende een tweede deur. „Dit is de andere ingang van de vestiaire", lichtte de ober in, terzijde stappend om Robert door te laten. Deze stapte naar binnen. Onmiddellijk wilde hij weer terug gaan, maar het was te laat. Hij hoorde dat de sleutel achter hem in het slot gedraaid werd.

Het vertrek, waarin men hem gelokt had, was klaarblijkelijk een soort pakkamertje; eenige kisten stonden verspreid, terwijl aan de andere zijde nog 'n deur was, die, te oordeelen naar het lawaai daarachter, toegang gaf tot de straat. Vóór die deur stond de donkere man met het vuil-gele gezicht en het litteken.

„Hier zijn uw jas en hoed," begon deze, zonder eenige inleiding, „en hier," hij wees over zijn schouder naar de deur, „is de uitgang. En laat me u meteen even dit vertellen, dat u bij dat meisje vandaan blijft, begrijpt u..."

Was Robert tactisch geweest op dat oogenblik, en niet haastig, dan zou hij hoed en jas aangenomen hebben en naar buiten zijn gegaan, om door de gewone deur weer binnen te komen en Mary mee te nemen. Maar de jongeman voelde op dat moment niets voor tactiek; integendeel, hij gaf toe aan zijn eersten impuls, die overigens zeer begrijpelijk was, — balde de vuisten en deed een sprong in de richting van den donkeren man.

„Wel jou ellendige schurk..." begon hij.

De man met het litteken trok een revolver, doch vóór hij dien kon gebruiken, was Robert met zóo'n vaart tegen hem aangestormd, dat hij zijn evenwicht verloor en viel, waarbij zijn hoofd tegen den scherpen kant van een kist terecht kwam. Verbijsterd staarde mr. Horner naar het bewegingloze lichaam en het smalle stroompje bloed dat over den grond vloeide. Had hij hem gedood? Hij gaf er zich rekenschap van, dat zijn voornaamste gedachte daarna niet den man vóór hem gold, maar zijn waardigen vader, den gerespecteerden notaris sir Walter Horner. Zou de oude heer het moeten beleven, dat zijn zoon gearresteerd werd wegens doodslag in een verdacht nachtcfé? Zijn tweede gedachte gold Mary. Hij moest zoo spoedig mogelijk met haar zien weg te komen. Haastig greep hij zijn hoed en jas, rukte de buitendeur open sloeg die weer achter zich dicht, en holde eenige meters verder den ingang van het café weer binnen. In een ommezien was hij bij Mary. „Vindt u goed, dat we nu maar weg gaan?" fluisterde hij, nog buiten adem; „ik geloof niet dat ze er is." Haar verbazing was onmiskenbaar, maar gelukkig stelde ze geen enkele vraag en volgde hem naar den uitgang. Terwijl hij haar in haar mantel hielp, zag hij over haar schouder, dat twee heeren zich haastig door de tafels wrongen in hun richting. Vlug ging hij met het meisje naar buiten, hielp haar in een der taxi's die daar stonden, gaf den chauffeur Mary's adres, en volgde haar in den auto.

Allerlei gedachten stormden Robert door het hoofd. Was de man dood? Zou hij de politie inlichten? Of eerst zijn vader advies vragen?

„Ik wou dat u me nu eens vertelde wat er toch gebeurd is," hoorde hij eindelijk Mary zeggen. „Waarom moesten we toch zoo gauw weg gaan? Heeft u haar misschien gezien?" Robert besloot

haar alles te vertellen. Zóó verbaasd luisterde zij naar zijn verhaal, dat zij onwillekeurig dichter tegen hem aanschoof. Daardoor werd een zóó eigenaardig gevoel in Robert wakker geroepen, dat hij vergat het meisje met „u" aan te spreken. Mary scheen er zoo weinig bezwaar in te zien, dat ze er zelf ook toe overging.

„Wat een roman beleven we vanavond," fluisterde ze; „want, weet je, ik heb ook nog wat beleefd, terwijl jij weg was."

„Hè?"

„Ja, die ober, die jou geroepen had, kwam terug naar ons tafeltje, liep er langs en liet een klein pakje in mijn open taschje vallen. Meteen fluisterde hij haastig: „Jerry vraagt of je dit voor hem bewaren wilt tot morgenochtend?"

Robert Horner knikte. „Hij keek je natuurlijk ook aan voor de ander. Laten we eens kijken wat het is."

Mary opende haar tasch en haalde er een klein doosje uit. Terwijl zij voorbij een lantaarn reden, bekeken zij den inhoud, waarbij hun hoofden gevaarlijk dicht bij elkander kwamen.

„Oh," mompelde Mary bewonderend, toen ze twee ringen met prachtige steenen en een diamanten broche zag. „Och, wat snoezig."

„Gestolen natuurlijk," zei Robert. „Zal ik ze maar bewaren?" Met iets als een spijtigen zucht overhandigde het meisje de kostbaarheden. Hij zou dan toch de politie wel moeten inlichten, bedacht Robert, onverschillig hoe het afgelopen was in het pakkamertje van Tappy.

Een paar minuten later stopte de taxi voor Mary's huis.

„Is het geen prachtige avond geweest?" zei Mary, alsof het haar speet dat die afgelopen was. „Natuurlijk ben ik je erg dankbaar voor alles wat je voor me gedaan hebt, zelfs al zouden we die dubbelgangster van mij nooit zien." Ze zaten dicht bij elkaar op dat oogenblik en hij had haar hand in de zijne; dus was het misschien niet vreemd dat hij zacht zei: „Ik geloof niet, dat er een tweede meisje bestaat, dat erg op je lijkt." Mary had geen gelegenheid meer haar oordeel daarover te kennen te geven, want op dat oogenblik werd het portier van de taxi geopend en de jongelui staarden naar twee heeren, die voor de opening stonden. Eén van hen maakte er geen geheim van dat hij gewapend was; en beiden waren onmiskenbaar van de politie.

„Wat moet dat beteekenen?" informeerde mr. Horner.

„We zijn u van Tappy afgevolgd," antwoordde een der detectives kortaf.

„Wat 't beteekent zult u wel weten."

„Is hij dood?"

„Dood?" herhaalde de ander, starend. Dan keerde hij zich tot zijn collega.

„Hoor je dat, 't lijkt alsof het geval nog iets grooter is dan we dachten."

„Laat ik u even een verklaring geven, vóór u verder gaat," viel de jongeman van Mary's zijde in. „M'n naam is Horner, — zoon van Sir Walter Horner. En dat is miss Bradley, die in dit huis woont, en één van onze cliënten is" — en in 't kort verhaalde

hij de geheele geschiedenis van dien avond.

„Ik heb gezien, dat de kellner het pakje in de tasch liet vallen," zei de ongewapende detective. „Daarom volgden we u. Er is den laatsten tijd veel gestolen in Tappy: — u is niet de eerste, die in dat pakkamertje gelokt is. We lagen vanavond op de loer. Als u Jerry Smash heeft gekregen, in plaats van hij u, bent u gelukkig te noemen. In elk geval moet u toch met ons mee terug gaan. Al betreft het een schurk, — als hij dood is, moet er toch een behoorlijk rapport uitgebracht worden."

„Maar miss Bradley behoeft toch niet mee te komen," protesteerde Robert. „Jij..."

„Ik ga mee," zei Mary beslist. „'t Is allemaal gekomen omdat jij mij wilde helpen, het zou laf zijn, als ik me nu terugtrok."

Tegenargumenten baatten niets; het einde was, dat de taxi met vier passagiers terug reed naar Tappy. Maar een nader onderzoek was niet meer noodig. Het bleek dat een overval-patrouille een bezoek aan het etablissement had gebracht. Toen zij aankwamen, werd juist de ober in een politie-auto geleid. Achter hen volgden twee mannen, die Robert niet kende. Daarachter, gesteund door twee agenten kwam mr. Jerry, nog een beetje wankelend, iets bleeker dan gewoonlijk, een groot verband over zijn voorhoofd. En tenslotte, de rij afsluitend, twee detectives, die een meisje escorteerden, dat Mary had kunnen zijn, — zelfde grootte, zelfde figuur, zelfde gelaatsstreken.

„De doodslag vervalt in elk geval," glimlachte een der detectives, met klaarblijkelijk genoegen den gearresteerden mr. Jerry Smash met de oogen volgend; „maar ik had toch wel graag dat u even meeinging naar het bureau, voor het verbaal over de juweelen in de tasch van miss Bradley."

Zoo was het tenslotte ver na middernacht geworden, vóór Robert den tweeden keer Mary naar huis begeleidde.

„Over sensatie gesproken!" riep hij, toen de taxi naar Kensington vertrok.

Mary was stil.

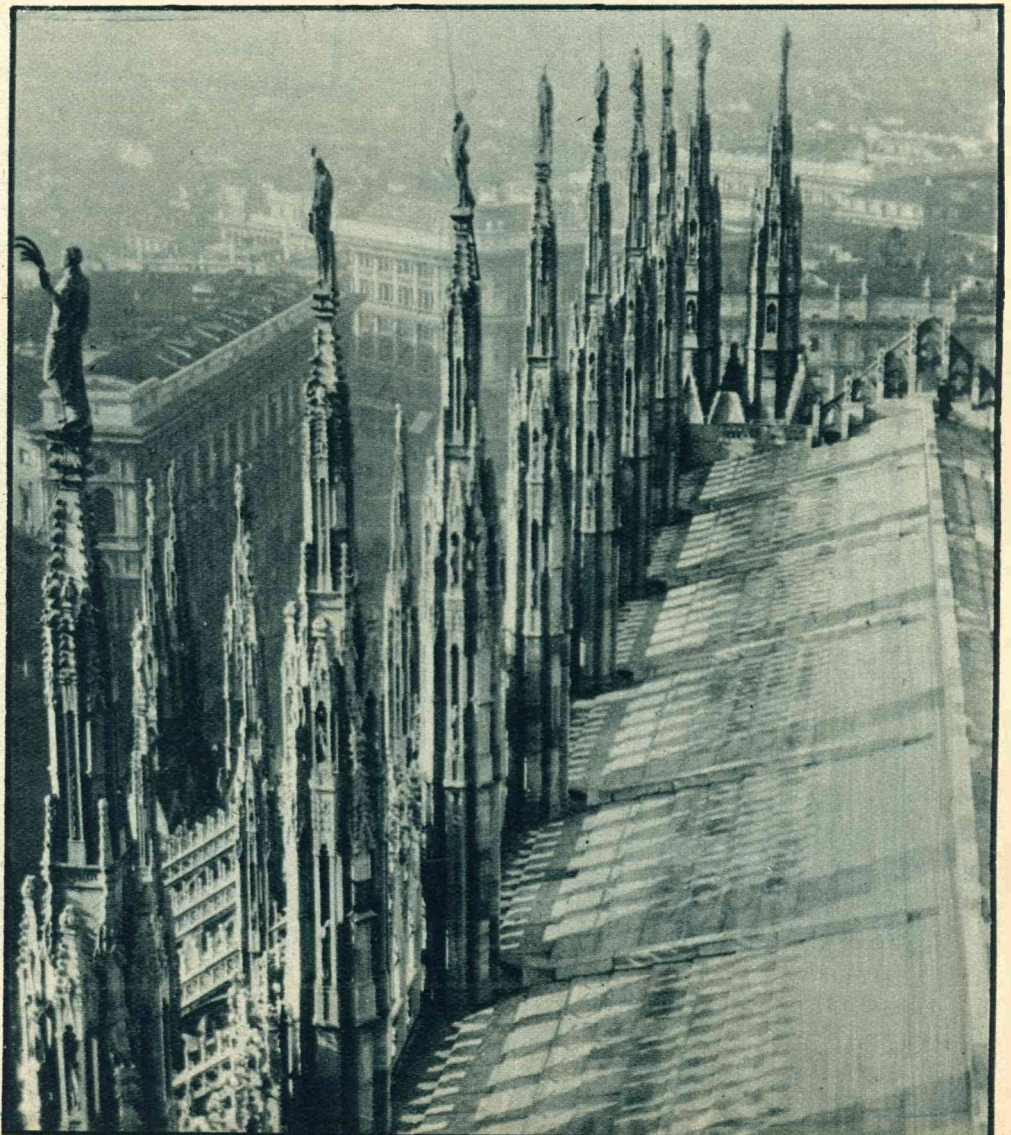
„Wat is er, Mary?" vroeg hij zacht.

Zij zagen elkander aan, waarna mr. Robert Horner plotseling het glas opzij schoof, dat hen van den chauffeur scheidde.

„Wacht nog maar even met dat adres in South-Kensington," zei hij. „Rijd voorloopig maar in de richting van Hyde Park." — En tenslotte zich het advies van zijn vader herinnerend, voegde hij er aan toe: „We hebben geen haast, hoor..."

Ver van hier.

HET BEROEMDE BEELD-HOUWERK VAN DEN DOM TE MILAAN; IEDER TORENTJE BEKROOND DOOR EEN BEELD.

Niet uw leeftijd..

benadeelt uw uiterlijk

maar uw overvloedige kilo's!

Om slank te worden en slank te blijven, drinkt Dr. E. Richter's Kruidenthe. Zij bevrijdt Uw organen van onzuiverheden, bevordert de stofwisseling en neemt het overvloedige vet weg zonder dieet, zonder forcering.

Dr. E. Richter's Thee bij apothekers en drogisten of door het depot Heerengr. 149, Amsterdam-C. — Per pak f 1.50

PIJNLIJKE HUID? WAAROM LANGER LIJDEN?

Krabben en wrijven maakt het jeuken erger. Ge beschadigt de huid en kunt 'snachts niet slapen. Koop een flacon D.D.D. De eerste druppels doen de jeuk reeds bedaren en bezorgen U een rustigen slaap. D.D.D. brengt altijd verlichting, omdat het diep in de poriën dringt en daar de ziektekiemen doodt. Het is geen vette zalf, maar een heldere vloeistof. Het wordt met succes aangewend tegen ekseem, uitslag en andere huidaandoeningen. Koop nog heden een flacon van 75 ct. of f 2.50 bij Uw apotheker of drogist. C-12

DDD. GENEESMIDDEL TEGEN HUIDAANDOENINGEN

TECHNISCH BRIEFONDERWIJS

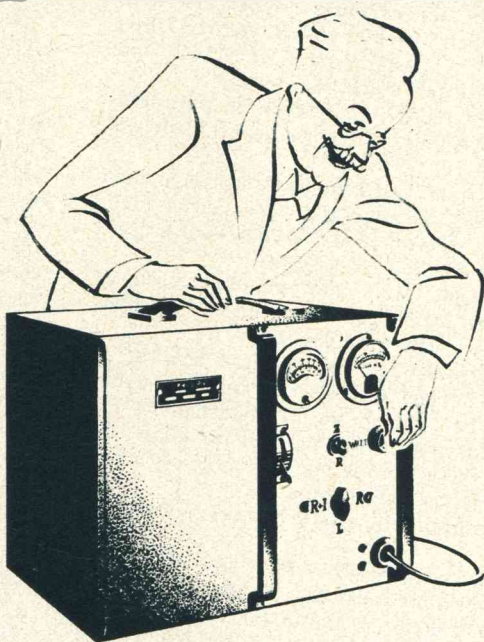
voor:

- Betonb. .. Waterbouwkunde
- Werktuig. .. Scheepsbouw
- Gastech. .. Verwarmingst.
- Machinist. .. Chauff. - Mont.
- Electrotechn. .. Koeltechniek
- Loodgieter. .. Radiotechniek
- Timmerman. .. Meubelmaker
- Schilder. .. Metselaar
- Wagenmaker. .. Schoenmaker
- Analist. .. Etaleur
- Boekhouden. .. Stenografie
- Handelcorresp. .. Nederlandsch
- Fransch - Duitsch - Engelsch

Geïllustreerde prospectus en proefles gratis.

ITMO HILVERSUM Opleiding N.O. akten en andere diploma's.

DUUR licht van GOEDKOOPE lampen!

Denkt niet, dat U de goedkoopste van een gloeilamp kunt beoordeelen naar den prijs, dien U ervoor betaalt. Die dure aap komt pas uit de goedkoopste mouw, wanneer U die lamp gaat branden.

U weet misschien niet eens, welk merk het is, ofwel er staat heelemaal geen merk op die zogenaamd goedkoopste lamp, die U naar alle waarschijnlijkheid over haar geheelen levensduur toch f 10.- tot f 20.- meer kost dan een stroombesparende Philips lamp.

Maar de man van den Photometer glimlacht. Die Photometerman doet ervaringen met zogenaamd goedkoopste lampen op, die elke beschrijving tarten. Lampen op hetzelfde watage gestempeld als Philips lampen, maar die soms tot 60 % minder licht geven.

Wij zijn bereid, iederen consument die minstens 100 lampen per jaar gebruikt, zelf metingen met het hierbij afgebeelde apparaat te laten verrichten, waarbij hem in één oogopslag zal worden aangetoond, welke enorme voordeelen het gebruik van Philips lampen oplevert.

De vergelijkende metingen kunnen verricht worden in zijn eigen woning of bedrijf met Philips lampen en zogenaamd goedkoopste lampen, beide uit zijn eigen voorraad, als waarborg voor een neutrale vergelijking.

COUPON:

Aan de N.V. Philips' Gloeilampenfabrieken Verkoopafdeling Nederland en Koloniën EINDHOVEN

Verzoekt

mij Uw brochure over een doelmatige en economische verlichting: „Licht in Uw woning“ gratis en franco te doen toekomen.

(Doorstrepen wat niet verlangd wordt.)

97-2

Naam:

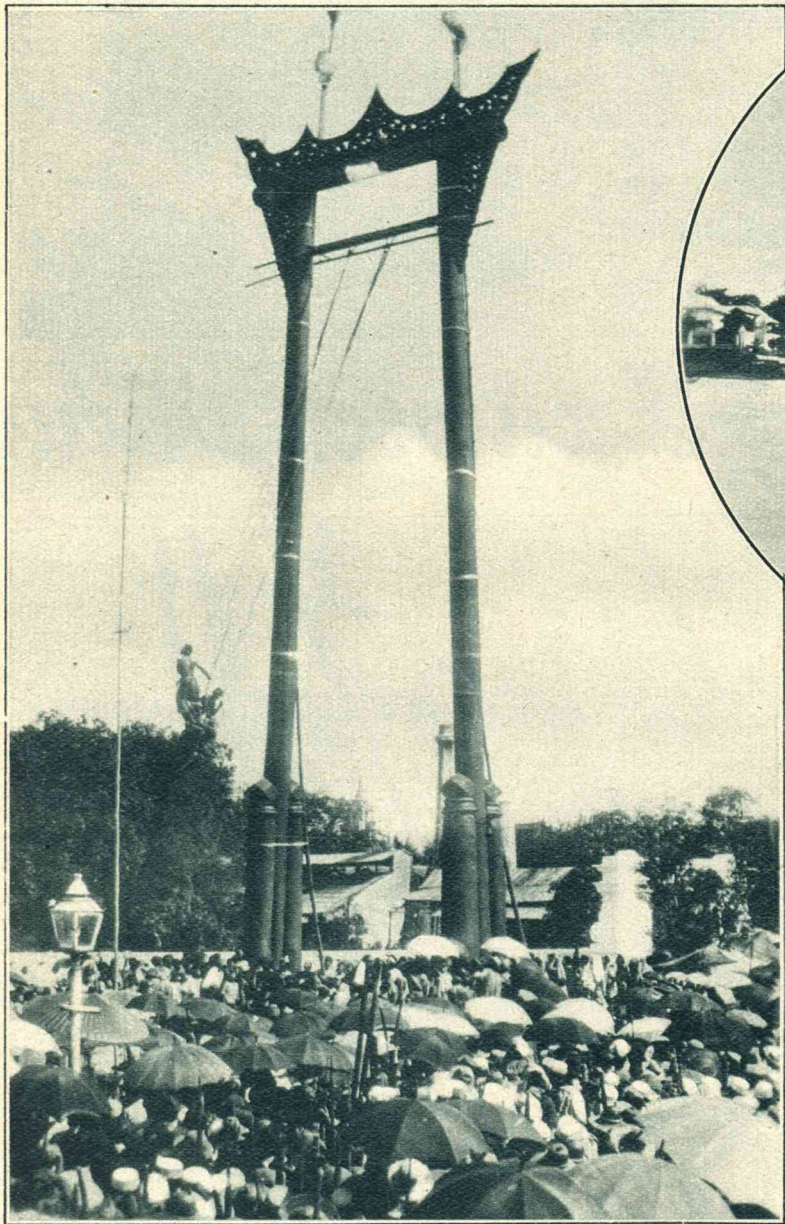
Adres:

PHILIPS lampen besparen méér op Uw stroomrekening dan haar aanschaffingsprijs bedraagt

Witte Tand: Chlorodont

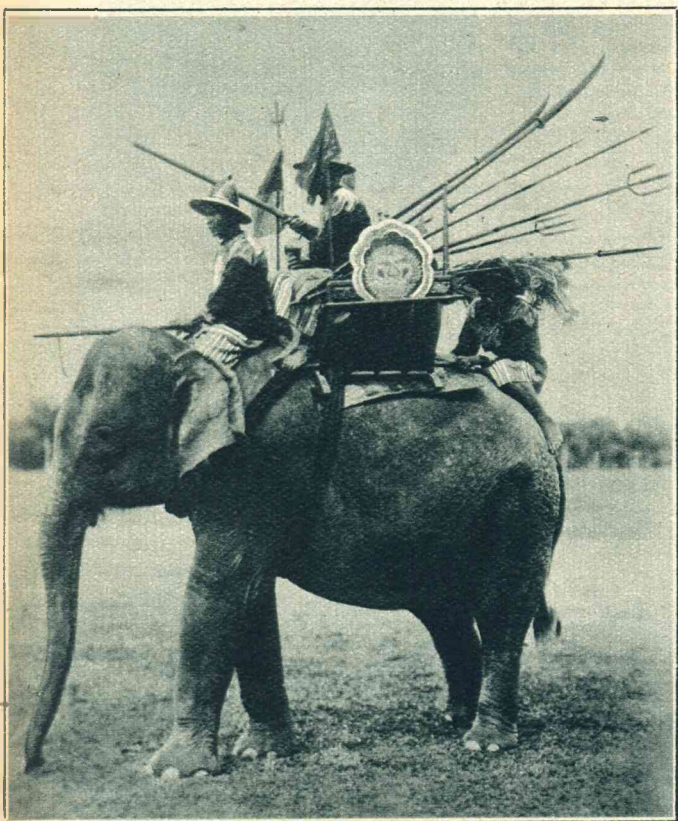
de heerlijk verfrisschend smakende pepermint tandpasta Tube 35 cent en 60 cent

Het laatste Koninkrijk

Bijna was dit laatste koninkrijk van Azië, Siam, onlangs verdwenen, toen er plotseling bericht kwam dat de koning en zijn familie gevangen werden genomen. Het liep echter nogal kalm af, want toen de koning in enkele bestuurshervormingen had toegestemd, kon hij weer den troon beklimmen en heerschen over zijn rijk, het land van den witten olifant. De witte olifant is het symbool van het land; men vindt er de reusachtige dieren van witte kleur in de bosschen, de witte olifant wordt er vereerd, de witte olifant staat in de vlag, de witte olifant geeft den naam aan de hoogste onderscheiding van het land. De hoofdstad Bangkok is een der vele steden op de wereld die naar Venetië worden genoemd (Giethoorn, Amsterdam, Brugge, enz.), naar de hoofdriever Menam, vele zijriviertjes en kanalen. Het is een groote stad van 700.000 inwoners, met vele prachtige gebouwen en rijke tempels, terwijl het voor Westerlingen zoo interessante en vreemde aanzien der stad dikwijls nog verhoogd wordt door algemeene feesten en groote optochten, die er dikwijls gehouden worden. Het grootste daarvan is het z.g. slingerfeest, waarbij mannen o.a. in een grooten schommel heen en weer slingeren en onderwijl met de tanden een geldbuidel moeten grijpen. Hierboven: 't Praaljacht van den koning op de Menam; op den achtergrond de tempel van Wat-Chäng, de hoogste van Bangkok.

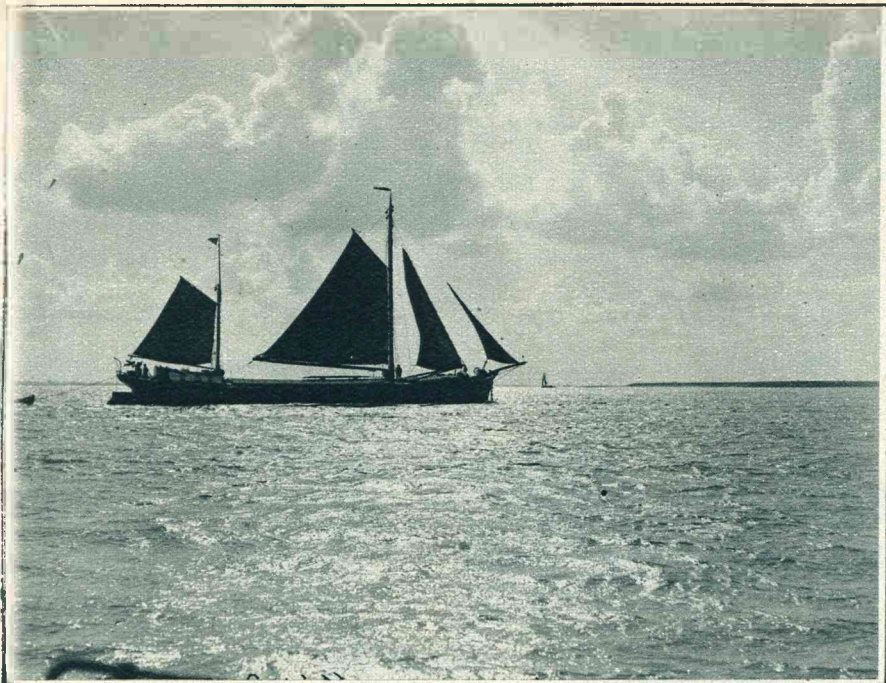
Een groote wachter, die door zijn afschrikwekkend uiterlijk de booze geesten van den tempel verwijderd moet houden.

Een typisch voorbeeld van een Siameeschen oorlogsolifant met manschappen en wapening.

Opgetuigde elefanten in een optocht bij een der feesten in de hoofdstad van Siam.

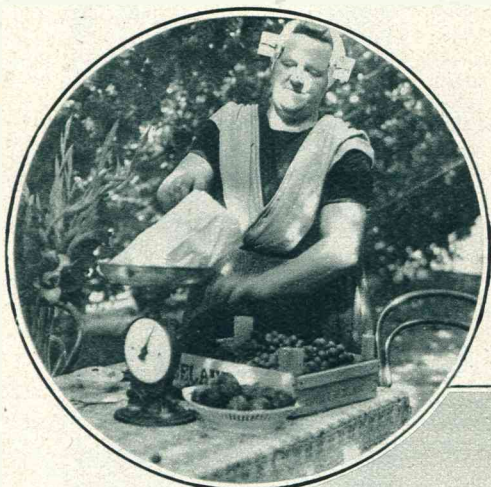

Concurrenten. Motor en paardenkracht, waarmee de vrachten worden vervoerd te Vlissingen.

Zeeuwsch Nieuws

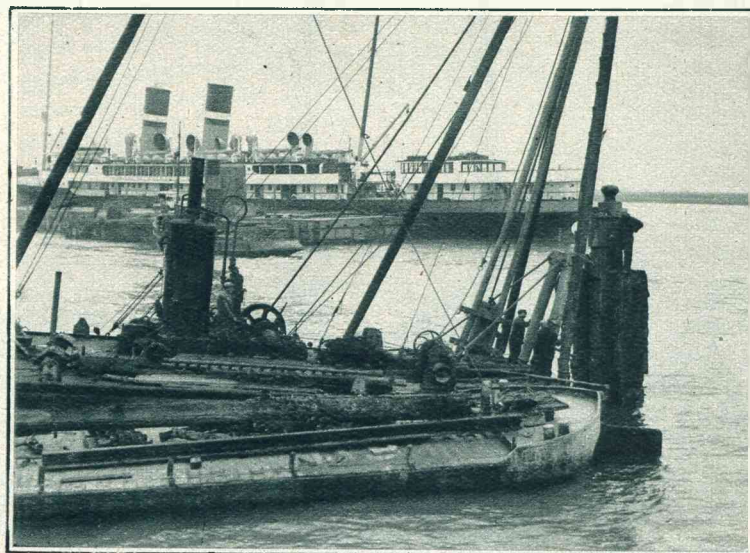
Septemberluchten boven het Zijpe, waar we moesten constateeren, dat de overzetsdiensten van Anna Jacoba naar Zijpe vooral voor auto's nog alles behalve ideaal mogen genoemd worden, daar het niet zelden voorkomt dat deze bij gebrek aan plaats op het veer een uur en langer moeten wachten.

De aanlegplaats van het voetgangersveer te Anna Jacoba.

Enkele druivenkwekers rondom Kapelle-Biezelingse zijn ook begonnen met den verkoop van druiven aan de kassen. Het afwegen van de druiven in een kas te Biezelingse.

Als het herfst is. De huismoeders te Bierliet koopen al nieuwe dekenen in.

Een kijkje op den pas in gebruik genomen ponton der booten van de Maatschappij Zeeland (achtergrond) en op de herstelwerken van de aanlegplaats der provinciale booten van den dienst Vlissingen-Terneuzen te Vlissingen (voorgond).

Tusschen Ovezande en Borssele wordt de weg aanmerkelijk verbeterd. Een kijkje bij een gedeelte van het werk.

De echtelieden P. Louwerse—de Rijke te Middelburg hopen 27 dezer in goeden welstand hun gouden huwelijksfeest te vieren.

Duinlandschap onder Vrouwenpolder.

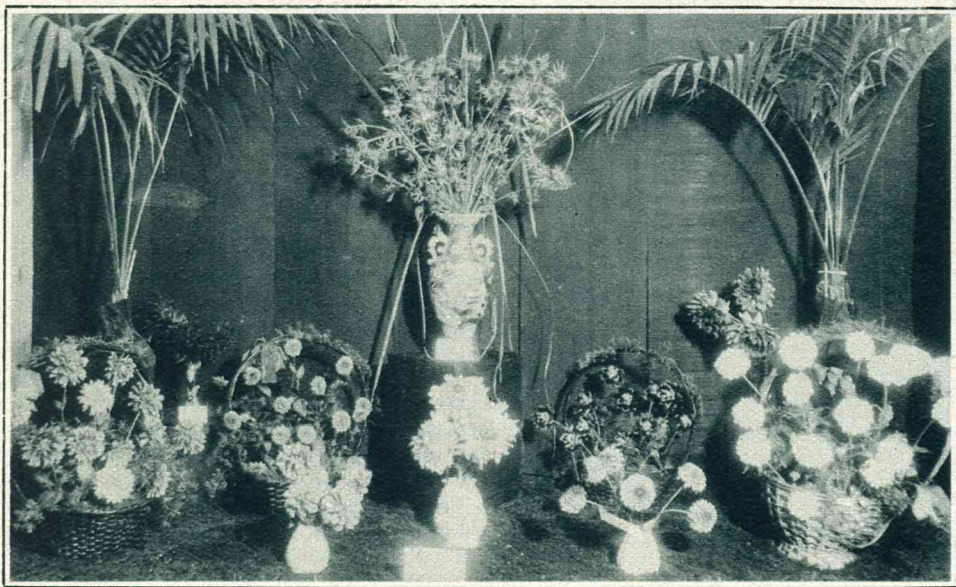
Zaterdag had te Hansweert de begrafenis plaats van den verongelukten luitenant-vlieger Van Hooftgem in tegenwoordigheid van vele collega's w.o. de commandant van het vliegveld Soesterberg en van andere militaire autoriteiten.

Verdwijnende tollē in onze provincie. Met de reeds eerder genoemde tollē van St. Kruis en Overslag zullen ook die van Hoofdplaat en Philippine op 1 Januari 1933 verdwijnen. Bij den tol te Philippine.

De tol te Hoofdplaat.

De eerste prijs-stand op de groote Floralia-bloemententoonstelling. 9 en 10 dezer te Wemeldinge gehouden.

Van de kermis te Zierikzee, die een kalm verloop heeft gehad.

Zeeuwsche Omroep

Hallo! hallo! hier is de persdienst van den officiële Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten is geoorloofd.

Men meldt ons uit Terneuzen, dat bij rondgangen met vaandels blijkt, dat aan enkele percelen de draden voor de elektrische geleiding zeer laag hangen, waardoor een onbelemmerd passeeren verhinderd wordt. Dit vindt men buitengewoon hinderlijk.

Hier moet beslist een eind aan gemaakt worden. Veronderstel dat winkeliers met vlaggen en banieren gaan demonstreeren voor het langer openhouden van hun zaken en dan onder den optocht juist kortsluiting krijgen!

Drie Kloetingsche kalveren, die losgebroken waren, hebben in den prillen morgen een verblijfplaats gezocht in het achtertuinje van een woning aan de Goesche Wilhelminastraat. De sterke arm der politie heeft ze daaruit verwijderd.

't Is in Goes met de kalverliefde ook al niets gedaan!

Men seinde ons uit Middelburg, dat de gondeivaart door de binnenwateren schitterend geslaagd is. 'n Bijzonder goede gedachte van het comité is het geweest, om de sleep vaartuigjes te laten voorafgaan door een motorboot, waarop het „Middelburgsche Mannenkoor" had plaats genomen.

Hierdoor was men verzekerd van een tijdige alarmeering der diverse brugwachters.

Een landbouwer te Kapelle is voor f 500.— opgelicht door een kennis van zijn nichtje, welke kennis valscheijlijk beweerd had, met dit geld een ijsalon te zullen openen. De verwijten, die men tot hem gericht heeft, lieten den bedrieger koud, beweert men. Vermoedelijk zelfs ijs-koud!

Een notabele te Vlissingen schreef ons, dat de wegwedstrijd, georganiseerd door het „Rijwielpad Walcheren," wegens de geringe deelname niet doorgaat.

Men zal eerst meer wegen moeten laten aanleggen.

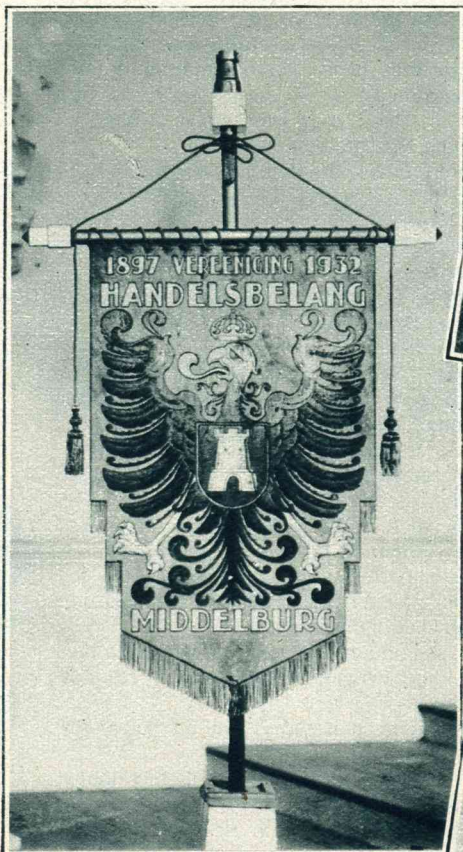
Uit dezelfde stad vernamen wij, dat daar Zaterdag twee oude heertjes naar het postzegelverzamelaarscongres liepen te zoeken, dat juist een week eerder gehouden was.

Betrouwbare lieden hebben ons verzekerd, dat er zelfs op genoemd congres geen vreemder postzegels te zien waren geweest dan die deze oude heertjes trokken, toen een politieagent hun voorzichtig de droeve waarheid mededeelde.

Te St. Jansteen zijn zestig kippen gestolen uit een ren, die naast het hok van den grooten waakhond stond. Gelukkig heeft de dief dien hond geen kwaad gedaan!

Te Kapelle, zoo telefoneerde men ons, vond een smid in een uitgezette val een oude rot met negen jonge ratjes. De man heeft deze collectie voor zijn winkelraam getaleerd. Geruchten, dat de reclameering zich over de gevangen familie ontfermen wil, zijn beslist onjuist.

Tot de volgende week, dames en heeren!

Het nieuwe vaandel, bij gelegenheid van het 35-jarig bestaan der vereen. „Handelsbelang" te Middelburg aangeboden.

Te Hansweert hield Zaterdag j.l. de Sportvereniging Zeelandia een zwemfeest bij gelegenheid van haar 15 jarig bestaan. Het bestuur poseerde voor onzen fotograaf met burgemeester de Mul, die de feestelijkheden opende.

Een groepje van bestuur, comité en jury van de Wemeldingsche bloemententoonstelling met in het midden burgemeester Wabeke.

DE STORMKUST

door

PHIL HOLSTER

De Baby: Hoe laat is 't?

Het Meisje: Twaalf uur.

Baby: Ik heb honger als een paard.

Meisje: Heb maar 'n beetje geduld. Er komt vandaag visite. Je moet er zoo lief mogelijk uitzien en zoo zoet mogelijk zijn. Je vader komt vroeg thuis. Tante Jaantje komt, met je nichtje Kaatje.

Baby: Hm. Geef me die flesch maar eens. Ik zal me op 't ergste moeten voorbereiden.

(Er volgt een lange stilte, alleen onderbroken door gorgelingetjes.)

Baby: Zoo, dat knapt op. Als je 't goed vindt, draai ik me nog eens om en ga ik een dutje doen. Zeg maar dat ik niet thuis ben, hè? Dat ik plotseling de stad uit moest of zoo.

Moeder (binnenkomend): Hoe is 't nu met 'm?

Meisje: Uitstekend, mevrouw.

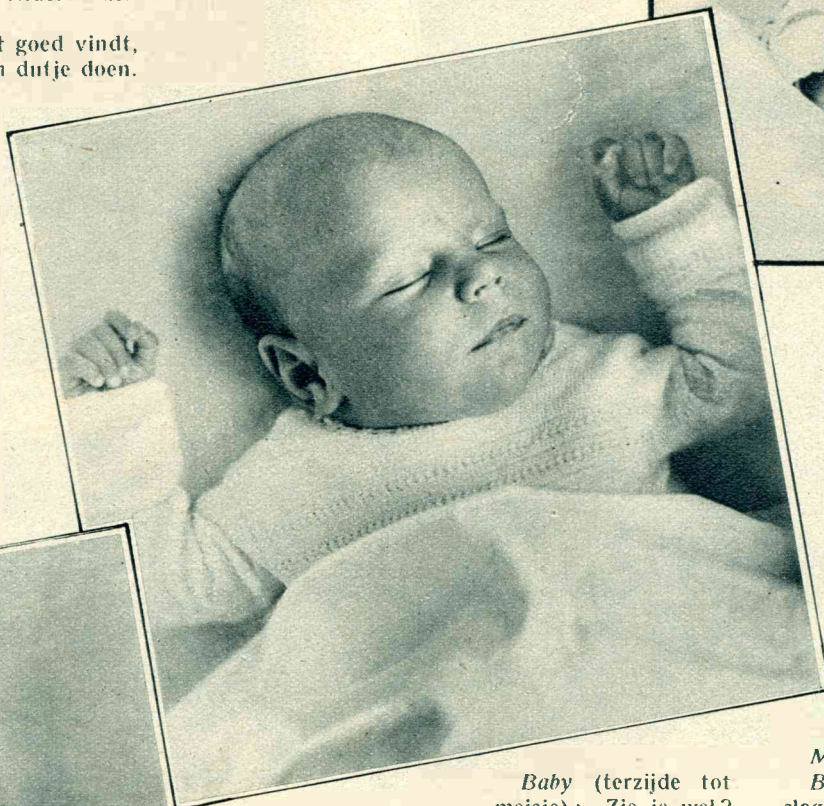
(De vader van den baby komt binnen. Hij beweegt zich op zijn teenen voort, gaat naar de wieg, trekt een serie gezichten tegen den baby en laat dan een horloge voor zijn oogen bengelen.)

Vader: Wat 'n reuzenkerel, hè? 't Is hier veel te warm. Jullie laten hem stikken. Ik heb laatst nog gelezen van 'n kind, dat gestikt was. Moet hij al die kleeren aan hebben?

en vader gooit hem neer.) Hoor eens, meisje, je moet hem niet door iedereen in handen laten nemen. Da's niet goed.

Tante Jaantje (komt hijgend binnen met nicht Kaatje): We zijn maar regelrecht naar boven gekomen. Vinden jullie wel goed, hè? O, daar is-ie! Wat 'n schattig kindje! Zal ik je eens wat zeggen? Hij gaat met den dag meer op Arie lijken.

Kaatje: Hè, wat 'n schatje! Wat een kleine handjes. Zou Elly hem ook even mogen zien? Ze staat beneden te wachten."

Baby (terzijde tot meisje): Zie je wel?

Ze komen nooit alleen.

Vader: Ja zeker. Breng Elly maar boven. Laten ze ons kereltje maar allemaal zien, dan gelooven ze ons tenminste.

(Elly, een schoolvriendin van Kaatje, die buiten heeft staan wachten, komt binnenvallen.)

Elly: Ooo! Is 't geen engel! Mag ik 'm even vasthouden?

Kaatje: Nee hoor — ik eerst. Ik zal goed oppassen, tante. Ik weet precies hoe 't moet.

Vader: Hij schijnt erge beste longen te hebben.

Elly: Ik had 'm óók best op kunnen nemen. Ik ben dol op babies!

Moeder: Geef hem aan juf, Kaatje.

Tante Jaantje: Nee, laat mij 'm maar nemen. 't Is heelemaal geen toer, om met babies om te gaan, als je maar weet hoe je 't doen moet. (Zij grijpt hem met vrouwelijken zwier en begint met hem heen en weer te loopen. Ze brengt hem naar het raam en laat hem de geraniums zien). Kiele kiele, nou is-ie toch zoo snoek snoek! Misschien kunt u hem beter nemen, juf. Hij is toch zeker niet overvoed? Ze zijn zoo gauw overvoed, ziet u! Ze hebben 't veel gauwer te kwaad van overvoeding dan van ondervoeding.

Vader: Ik zeg maar zóó, geef 'm maar alles, wat je er in kunt krijgen. Daar moeten ze van groeien.

(Het meisje neemt den baby aan en legt hem voorzichtig in de wieg.)

Baby: Zie je geen kans, om ze kwijt te raken? Ik krijg zoo'n pijn.

Meisje: 't Spijt me wel, maar ik kan er niets aan doen. Ik ben hier maar ondergeschikte.

Baby: En mijn jonge leven telt zeker niet mee, hè? Enfin, ik zal ze wel krijgen!

Tooneel: hetzelfde. — *Tijd:* middernacht.

Baby: Au! Oei! Uhh.... au! Joei!

Meisje: Stil nou maar! Ik zal je een beetje warm water geven, dan wordt 't wel beter.

Vader en moeder komen binnen, in nachtgewaad, bleek van angst.

Vader: Ik heb den dokter opgebeld. Hij kan ieder oogenblik komen. Kun je niets voor hem doen?

Moeder: O mannie, wat moeten we beginnen? Heeft de dokter gezegd, dat-ie zéker kwam? Ik ben er al bang voor geweest, dat je niet goed met de voeding op de hoogte was, juf.

Baby: (tusschen de uithalen door, tot het meisje): Ik zal ze wel krijgen!

Meisje: En 't kost mij m'n baantje.

Baby: Die tante Jaantje heeft me den nekslag gegeven. O, 't is verschrikkelijk.... au... oei... oei... oei!

(De dokter komt snel binnen.)

Moeder: O dokter, kunt u hem redden?

Dokter: Maar mevrouw, dat kind' scheelt absoluut niets! Laat hem maar huilen. Da's goed voor 'm. Ik zal morgenochtend nog even komen kijken.

Vader: Zie je nou wel, dat 't niks is?

Moeder: Als jij er niet geweest was, had ik wel vooruit geweten, dat 't niets was. (Zij verwijderen zich statig.)

Baby: Enfin, ik heb ze tenminste uit hun slaap gehaald — en 't kost hun 'n stuk of tien dollars. Ik hoop, dat het hun tot leering mag strekken.

Moeder: Natuurlijk moet hij kleeren aan hebben! (Zij tilt hem uit de wieg.)

Meisje: Hij heeft net z'n fleschje gehad, hè?

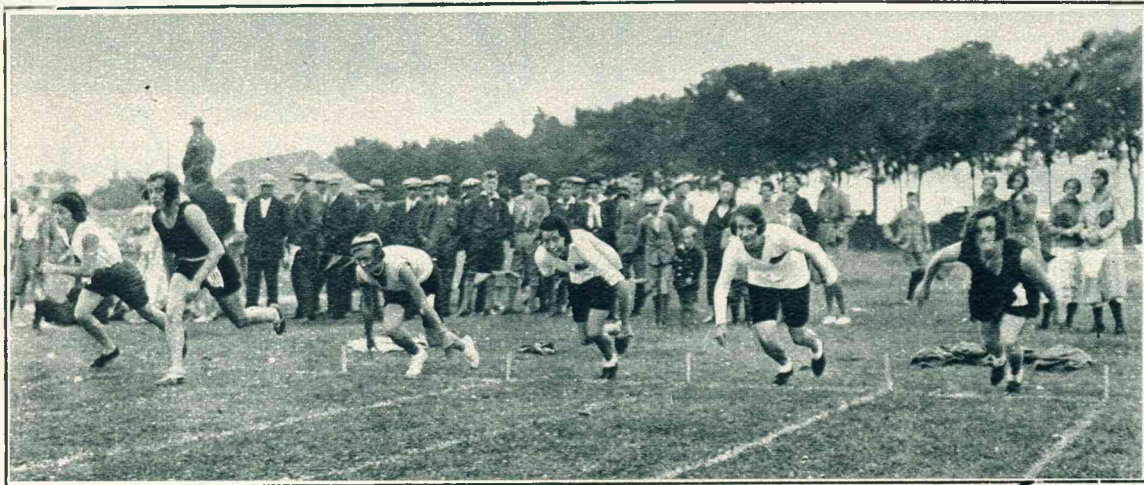
Moeder: Kindje, jij moet slapen gaan.... (Knuffelt hem.) Hij wou zoo graag even bij zijn moesje, hè? (Laadt hem van den eenen schouder over op den anderen.)

Baby (terzijde tot meisje): Straks moet ik overgeven.

Vader: Geef mij hem maar. Ik weet, hoe ik hem houden moet. (De overdracht geschiedt.)

Moeder: Pas op, mannie. Niet z'n hoofdje achterover laten vallen. (Vader laat onverwijd baby's hoofdje achterover vallen, maar herstelt vlug.)

Vader: Hij komt kolossaal aan. Vast wel een paar pond sinds gisteren. Nou, nou, nou! Ken je je pappie niet? Natuurlijk kent-ie me. Zeg maar niet, dat-ie me niet kent. (Baby begint te huilen)

Te Kortgene hadden Zaterdag j.l. belangrijke provinciale atletiekwedstrijden plaats, uitgeschreven door de gymnastiekveren. O.K.K. Start van 't nummer 100 M. hardloopen dames, gewonnen door mej. Bos (Marathon)

ZEEUWSCHE SPORT

Nog enkele dagen en de groote slag gaat beginnen. Vlissingen krijgt al reeds direct een zwaren wedstrijd te verwerken, n.l. tegen Terneuzen. Een wedstrijd, welke ongetwijfeld een record belangstelling zal trekken. Hoe zouden wij 'n voorspelling kunnen doen nu wij nog niet weten, hoe de beide elftallen zijn opgesteld. Wij hebben in beide kampen zoo eens geïnformeerd en ook daar durfde men geen voorspelling te doen. Men is er van beide zijden van overtuigd, dat het een zware strijd wordt. „Middelburg” gaat eerst op bezoek bij oude concurrenten uit de tweede klasse „Longa”. Wij herinneren ons nog steeds de zoo mooie pittige wedstrijden van eenige jaren terug tegen deze Tilburgsche vereniging. Hoe zal de Zeeuwsche eerste-klasser het er af brengen? Een zeer moeilijk te beantwoorden vraag, ook al, omdat het niet zeker is, dat de oude Nac-doelman Vijgeboom zich in het doel zal kunnen opstellen. Als dit het geval is, gelooven wij, dat „Middelburg” nog niet zoo'n kwaad figuur zal maken. De verschillende vriendschappelijke wedstrijden hebben wel moed gegeven voor de toekomst, doch in de competitie kon wel eens blijken, dat de Zeeuwen nog niet die routine bezitten, welke de verschillende tegenstanders reeds hebben opgedaan.

Van de derde klasse is het programma nog niet bekend gemaakt, zoodat wij hierover op het oogenblik nog weinig kunnen zeggen. Zeelandia en Goes, Zierikzee en Sinoto zijn weer in de zgn. Brabantsche afdeeling opgenomen. Wij verwachten, dat Zeelandia hier wel de sterkste zal blijken te zijn, al zullen de Goesnaren hen nog wel eens in den weg treden. Zelfs achten wij het niet uitgesloten, dat deze beide clubs een fellen strijd zullen voeren om de bovenste plaats.

De specifiek Zeeuwsche derde klasse moeten wij nog een oogenblik laten rusten, hoewel wij met spanning speciaal de competitie van deze afdeeling tegemoet zien. Dit speciale belangstellen in deze afdeeling vindt hierin zijn oorzaak, dat wij door

Nog een kiekje van de atletiekwedstrijden te Kortgene. Een welgeslaagde polsstokhoogsprong.

De atletiekwedstrijden te Kortgene. De 100 M. voor heeren, leden van atletiekverenigingen. Boreel (E.M.M.) werd hier overwinnaar met Gundbach (Marathon) als tweede.

toevallige omstandigheden de Vlissingen reserves aan het werk hebben gezien. Wat dit elftal presteert is alleszins de aandacht waard en zoo is het precies eender gesteld met de Middelburg reserves.

Het is nu maar afwachten in welken vorm de Zeeuwsch-Vlaamsche elftallen zullen verschijnen. Wij vernemen zoo juist, dat ook Goes 2 alsnog toelating tot de derde klasse heeft gevraagd. Hoewel dit elftal geen kampioen van haar afdeeling is geworden, meenen wij, dat toch wel de mogelijkheid bestaat van toelating, daar Zeeuwsche Boys, de kampioenen van de betreffende Z.V.B.-afdeeling niet overgaan naar den K.N.V.B.

Zondag hebben wij den wedstrijd Zeeuwsch elftallen—Ned. Zwaluwen elftal bezocht. Het was

geen pretje, onder den steeds aanhoudenden regen met een straffen wind dezen wedstrijd te moeten spelen. De spelers en vooral de Zeeuwsche spelers hebben zich buitengewoon kranig gehouden. Na de rust met den harden wind en regen tegen gaven de Zeeuwen zich geheel en mochten het genoeg smaken dezen wedstrijd met 5—4 te winnen. Het was wel eenigszins een tegenvaller, dat het elftal geen spelers van internatio-

Buysrogge (Marathon) wint op de atletiekwedstrijden te Kortgene de 5000 M. voor den bekenden crack van Sorge.

nale reputatie bevatte en het Bestuur van De Zwaluwen het volledige D.F.C. stuurde. Voor ons zelf zien wij liever een ploeg als D.F.C., waarin meer combinatie, meer clubverband zit dan in een elftal, bestaande uit spelers van diverse verenigingen. Het Zwaluwenbestuur stond hier voor een moeilijk geval, aangezien de diverse verenigingen bezwaren maakten tegen het afstaan van spelers zoo kort voor den aanvang der competitie.

De Zeeuwsche toeschouwers moeten nog wel één en ander leeren. Het wil er bij ons niet in, dat men een bezoekende club, die terecht profiteert van een toegekende penalty, uitjouwt en uitfluit. Vooral wanneer deze penalty gegeven wordt voor een opzettelijke overtreding, welke de tegenpartij de gelegenheid benam een zeker doelpunt te scoren. Daarbij komt nog, dat men den scheidsrechter blameert door een toegekenden strafschop te weigeren. Het is trouwens onder eerste klassers algemeen gewoonte, toegekende strafschoppen te benutten. En moet men bij een oefenwedstrijd, zooals deze toch ook wel genoemd mag worden, ook niet oefenen in het nemen van strafschoppen?

HET GEHEIM VAN DE SPREEKKAMER

door H.K. WEBSTER

No. 7

Ik gaf hem mijn gemakkelijksten stoel en vertelde hem, aangemoedigd door zijn ernstige, hartelijke belangstelling en een gefluisterde vraag hier en daar, de geheele geschiedenis van de laatste vier en twintig uren, in zooverre ik die zelf kende.

„Ik stel speciaal belang,” merkte hij tenslotte op, „in wat u me vertelt over dien anderen man, — dien dokter, die, volgens mevrouw Marshall, jaren geleden door haar man in het ongeluk werd gestort. Vertel me alles over hem wat u kunt. Allereerst, hield ze het voor zeker, dat hij dood was?”

„Nee,” zei ik peinzend, „dat niet, maar ze sprak wel over hem als over 'n doode — en met eenige bitterheid en veel gevoel. Ze was de zaak niet te weten gekomen door haar man. Het schijnt, dat hij — James Hyde heette hij — een soort van neef van haar was, een heel stuk ouder dan zij, maar toch ook weer niet zó oud, dat zij als romantisch jong meisje geen belang in hem had kunnen stellen. Hij was een buitengewoon knappe man, zegt ze, met een bijzonder innemend optreden. Naar haar zeggen had hij 'n schitterend verstand en was hij veelzijdig begaafd, zoodat hij voor de meest uiteenlopende dingen talent en geschiktheid bezat, al toonde hij een bijzondere neiging voor de studie der medische wetenschap. Hij scheen zich schuldig gemaakt te hebben aan iets, dat niet heel veel erger was dan indiscretie — ik geloof, dat hij over een patiënt van hem gesproken had op een manier, die niet heelemaal te rijmen was met het ambtsgeheim, of iets dergelijks — en Dr. Marshall dreef hem eenvoudig de stad uit en maakte hem volkomen onmogelijk. Hij joeg hem meedoogenloos naar den afgrond, zooals Madeline het uitdrukte. O ja, nu herinner ik me ook, wat ze over zijn dood zei. „De hemel mag weten, wat en waar zijn einde geweest is.”

„Blijkbaar had deze ellendige historie een diepen en blijvenden indruk bij haar nagelaten, want ze deed er haar man verwijten over op den eigen morgen van zijn dood, en met mij sprak ze er vanavond vrij uitvoerig over. Maar wat ze over Hyde's dood zei, is denkelijk maar een veronderstelling.”

Hier werd ons gesprek in andere banen geleid door een klein ongeval. Een onvoorzichtige beweging van zijn arm deed den aschbak op den grond tuimelen en de schrik van 't lawaai had de merkwaardige uitwerking, dat hij zijn stem terugkreeg.

„Zoo gaat het nu altijd,” zei hij. „Ik kan bijvoorbeeld uitstekend een telefoongesprek voeren, mits het niet te lang duurt. De aandoening is van zuiver nerveuzen aard. Ze heeft niets te maken met de stembanden zelf. Het is mijn vaste overtuiging, dat ik, als ik de kans maar kreeg, mijn rollen op 't tooneel even goed zou kunnen spelen als ooit. Maar het is natuurlijk dwaasheid, te verwachten, dat eenige directeur dat zou willen riskeeren. Ik moet een andere manier zien te vinden om mijn brood te verdienen — een baantje waarbij 't bezit van een stem geen vereischte is. Dan zal ze misschien, wanneer ik haar niet meer nodig heb, vanzelf weer terug komen. Maar nu hebben we genoeg over mij gepraat. Laten we terugkeeren naar ons mysterie.”

„Denkt u,” vroeg ik, „dat er iets zou zitten in de theorie, dat de dokter, dien hij geruïneerd heeft, na al die jaren is teruggekomen om zich op hem te wreken?”

Natuurlijk was deze vraag slechts een echo van de gedachte, die ik wist dat Stancliffe moest bezighouden, maar ik wenschte, dat hij me die hypothese verder zou ontvouwen. Ze leek me nogal veelbelovend.

„Ik weet 't niet,” zei hij peinzend, na een kleine stilte. „Er is vastgesteld, als de krantenverslagen van het onderzoek tenminste juist zijn, dat de moord naar alle waarschijnlijkheid door een dokter bedreven is. Maar de andere theorie, die van de onbekende vrouw, schijnt me, speciaal in het licht van wat de jonge Marshall u verteld heeft, toch beter. Behalve wanneer Dr. Marshall zich uit vrijen wil onderworpen heeft aan een onderzoek door een dokter, zou geen man achter zijn stoel komen staan, laat staan zijn gezicht met de handen aanraken. En zelfs het geringste prikje met een stalen punt zou, tenzij het verwacht werd, een onmiddellijken weerstand tengevolge gehad hebben. Maar deze moeilijkheden verdwijnen geheel, wanneer men aanneemt, dat er sprake geweest is van een vrouw. Zij zou achter den stoel van den dokter hebben kunnen komen en zijn gezicht met haar handen hebben kunnen aanraken, bij wijze van liefkoozing, zoodat dat ondeelbaar oogenblik, waarin hij zijn hoofd had kunnen wegtrekken, voor hem verloren zou zijn gegaan. Hij zou zelfs bij het eerste gevoel van een prikje hebben kunnen denken aan een speld in haar kleeding en niet onmiddellijk die schichtige beweging van achterdocht gemaakt hebben, die hem had kunnen redden. Zijn geheele houding, geestelijk zoowel als lichamelijk, zou in elk geval heel anders geweest zijn, wanneer er een vrouw, en, laten we aannemen, een charmante, aantrekkelijke vrouw, achter hem stond, dan wanneer er sprake was van een man. Ik geloof, dat dit alles wel opweegt tegen de theorie, die gebaseerd werd op de schijnbare opzettelijkheid, waarmee de halsslagader werd geraakt.”

„Bedoelt u zijn vrouw?” vroeg ik bijna onhoorbaar.

„Nee,” zei hij, „ik bedoel de vrouw, van wie we weten, dat ze bij hem in de spreekkamer was — het meisje, dat verklaarde dat ze om tien minuten over half twaalf wegging.”

„U bedoelt de laatste patiënt!” riep ik uit. „Gwendolen Carr, dat smalle, tengere kind?”

„U moet niet vergeten, dat 't een misdaad was, waarbij geen lichaamskracht te pas kwam. Daar gaat 't juist om. Een sterke man zou ze nooit hebben kunnen volvoeren, omdat zijn plan vrijdeld zou zijn door den minsten weerstand. Juist die liefvalligheid en onschuld en charme, die zoo'n indruk op

u schijnen gemaakt te hebben, zouden bij een misdaad als deze beter van pas gekomen zijn dan de kracht van twaalf mannen.”

„Wel,” zei ik, eenigszins neerslachtig, „ik heb nu langzamerhand zoowat iedereen verdacht, maar ik ben geen oogenblik op 't idee gekomen, hâar te wantrouwen.”

„Dat komt alleen, omdat de getuigenverklaringen zoo nadrukkelijk in één richting wezen. Trouwens, de ondervraging was daar reeds bij voorbaat op ingesteld. Maar wanneer je de verschillende gegevens onbevooroordeeld tegen elkaar opweegt, is er heusch héél wat, dat tegen haar getuigt. Op de eerste plaats is zij de laatste persoon, die hem levend heeft gezien, voor zoover men weet; en op de tweede plaats was er een opvallend gebrek aan oprechtheid in haar getuigenis.”

„Mij is dat niet opgevallen,” zei ik.

„O, dan hebt u niet goed opgelet,” zei hij. „Herinnert u zich, dat de coroner haar vroeg, of haar bezoek bij den dokter van zakelijken aard was? Dit was haar antwoord: „U bedoelt, of ik hem bezocht als patiënte? Ja, mijnheer.” Natuurlijk bezocht ze hem als patiënte. Ze nam plaats in de wachtkamer en wachtte haar beurt af. Als de dokter haar reeds eerder een onderhoud geweigerd had, vond ze hierin een uitstekende gelegenheid om tòch toegang tot hem te krijgen, ja, waarschijnlijk de éénige gelegenheid, tenzij ze 't er voor over had, een scène te riskeeren, en daar lijkt ze me de vrouw niet naar.”

„Maar lijkt 't u niet een onwaarschijnlijke tegenstelling in haar karakter, dat ze van den éenen kant in staat zou zijn tot een moord in koelen bloede, en aan den anderen kant terug zou schrikken voor een rechtstreeksche leugen en zorgvuldig met een halve waarheid antwoorden, wanneer ze er over ondervraagd werd?”

„Zoo zijn vrouwen,” zei hij, „en dan, wie weet, welke verontschuldiging er voor 't arme kind zouden zijn aan te voeren.”

Gedurende een minuut of tien trachtte ik deze theorie in stilte te verwerken. Ze was volkomen nieuw voor me, ze stuitte me tegen de borst, en tòch kon ik niet ontkennen, dat ze merkwaardig goed op de feiten scheen te passen. Plotseling viel me echter iets in. „Maar Jack dan!” riep ik. „Wat heeft hij er dan mee uit te staan? Als hij haar toevallig uit de spreekkamer van zijn vader heeft zien komen om tien minuten voor half één, in plaats van om tien minuten over half twaalf, zooals ze zelf op gaf, wat ter wereld kan hem dan weerhouden hebben, dat onmiddellijk bekend te maken?”

Maar tegelijk wist ik ook reeds het antwoord vóór mijnheer Stancliffe's fluisterende stem het kon formuleeren. „Veronderstel eens,” zei hij, „dat Jack in verband met dit meisje iets wist, onverschillig wat, dat zijn vader in een minder gunstig daglicht stelde. Zou hij die inlichtingen dan niet tot het laatste oogenblik achterhouden, denkt u?”

Op dat oogenblik ging de telefoonschel. Het was het gesprek, dat ik verwachtte, maar in den loop van onze conversatie geheel vergeten had. Madeline zelf belde me op.

„Jack is zoowat een uur geleden thuisgekomen,” zei ze. „Hij moet iets verschrikkelijks hebben doorgemaakt. Hij was met modder bespat en volkomen uitgeput, en had hoge koorts. Op 't oogenblik ligt hij te ijlen. Ik ben bang, dat hij ernstig ziek zal worden.”

Toen ze had afgebeeld, vertelde ik Stancliffe den inhoud van ons gesprek. „Ik vrees, dat we dus den eersten tijd wel niets van hem te hooren zullen krijgen. Wat zoudt u ervan zeggen, als we eens naar het St. Anthony gingen, en juffrouw Carr persoonlijk trachten te spreken?”

„We zullen te laat komen om haar nog te treffen,” zei hij, „maar we kunnen er toch evengoed heengaan en zien, wat we over haar te weten kunnen komen.”

„Waarom denkt u, dat we te laat zullen komen?” vroeg ik.

„Ik had dat al eerder vermoed, maar wat mevrouw Marshall u zei, heeft me zekerheid gegeven. Het was ontwijfelbaar deze juffrouw Gwendolen Carr, die Jack is gaan zoeken; ontwijfelbaar, dat wil zeggen, tenzij onze heele theorie op een dwaling berust. Wel, hij zou onmogelijk met modder bespat hebben kunnen raken tusschen het St. Anthony en zijn huis. Ze is verhuisd naar een van de voorsteden, daar zou ik wat onder durven verwedden.”

We zetten echter onze hoeden op, staken nieuwe sigaren aan, en togen op weg naar het St. Anthony. Ik stapte op den portier toe om de bewuste vraag te stellen.

„Logeert hier juffrouw Gwendolen Carr?” informeerde ik.

Zijn gezicht, dat toch al niet bepaald bereidwillig stond, werd bij 't noemen van dien naam volkomen uitdrukkingloos. „Nee, hier niet,” zei hij.

„Kunt u me ook zeggen, wanneer ze vertrokken is?”

„Nooit hier geweest, geloof ik,” zei hij. „Kijkt u maar eens in 't gastenboek, als u zekerheid wilt hebben.”

Ik geloofde hem niet; ik was er in elk geval zeker van, dat hij den naam kende, en dat hij me waarschijnlijk meer had kunnen vertellen, als hij maar gewild had. Maar ik wist niets beters te doen dan het gastenboek te nemen en langzaam tusschen de bladzijden te gaan zoeken.

Nadat ik een paar minuten had verspild aan vergeefsche nasporingen, voelde ik een tikje op mijn arm. „Kom,” zei de heer Stancliffe, „zoo tegen den avond krijg ik altijd behoefte om me nog eens te laten scheren. Laten we naar den kapsalon beneden gaan.”

Ik had er geen idee van, wat hij daarmee wilde zeggen, en hij scheen 't me niet te willen vertellen. Maar ik werd niet lang in onzekerheid gelaten. Zoodra

hij in den scheerstoel zat, knikte hij veelzeggend naar het tafeltje van de manicure in den hoek.

„Een nieuwe, zie ik,” zei hij.

„U kende haar, is 't niet?” vroeg de kapper. Stancliffe knikte onverschillig. „Wat is er van haar geworden?” vroeg hij.

„Nou, dat zal ik u zeggen, mijnheer,” zei de kapper. „Ze moest de laan uit, omdat ze bij het onderzoek in de zaak Marshall 't hotel hier als haar adres had opgegeven. 't Was tenslotte wel waar, want ze was hier intern, maar daar wilde de directie geen rekening mee houden. Ze kreeg orders om haar boeltje te pakken, zoodra ze de avondbladen gelezen hadden.”

„U weet bijgeval niet, waar ze heen is gegaan?”

De kapper haalde weifelend de schouders op. „Ergens tusschen Hackensack en Staten Island, meen ik.”

Ergens tusschen Hackensack en Staten Island! Ergens tusschen de vier miljoen andere menschen op dit overvulde stukje wereld! Toen mijn metgezel en ik uit het hotel kwamen en in zuidelijke richting de avenue aflieden, scheen het me toe, of elke verdere poging om haar te vinden volkomen nutteloos zou zijn.

Ik zei dat ook tegen Stancliffe. „En toch is het duidelijk,” ging ik voort, „dat ze eenvoudig gevonden moet worden. Of ze Dr. Marshall nu vermoord heeft of niet — en 't valt me nog altijd moeilijk, dat te gelooven — ze weet in elk geval heel wat meer van de zaak, dan ze den coroner verteld heeft. Natuurlijk bestaat er kans, dat 't allemaal op niets uitdraait; we kunnen dat niet met zekerheid zeggen, vóórdat Jack Marshall beter is, maar dat duurt in elk geval een dag of wat, en niemand kan ons garanderen, dat hij ooit beter wordt. We weten nu practisch, dat Dr. Armstrong onschuldig is, en 't gaat in geen geval aan, hem daar in een cel opgesloten te laten zitten.”

„Ik ben er nog niet zeker van, dat 't zoo vreeselijk moeilijk zou zijn om haar te vinden,” zei Stancliffe. „Jack Marshall is er blijkbaar in geslaagd.”

„Ik geloof óók, dat 't tenslotte wel te doen is,” stemde ik toe, „maar ik heb er geen flauw idee van, waar we zouden moeten beginnen. M'n denkvermogen lijkt wel verlamd te zijn, waar het deze kwestie betreft. Ik begin mezelf te verdenken — nee, niet van den moord, maar van absolute stompzinnigheid.”

„Kom, dat lijkt me wat héél pessimistisch,” zei mijn metgezel vriendelijk. „Maar 't is nu eenmaal waar, dat de voornaamste en onontbeerlijkste eigenschap van een detective een soort van volkomen onthechting is; hij moet los staan van het geval, dat hij onderhanden heeft. De man, wiens persoonlijke sympathieën en emoties bij eenige zaak in het spel komen, is uit den aard der zaak machteloos. Sherlock Holmes zou machteloos geweest zijn, wanneer iemand Dr. Watson vermoord had.”

We wandelden zwiingend een paar straten verder. Ik piekerde over iets, dat ik niet goed onder woorden durfde brengen. Maar plotseling keerde hij zich met een glimlach tot mij. „U hebt heusch volkomen gelijk. Van een acteur zonder stem, die in een armoedig pensionnetje in een achterbuurtje woont, kan zonder bezwaar verondersteld worden, dat 't met zijn financiën nu niet zoo schitterend staat.”

Ik staarde hem bijna ontzet aan, want hij sprak letterlijk uit, wat ik op dat oogenblik bepeinsde.

„O,” ging hij luchtigjes voort, „om in dit geval uw gedachten te lezen, was er nu heusch géén Sherlock Holmes noodig. U liep te wenschen, dat ik 't op me zou nemen, juffrouw Carr voor u te zoeken, en u piekerde erover of u me daar eenig honorarium voor zou durven aanbieden.”

„Wel,” zei ik, van den nood een deugd makend, „als ik daar al over heb loopen denken, ben ik tenminste zoo behoorlijk geweest, u geen deelgenoot van mijn gedachten te maken. Ik hoop niet, dat ik u nu tòch nog beledigd heb?”

„Hoegenaamd niet.”

Hij bleef weer zwijgen tot we een andere straat hadden ingeslagen.

Toen zei hij, bijna brusk: „Ik ben niet heelemaal zonder vooruitzichten, althans voor het oogenblik niet. Een van die nieuwe magazines is met me overeen gekomen, dat ik een serie schetsen zou schrijven over sommige karakterrollen, die ik in bekende stukken gespeeld heb. Eigenlijk heb ik niet veel méér te doen dan de bijschriften te leveren bij een reeks teekeningen, waarvoor ik moet poseeren in de costumeering van

die rollen. De teekenaar is niemand minder dan uw vriend, Arthur Jeffrey. Maar dat is toekomstmuziek — althans het honorarium. Voor 't oogenblik ben ik, of was ik tenminste tot vanavond, bijna ten einde raad. Wanneer u meent, dat mijn diensten als detective iets waard zijn, ben ik erg blij.”

Ik kon zijn aanbod niet zonder eenig protest accepteren. „'t Is niet behoorlijk van me, u iets dergelijks op te dragen. Ik kan eigenlijk geen gentleman vragen, aan zulk soort van werk zijn handen vuil te maken.”

„Mijn waarde jonge vriend,” zei hij, „het was niet dáárom, dat je aarzelde het zelf onderhanden te nemen, maar alleen omdat je voelde, dat je er persoonlijk niet geschikt voor zou zijn. Geloof me, ik ben erg blij, dat ik de gelegenheid krijg, je van dienst te zijn. En wat dat vuilmaken van handen betreft — 'n mensch kan altijd handschoenen dragen, nietwaar?”

Met dat grapje lieten we het onderwerp verder rusten en spraken over andere dingen, totdat we het punt bereikten, waar onze wegen uiteen liepen.

Toen werden we weer zakelijk en hadden een vriendschappelijke ruzie over het honorarium, daar hij het sommetje, dat ik hem aanbood, veel te hoog vond. We kwamen echter spoedig tot overeenstemming.

„Tobt u er nu verder maar niet over,” waren zijn afscheidswaarden. „Ik zal haar vinden, geen zorg! Zoo gauw ik iets weet, krijgt u bericht van me.”

De twee volgende dagen deed ik alles wat ik kon om zijn raad op te volgen en niet meer zoo te tobben over het Marshall-mysterie. Ik trachtte dat te bereiken door alle menschen te vermijden, die er, zij 't ook slechts verwijderd, verband mee hielden. Ik gaf me zelfs de moeite, Jeffrey te ontmoeten, en de stipte regelmaat van zijn dagorde maakte dat vrij eenvoudig. Het eenige wat ik deed, was iederen dag Madeline opbellen, om te informeren, hoe het met Jack stond. Hij was nog steeds zeer zwaar ziek, en de twee doktoren die om zoo te zeggen nacht en dag over hem waakten, spraken over den toestand op dien geruststellenden, bemoedigenden toon, dien alwie vertrouwd is met hopelooze ziektegevallen zoo gemakkelijk doorziet.

Ik deed mijn eigen werk, waarmee ik jammerlijk ten achter was geraakt, met een soort van machinale regelmaat; ik dwong mezelf ertoe. Ik wilde Stancliffe's raad opvolgen en rustig afwachten tot ik iets van hem zou hooren.

Op een avond, twee of drie dagen na de begrafenis, toen ik thuiskwam na een langen werkdag, vroolijkte de portier me op met de boodschap, dat er een meneer op me zat te wachten, een meneer van middelbaren leeftijd, die erg onduidelijk sprak.

„Waar is hij?” vroeg ik.

„Toen we hem vertelden, dat u uit was, meneer, vroeg hij, of meneer Jeffrey dan misschien thuis was, en daar dat het geval was, besloot hij, daar op u te wachten.”

In Jeffrey's kamer. Het was tenslotte eenvoudig genoeg. Hij en Jeffrey werkten samen aan die serie voor dat magazine. Maar terwijl ik met de lift naar boven ging, kon ik niet nalaten, me af te vragen, of Stancliffe soms bij mogelijkheid de een of andere aanwijzing kon verkregen hebben, die hem reden gaf tot dezelfde achterdocht, die ikzelf, zij het vaag en blijkbaar ongemotiveerd, jegens den jongen kunstenaar koesterde.

Ik riep Jeffrey een vluchtig goedenavond toe door de deur en deelde Stancliffe mede, dat ik klaar was om hem te ontvangen. We installeerden ons behaaglijk in mijn zitkamer vóór we een woord wisselden.

„Hij is een raadsel, dat ik niet zoo gemakkelijk kan oplossen,” zei ik,

Wachtend op beëindiging.

(JACHTHONDEN DIE IN HUN HOK OP 'T BEGIN VAN DE JACHT WACHTEN)

TESSIN (ZUID-ZWITSERLAND)

LOCARNO

PARK-HOTEL Voornaam Familiehôtel van den
1^{en} rang. Heerlijk zuidelijke ligging.
Pension vanaf Fr. 14.—. Prima Hollandsche referenties.
Prospectussen. M. HAGEN, Eigenaar

Gaat U het seizoen slank tegemoet?

Hebt U die heerlijke zekerheid dat, wanneer U zich dezen winter op bals en in gezelschap vertoont, de mensen zullen zeggen: „Ja, zij kan zoo'n japon dragen - zij heeft er een figuur voor!” Zoo niet, begint dan ten spoedigste een **Facil** - kuur!

Facil maakt U geleidelijk slanker zonder diëet en zonder gevaar voor de gezondheid. Dit kan door duizenden worden bevestigd.

Facil is verkrijgbaar in Apotheken en Drogisterijen à f 3.— per buis van 100 pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken.

MENGELKAMP's

houtwaren zijn beter en niet duur.

MENGELKAMP

KUNSTGEBITTEN

f 55.—

Absoluut pijnloze behandeling
desgewenscht termijnbetaling.
Ook voor Ziekenfondsleden.

Bureau voor Tandheelkunde
Kruisstraat 15 b - Rotterdam

Iederen dag geopend van 9—3
en 6—8 uur. Telefoon 51943

Voor **Dordrecht**:
Warmoezierspad 17 (Kromhout)
Iederen dag geopend van 10-12
en 7-8 uur.

Voor **Delft**: Markt 79
's Zaterdags van 3—5 uur.

DOOR 'T GEBRUIK VAN

NIVA TANDPASTA

STEUNT GIJ

5 Nederlandsche Industrieën,
daar de voorn. grond-
stoffen en de ver-
pakking ook

NEDERLANDSCH FABRIKAAT
zijn.
Helpt dus
mede, de ma-
laise in EIGEN LAND
te bestrijden.
Groote Tuben 75 cts.
Kleine Tuben 25 cts.

Dr. H. NANNING's

Pharm. Chem. Fabr. N.V., Den Haag.

Zes bekende Nederlanders

hebben in de kolommen van dit blad verklaard, hoe zij van die pijnen in ledematen, gewrichten, spieren en zenuwen bevrijd zijn geworden door het gebruik van **Togal**-tabletten. Eén van deze verklaringen luidde o.a.:

„Ik heb **Togal**-tabletten gebruikt, het resultaat was werkelijk prachtig en verrassend. Ik was sedert jaren reumatieklidder en kon niet meer knielen of lopen. Ik voelde pijn en stramheid in de rechterknie en na het gebruik van eenige flacons **Togal**-tabletten waren de pijn en stramheid geheel verdwenen. Ik werd leniger in al mijn ledematen en kon als vroeger weer knielen en uren in de bosschen wandelen. Nu zijn de herfst en de winter voorbij en door doelmatig gebruik van **Togal**-tabletten ben ik totaal van de reumatiek bevrijd gebleven. Daarom kan ik allen reumatieklidders met veel vertrouwen de **Togal**-tabletten aanbevelen.”

Iedereen moet **Togal** op zak of in huis hebben, want **Togal**-tabletten regelen den bloedsomloop en verwijderen alle onzuiverheden zoals infectieuze bacteriën of urinezuur. Dat is dan ook de reden dat **Togal** evengoed helpt tegen hoofd-, kies- en zenuwpijn als tegen die pijnen in ledematen, gewrichten, spieren en zenuwen ook genoemd reumatiek, spit, licht, ischias enz. Een ander groot voordeel van **Togal** is, dat het gebruikt kan worden door die personen, die geen andere medicamenten kunnen verdragen, want **Togal** is onschadelijk voor hart, maag en nieren. Bij alle Apoth. en Drog. à f 0.80, f 2.— en voor langer gebruik de Kuurverpakking à f 8.75.

HET MEEST GEWILDE SCHOONHEIDS- PREPARAAT!

Heeft U al eens een proef genomen met **Velouty de Dixor**?

Dit preparaat verleent aan gelaat, hals, armen en handen een voortreffelijke zachtheid en doet de natuurlijke frissche kleur behouden.

Verkrijgbaar vanaf 30 cents in alle goede parfumerie- en kapperszaken in 4 tinten: **Blanche**, **Naturelle**, **Ivoire** en **Ocre**.

GRATIS: Om een monster te ontvangen van de drie voornaamste kleuren is het voldoende naam en adres te zenden, alsmede f 0.25 aan postzegels aan den Importeur voor Nederland:

N. E. VAN DER LAKEN
LEIDSCHEKADE 98 A
AMSTERDAM-C.
TELEFOON 36372

Het eenige product
dat zoowel crème
als poeder vervangt.

VELOUTY de DIXOR

WAARSCHUWING! Koopt vooral geen namaak!

Adverteeren... is
bekend blijven!

Kunstlanden Gebitten

**SPECIAAL PIJNLOOZE
BEHANDELING**

Betaling desgewenscht in
12-maandelijksche termijnen,
ook voor Ziekenfondsleden.

Bureau v. Tandheelkundige
Middenstands - Verzekering.

Adm. **G. DE WAARD**,
Matheneserlaan 398 b
bij de Hooirdrift - Tel. 30013

Te bereiken met alle lijnen
naar het Westen.

Voorheen van Heusdestraat 13b.
Geopend van 9-4 en 7-9 uur.

Agentschappen:

STOUT, Alwinstraat 23

(Heijplaat)

J. v. TURENHOUT, Noldijk D 95 B

Barendrecht

DEREK, Betje Wolffstraat 44.

DE ROON, Korte Dreef 9

Tuindorp (Vreewijk)

DE HAAN, Asterstraat 77

(Bloemhof)

KREUKNIET Wolphaertsbocht 181

(Charlois)

BRUSSAARD, Nassaulaan 20.

Schiedam

KREUKNIET, Strijenscheestraat 56.

Schiedam

H&C Compleet

f 150.—

dwingt tot luisteren!

Nog steeds de zuiverste weergave
in deze prijsklasse!

Met ingebouwd Syrena luidspreker. Selectiviteit naar verkiezing. Tevens gramfoon-versterker. Console voor bevestiging aan den wand zonder prijsverhoging.

Vraagt nog heden catalogus no. 92 en inlichtingen over dit bijzonder geslaagde toestel.

BETALING NAAR KEUZE.

N.V. HEES & Co., DELFT

Afd. RADIO

OPHEFFINGS-UITVERKOOP!

Alle voorradige meubelen worden tegen buitengewoon lage prijzen uitverkocht, o.a. 2 crapeaude en 4 stoelen, bekl. m. moquette

f 29.—

H. RIETVELD, MEUBELMAGAZIJNEN
Jacob Catsstraat 46-48-50

Zie nu onze 8 étalages eer ge elders gaat koopen!

met een knikje in de richting van de kamers van mijn vriend. „Ik meen, dat ik u verteld heb van dien brief van mevrouw Marshall, dien ik op zijn tafel zag liggen?”

„Met andere woorden,” zei hij, „u verdenkt hem ervan, dat hij iets heeft uit te staan met ons mysterie?”

„O, ik weet best, dat ik niet de minste reden heb om zooiets te veronderstellen,” zei ik verontschuldigend.

Hij lachte. „In elk geval zoudt u goed doen, zich aan één ding tegelijk te houden,” zei hij. „Als onze theorie over juffrouw Carr waardeloos blijkt, zal het nog tijd genoeg zijn om naar een nieuwe uit te zien.”

„U hebt volkomen gelijk,” antwoordde ik. „Nu, en hoe staat het er mee? Hebt u eenige hoop, dat u haar zult vinden?”

„Ik heb haar gevonden. Hier is haar adres.” Al sprekend stak hij me een kaartje toe. „En u zult opmerken, dat Jack alle reden had, om met modder bespat thuis te komen! Het adres is in Flatbush, of beter in een buitenwijk ervan. Ze woont er heelemaal alleen in een pension.”

Van het standpunt van den rechtgeaarden New-Yorker bezien, was 't een afschuwelijk afgelegen negorij. „En u hebt haar dus werkelijk gevonden,” zei ik bewonderend. „En dat niet alleen, maar u hebt haar weten te ontdekken in zoo'n ongeloofelijken uithoek! Ik begrijp niet, hoe u dat hebt klaargespeeld!”

„'t Was heusch niet zoo moeilijk, als het lijkt! Hoewel juffrouw Carr zich onopvallend kleedt en een bescheiden optreden heeft, is ze toch niet iemand, die zich als 't ware kan uitwischen, die onopgemerkt kan verdwijnen. Daarvoor heeft ze te veel persoonlijkheid. Iemand, die haar ééns goed heeft aangekeken, zou haar niet alleen herkennen als hij haar terugzag, maar haar gezicht zou hem bijblijven, ook zonder dat. Natuurlijk was het St. Anthony mijn uitgangspunt. Ze was daar eenigen tijd in betrekking geweest, en het was duidelijk, dat die tijd niet verstreken kon zijn, zonder dat ze bij verschillende menschen een levendige persoonlijke belangstelling gewekt had. Het kwam er alleen maar op aan, in de juiste gedaante te verschijnen, en de juiste vragen te stellen aan de juiste personen. De rest bleek gemakkelijk genoeg. In elk geval, we hebben haar.”

„Hebt u haar gesproken?” vroeg ik gretig. „Heeft ze u iets verteld?”

„Ik heb haar zelfs niet gezien, of beter, ze heeft mij niet gezien. Dat gedeelte laat ik liever aan u over.”

„Ik geloof heusch, dat u dat beter voor uw rekening kon nemen,” drong ik aan. „Ik voel mezelf niet in staat om iets behoorlijks te bereiken.”

„Mijn voorstel is dit,” zei hij. „U gaat erheen, zoekt haar op, vertelt haar onomwonden wat uw positie is ten opzichte van de zaak, en vraagt haar, om met u mee te gaan naar New York. Ik raad u aan, haar van 't begin af aan ronduit te zeggen, dat u van plan bent, haar mee te nemen naar het bureau van Dr. Marshall; dat er eenige kleine details zijn, waarover u uzelf zekerheid wilt verschaffen, en dat het gemakkelijker zal zijn, die op de plaats zelf op te helderen dan waar ook. Ik meen, dat u me verteld hebt, dat u Cromwell kende, den procureur. In dat geval zult u zonder moeite toestemming

kunnen krijgen om het bureau te bezoeken; ik vermoed, dat het nog steeds onder politietoezicht staat. Wat mij betreft, u kunt me onderweg oppikken, en dan kunnen we allemaal samen gaan.”

„Denkt u, dat ze het zal willen doen?”

„Ik zou geneigd zijn, aan te nemen van ja. U behoeft haar volstrekt niet te laten merken, dat u haar in eenig opzicht verdenkt. Ze is tot nog toe overal doorheen gerold, zonder dat er eenige verdenking op haar viel. Van den anderen kant, als ze weigerde mee te gaan, ondanks uw dringend verzoek, zou die weigering op zichzelf al dadelijk verdacht schijnen. Ik veronderstel, dat ze zulks zal inzien, en meegaan als een lam.”

Ik vond het een miserabel karweitje. Gedurende mijn langen rit naar de afgelegen wijk voelde ik me voortdurend zooals een gevangenebewaarder zich moet voelen als hij een doodvonnis komt voorlezen.

Ik vond het huis gemakkelijker dan ik verwacht had. Het lag in een stille, verlaten straat, maar zag er zelf heel behoorlijk en comfortabel uit.

Toen ik me overtuigd had, dat ik aan het goede adres was, en dat juffrouw Carr thuis was, gaf ik eenvoudig mijn kaartje af, zonder verderen uitleg, en vroeg of ik haar zou kunnen spreken. Ik nam plaats in het naargeestige kleine spreekkamertje, dat het dienstmeisje me wees, hoorde haar zware voetstappen de trap opklossen, hoorde ergens een deur opengaan en een op gedempten toon gevoerd gesprek.

Daarna een half-gesmoorden kreet, als ik me niet vergiste. Toen kwamen er weer voetstappen, lichter nu, en haastiger, en het volgend oogenblik stond Gwendolen Carr in de open deur.

Ik kon nauwelijks een uitroep van verwondering onderdrukken, toen ik haar gezicht zag. De bleekheid ervan kon veroorzaakt zijn door den schrik, of door een voorgevoel van naderend onheil, dat zich een paar seconden geleden van haar had meester gemaakt, maar de verwilderde, ontredderde uitdrukking, die er op lag, was niet het werk van minuten, maar van dagen. Toen ik haar voor 't eerst gezien had in de spreekkamer van den dokter, op den avond dat zij Pomeroy identificeerde, had ik haar instinctmatig bij mezelf „een meisje” genoemd. Nu zou ik haar eerder beschrijven als een vrouw, een vrouw met een geheimzinnig waas van tragiek over haar geheele persoonlijkheid.

Blijkbaar had ze uit mijn kaartje onmiddellijk begrepen, wie ik was, hoewel me dat aanvankelijk een raadsel scheen. Later herinnerde ik me echter, dat zij dien avond in de wachtkamer had gezeten, toen Jack en ik binnenkwamen, en dat ik den brigadier hardop mijn naam genoemd had. Ze toonde zich niet verwonderd, toen ze me zag.

Maar de tragische ontzetting op haar gezicht was iets veel sterkers dan verwondering. Haar handen sloten en openden zich krampachtig, een of tweemaal; toen klemde zij ze ineen en drukte ze tegen haar borst.

„Hebt u me iets te vertellen?” stiet ze uit. „Hebt u me iets vreeselijks te vertellen?” En vóór ik iets kon bedenken om haar te antwoorden, voegde zij erbij:

„Is hij... Is hij...”

(Wordt voortgezet)

Moei Piete gae soms vroeg op pad
Mie'r karebieze nae de stad.

Ze stae voe elke winkelruut
en zoekt een ditje en datje uut.

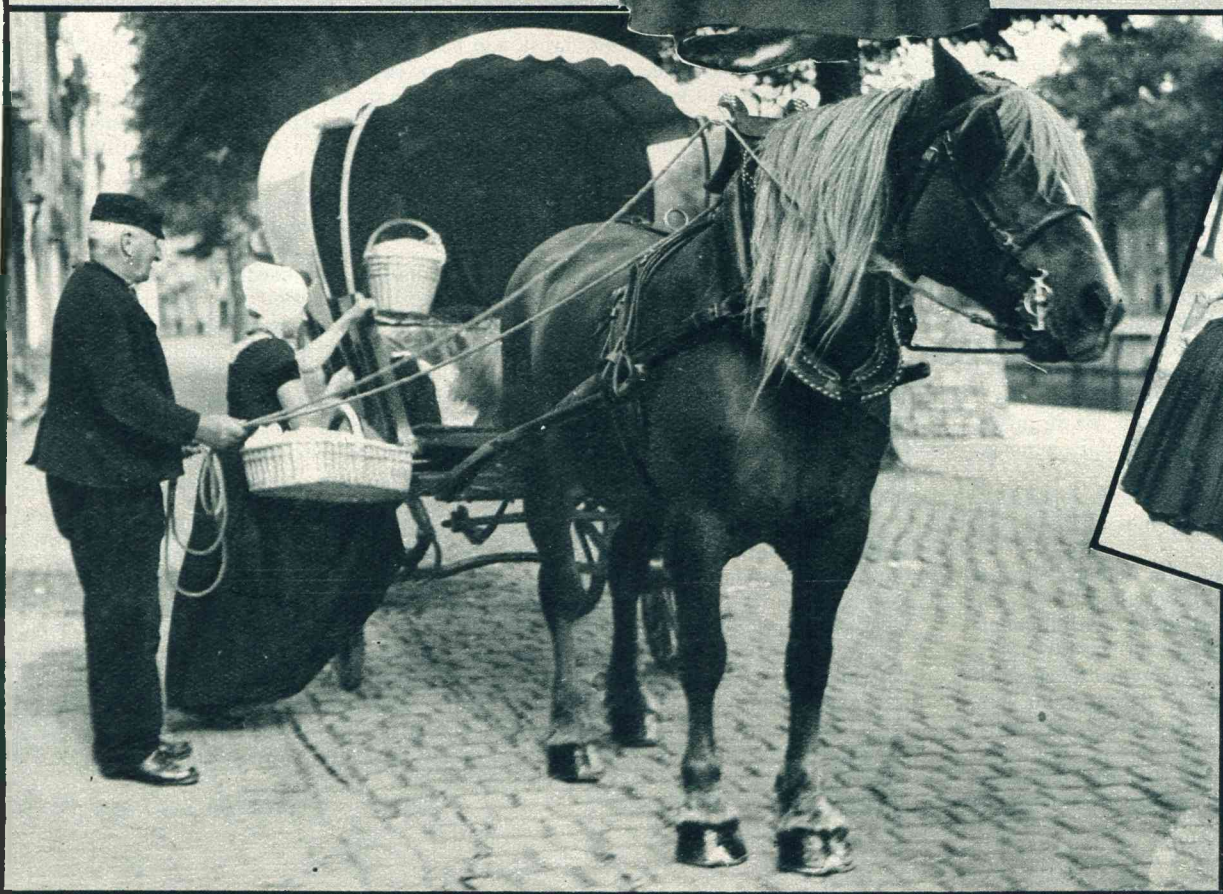

Niks bie de koopman op de mart?
Draei om! Ze krieg bloed voe d'r 'art....

De karebies is vol, z' is klaer,
Noe even nae de vrachtenaer.

ZEEUWS FILM SCHE

Dan vlug de vaeder op 'epikt,
die 'ier of daer een toeter slikt.

En dan naar 'uus mie 't mooi gerij,
Naer 'uus en 'of, nae beest en wei....